Paul Doherty: Ptah méregkeverője

Az ókori Egyiptomban játszódó történet nagyra törő tervekről, politikáról és gyilkosságokról

Gold Book

Első kiadás: Headline Book Publishing, Nagy-Britannia, 2007
Erdeti cím: The Poisoner of Ptah
Copyright © 2007 Paul Doherty Ali rights reserved
Fordította: Dranka Anita
Szerkesztette: Békési József
Tördelés, tipográfia: Gold Book Kft.
Tilos ezen kiadvány bármely részét sokszorosítani, információs rendszerben tárolni vagy a kiadóval történt előzetes megállapodás nélkül bármely formában, bármely módon sugározni.
A történelmi személyiségek kivételével a műben szereplő személyek kitaláltak, minden hasonlóság valós személyekhez a véletlen műve.
ISBN 978 963 426 060 8
Kiadja a Gold Book Kft.
Felelős kiadó a kft. ügyvezetője
Nyomdai munkálatok: Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Martin Zealandertől szeretettel testvérének, Rutb Robbinsnak, aki 2004. december 8-án 45 évesen távozott az élők sorából.

Szereplők

A FÁRAÓ HÁZA

Hatsepszut: a XVIII. dinasztia fáraó-királynője
Szenenmut: Hatsepszut szeretője, vezír vagy első miniszter, egykori kőműves és építész
Valu: „a fáraó szeme és füle”, királyi főügyész
Omendap: Egyiptom seregeinek főparancsnoka

A KÉT IGAZSÁG CSARNOKA

Amerotke: Egyiptom főbírája
Prenhoe: Amerotke rokona, írnok a Két Igazság Csarnokában
Aszural: az őrség parancsnoka Maat templomában, ahol a Két Igazság Csarnoka található
Szhufoj, a törpe: Amerotke szolgája és bizalmasa
Nofret: Amerotke felesége
Amosze és Kurfaj: Amerotke fiai

PTAH TEMPLOMA

Ani: főpap
Maben: a főpap helyettese
Hinki: a főpap helyettese
Minnaht: főírnok
Hutepa: heszet

AZ ARANY SZŐLŐTŐ HÁZA

Ipui: kereskedő
Patuna: Ipui első felesége
Kiat: Ipui második felesége
Maben: Ipui sógora
Merit: Ipui sógornője, Patuna testvére
Hotep, a kusita: Ipui testőrségének parancsnoka
Szoneb, a kusita: Ipui testőrségének tagja

THÉBA ALVILÁGA

Surat: „a gonosz dolgok felfalója", bandavezér
Koponya: Surat egyik zászlóvivője
Kékfogú: az amemetek egyike, egy thébai orgyilkos csapat tagja
A Keselyű: az amemetek egyike
A Gereh: a sötétség asszonya

A LÍBIAIAK

Naratusa: líbiai törzsfőnök
Temeu: Naratusa rokona

MÁS SZEREPLŐK

Nadif: zászlóvivő a medzsaiknál, Théba rendőrségénél
Huaneka: az *ari szapu,* a végítélet könyvei írójának az özvegye

Történelmi áttekintés

Az ősi Egyiptom első dinasztiáját i. e. 3100 körül alapították. Ezen időpont és az Újbirodalom felemelkedése (i. e. 1550) között Egyiptom gyökeres változásokon ment keresztül. Ilyen volt a piramisok felépülése, a Nílus menti városok létrejötte, Felső- és Alsó-Egyiptom egyesülése, Ré, a Napisten vallásának, valamint Ozirisz és Ízisz kultuszának a kifejlődése. Egyiptomnak meg kellett küzdenie a külső támadásokkal is, legfőképpen az ázsiai hükszószokkal, akik kíméletlenül végigdúlták a birodalmat.

I. e. 1470-re a II. Thutmószisz fáraó uralma alatti Egyiptomra egy új fénykor hajnala köszöntött. A fáraók Thébába költöztették rezidenciájukat, a piramisba való temetkezést felváltotta a Nílus nyugati partján épült nekropolisz használata és a Királyok Völgyében elkezdték kialakítani az első királyi sírokat.

A könnyebb érthetőség kedvéért a városok görög nevét alkalmaztam, Thébát és Memphiszt írtam az archaikus egyiptomi nevek helyett. Szakkara, mint helynév az egész

piramiskomplexumra vonatkozik Memphisz és Gíza körül. A királynő-fáraó esetében szintén a rövid névváltozatot használtam, vagyis Hatsepszut helyett Hatuszukként szerepel. (A magyar változatban megtartottuk a közismertebb Hatsepszut alakot – a ford.) II. Thutmószisz i. e. 1479-ben meghalt, Hatsepszut pedig egy zavaros átmeneti időszakot követően az elkövetkezendő huszonkét évben megtartotta a hatalmat. Ez alatt az idő alatt Egyiptom meghatározó birodalommá és a világ leggazdagabb országává vált.

Az egyiptomi vallás is fejlődött, főleg Ozirisz kultusza, akit a testvére, Széth gyilkolt meg, majd szerető hitvese, Izisz élesztett fel, hogy Ozirisz által életet adjon gyermeküknek, Hórusznak. Mindezeket a szertartásokat az egyiptomiak hagyományos napistenhitének tükrében kell értékelni, illetve abbéli törekvésükben, amellyel egységesíteni akarták a vallási gyakorlatukat. Az egyiptomiak mély tiszteletet tanúsítottak az élő dolgok iránt: az állatokat és növényeket, folyókat és patakokat egyaránt szentnek tartották, míg uralkodójukat, a fáraót az isteni akarat megtestesüléseként imádták.

I. e. 1470-re az egyiptomi civilizáció felemelkedése megmutatkozott a vallásban, a szertartásokban, az építészetben, az öltözködésben, az oktatásban és a világi örömök hajszolásában is. Ezt a civilizációt a katonák, papok, írnokok uralták, és mi sem jellemzi jobban nyakatekert kifinomultságukat, mint azok a kifejezések, melyeket saját magukra és a kultúrájukra használtak. Például a fáraó az „Aranysólyom”, a kincstár az „Ezüst Háza”, a háborús időszakok „a hiénák évszaka”, a királyi palota pedig az „Évmilliók Háza”. Lélegzetelállító, káprázatos kultúrája ellenére Egyiptom bel- és külpolitikája egyaránt véres, viharos volt. A királyi trón mindig is az ármánykodás, árulás és kegyetlen rivalizálás célpontja volt. Ilyen közegben lépett színre i. e. 1479-ben a fiatal Hatsepszut.

I. e. 1478-ra Hatsepszut Egyiptomban és külföldön is legyőzte kritizálóit és ellenfeleit. Északon nagy győzelmet aratott Mitanni felett, közvetlen környezetét pedig megtisztította az ellenállástól, amit Rehmiré vezír vezetett. A figyelemre méltó, fiatal Hatsepszutot ravasz, intelligens szeretője, Szenenmut támogatta, aki első minisztere is volt. Hatsepszut eltökélte magát, hogy az egyiptomi társadalom minden rétegével elfogadtatja magát az ország fáraó-királynőjeként.

A külpolitika területén három nagy fenyegetéssel kellett megküzdenie. Az elsőt a nyugati sivatagban portyázó líbiaiak jelentették. A másodikat a déli tartomány, Kús, Egyiptom gazdagságának egyik forrása, mely mindig készen állt fellázadni, ha a fáraó nem bizonyult elég erősnek vagy más ügyek kötötték le a figyelmét. A harmadik veszélyforrást azok a Földközi tengeren kalózkodó törzsek jelentették, melyeket összefoglaló néven „tengeri népek”-ként szoktak említeni. Egyiptomnak meg kellett védenie a deltavidéket és a Nílust, a birodalom ütőerét, mert akik elvágták a vízi utakat vagy elfoglalták a folyóparti városokat, nagy csapást tudtak mérni az országra. A fáraók mindig elszántan szegültek szembe az ehhez hasonló veszélyekkel.

Egyiptom i. e. 1478 körül

Setu-i: ókori egyiptomi szó, „börtön”

Előhang

– Imádjátok az istent, kinek arca kutyáé, homloka emberé, ki felfalja a lemészároltakat, ki őrt áll a tűz tava partján, ki elnyeli a holtak testét, ki kitépi szívünket és mégis láthatatlan marad.

– A tömlöc papja erőteljes hangon kántálta a szavakat. – Keressük őt, ki a holtak vérét issza, kinek kedvéért megtelnek a mészárszékek, ki felfalja a belsőségeket. Emlékezzünk rá, ki a halálba tereli az elátkozottakat, átdöfi testüket és szétzúzza koponyájukat. Átok azokra, akiknek testét feldarabolják, lelküket és szellemüket eltépik árnyékuktól és messze űzik, fejüket szétzúzzák, szívüket kitépik. – A pap hangja harsonaként töltötte be a forróságtól vibráló levegőt, a Keserű Kenyér Oázisát, ezt a mindentől távoli, palánkkerítéssel körbevett elátkozott helyet. A palánkon túl forró homoktenger nyúlt a láthatárig. Théba városa az oázistól mintegy százmérföldnyire keletre terült el.

A tömlöc papja mindössze ágyékkötőt viselt. Nyugtalanul toporgott az oázis közepén emelt faemelvényen, melyet mindössze vékony, a mozdulatlan levegőben ernyedten lógó vászontető védett a nap égető sugaraitól. Gyors pillantást vetett jobbra, majd balra. Két oldalán az árnyak őre – a börtönőr – és zászlóvivője ültek leterített gyékényeken. A pap mély levegőt vett, majd kifújta. Arcán izzadság csorgott. Felpillantott az öt méter magas karóra, melyen a haldokló elítélt lógott lehajtott fejjel, sebeiből lassan csordogált a vér. A pap megdörzsölte amulettjét: a karperecét, melyet kőszáli kecske szőrével, zsírjával, epéjével és ürülékével kentek be, és a gyötrő hőség enyhüléséért fohászkodott. Eltűnődött, vajon mikor hal meg az elítélt, és mikor jön már el a napnyugta, amikor fújni kezdenek a hűvös éjszakai szellők. Immár sokadszor bánta meg saját vétkét, az egyik thébai templom szentélyében lévő szkarabeuszok eltulajdonítását, amiért az alvilágnak erre a forró tornácára küldték. Szeretett volna megszökni innen éppúgy, ahogy az a szerencsétlen kísérelte meg, akinek elgyötört teste ott lógott most a karón, de a Keserű Kenyér Oázisából képtelenség volt menekülni – körülvették a sivatag ragadozói, és mindenhol érezni lehetett a pusztító Széth hatalmát. A rabot elfogták, megkorbácsolták és megkínozták, majd fejjel lefelé kifüggesztették ide elrettentésül a többi rab számára. A Keserű Kenyér Oázisa a rabok világa volt, az Amduat, az alvilág szörnyei őrizték, a szökés egyet jelentett a halállal.

A halálraítélt teste megmozdult. Feje és keze továbbra is élettelenül lógtak, de a bőrszíj, mellyel bokáinál fogva felkötötték, kezdett megnyúlni, amitől a lógó, megkínzott test lejjebb ereszkedett. A pap gyorsabban folytatta kántálását, és megérintette a nyakában egy szíjon viselt *al-baggar al-hurra,* azaz fehér macskaszem követ, melyet a rémálmok elleni védekezésül viselt. Körbepillantva látta a náddal fedett kunyhókat, a kincset érő kút körül csoportosuló pálmákat, a bőr ágyékkötőt és övet viselő őröket, akiknek kopaszra borotvált fejét csíkos kendő védte a naptól. A körülbelül negyven rab csak ágyékkötőt viselt; mindegyiküket faágakból készült botokhoz láncolták a nyakukra erősített pántnál fogva.

A pap megnyalta cserepes ajkát. Érezte, hogy az őr egyre türelmetlenebb, ezért sietve befejezte az imát. Az őr azonnal felállt, fogta fémszögekkel kivert buzogányát, és az elítélthez lépett. Mindenki elhallgatott, csak a legyek zümmögése hallatszott. Senki nem mozdult, csak a felkavarodó por táncolt a hirtelen feltámadó szélben. Fekete árnyak köröztek a mélykék égen: megérkeztek a keselyűk, mintha Nehbet, a dögevő állatok istennője hívta volna meg őket a véres lakomára. Az egyik őr az elítélthez sietett, hogy lefogja. Az árnyak őre megállt a halálraítélt előtt, majd felemelte buzogányát, olcsó karperecein és gyűrűin vakítóan csillant meg a napfény. Az elítélt kegyelemért nyöszörgött, de senki nem hallgatta meg; ezzel a hellyel még az istenek sem törődtek. Csak Széth, a vörös hajú, zöld szemű isten látogatta démonjai seregével ezt az oázist. Az árnyak őre lesújtott buzogányával, és az elítélt feje úgy tört szét, mint cserépkorsó a sziklákon, teste megrándult, aztán élettelenül újra a karónak csapódott, vére a homokot áztatta. A rabok egyként nyögtek fel. Az árnyak őre visszament az emelvényhez, merített egy kevés vizet, és arcára locsolta, majd ivott egy keveset, ezzel újabb nyögést váltva ki a nap hevében izzadó férfiakból és asszonyokból.

– Tudjátok, mi a büntetés a szökésért! – mordult fel az őr, és a halott felé intett. – Ezt az oázist a tűz tavának őrei őrzik, rátok pedig a fáraó igazságszolgáltatása mondta ki az ítéletet. Por vagytok a fáraó saruja alatt! – Elhallgatott, élvezettel forgatta agyában a gondolatot. Soha életében nem vethetett még egy pillantást sem Hatsepszut, a királynő, Egyiptom fáraója arcára, de hallott már szépségéről és rémisztő fenségéről, mely felért egy hadsereg erejével. Ivott egy újabb korty vizet, és érezte, hogy ágyéka bizseregni kezd, mint kivégzés után mindig. Ledobta a vízmerítőt.

– A halálos karmú démonok bármikor készek lesújtani – jelentette ki, szavai messzire zengtek a poros vidéken. – Figyelnek benneteket éjjel és nappal. A lelkek felfalói, a hús szétmarcangolói számtalan módon csapdába ejthetnek! – Felmutatott a köröző keselyűkre. – Figyelnek, és beárulnak mindent és mindenkit, aki a sivatagban jár. Ők döntik el, kik lesznek a hóhéraitok, az oroszlánok, a hiénák vagy a kígyók… – Hatásszünetet tartott. – Vagy a líbiaiak, a sivatag vándorai… vagy Széth követői, a törvényen kívüliek, útonállók, akik nem ismernek könyörületet. Ha azonban ők nem is indulnak utánatok, a szomjúság és az éhség démonaival, a nap hevével és a fagyos éjszakákkal kell megküzdenetek. Én figyelmeztettelek! – A halott felé intett. – Nem temetjük el, nem segítünk neki átjutni az Amduaton, ahol Apet, a nagy kígyó várja. Vágjátok le onnan és hagyjátok a tetemét a földön! – Újra felemelte kezét és a keselyűkre mutatott. – Hadd lakomázzanak.

Az őr ezzel leheveredett a párnákra, és gondolatban megdicsérte magát a jól végzett munkáért. Két rab, akiket személyes szolgálatára választott ki, odasiettek és legyezni kezdték izzadt testét és arcát. Az árnyak őre élvezettel felnyögött, ivott még egy korty vizet, majd zászlósához fordult.

– A tömlöcök urának tetszeni fog, hogy nem szökött meg innen senki, nem követtünk el hibát!

Lehunyta szemét, mely szinte elveszett kövér arca redőiben. Már fogalmazgatta magában a jelentést, melyet feletteseinek küld Uaszetbe, a jogar városába, a tündöklő Thébába. Talán ezúttal előléptetik. Talán másik tömlöc őre lesz, közelebb a városhoz, távol ettől a piszkos lyuktól, ami legalább egyheti járóföld Thébától. Természetesen itt sem volt rossz dolga. Elégedetten mormogott, miközben eltervezte az aznap estét: friss húst eszik majd, amit a vadászok ejtettek el a sivatagban, fűszeres fogolysültet és talán egy lédús dinnyét is tud venni egy erre járó kusita kereskedőtől, utána pedig elszórakozik azzal a rab asszonnyal, aki annyira szeretne beférkőzni a kegyeibe.

– Uram!

Az árnyak őre kinyitotta szemét.

– Mi legyen a rabokkal? – kérdezte a zászlós.

Az árnyak őre megtörölte arcát egy vízbe mártott kendővel. Elhatározta, nagylelkű lesz.

– Vedd le róluk a béklyókat, és adj mindegyiküknek egy kupa vizet, egy tányér kenyeret és szárított húst.

A birodalom különféle szegleteiből származó rabok megtört kis csoportja felé fordult, és pillantásával megkereste köztük a szemrevaló, hosszú hajú memphiszi asszonyt. A nő vágyakozó pillantást vetett rá. Végre alávetette magát az akaratának!

– Nem, inkább két kupa vizet adj mindnek. – Az árnyak őre feltápászkodott.

– Még a Rekhetnek is?

– Igen – mosolyodott el az őr még a Rekhetnek is.

A Rekhet, másképpen tízes számú rab néven ismert fogoly a palánk árnyékában ült az ágyaként szolgáló rongykupacon. Élvezte, hogy megszabadult a béklyók súlyától. Felemelte a kupa értékes vizet és óvatosan belekortyolt, majd rágcsálni kezdte a szárított antilophúst,

amit az őrök odavetettek neki. Szája elé emelte cserzett bőrű kezét, hogy távol tartsa a port és a legyeket, majd felnézett az égre. A nap végre elindult lefelé az égen, a levegő kezdett lehűlni, az éjszakai szél enyhített a hőségen. Mély levegőt vett, de gyomra felkavarodott a bűztől. El kell menekülnie erről a helyről. Még a kivégzés sem rettentette el, melyet délután látott. Az árnyak őre ma éjjel ünnepelni fog, az őrök részegre isszák magukat. Soha többé nem lesz ilyen lehetősége.

A Rekhet megdörzsölte a nyakában lógó fadarabot, melyen neve és száma állt. Most mindenki ezen a néven ismerte, mintha a bűnök, melyekkel Ptah templomában megvádolták, az éjszaka démonaként a lelkéhez tapadtak és követték volna a börtönoázisba. Csak ritkán vették le róla a béklyókat, a többi rab pedig mindig igyekezett távol maradni tőle. Nem számított, mit mondott vagy tett, hírneve megelőzte, és az emberek inkább hittek a szóbeszédnek, mint az igazságnak. Még ezek a gonosztevők is alávalóbbnak tartották maguknál. Alig egy hónapot töltött csak az oázisban, mikor hat másik rab meghalt. Hiába mondta, hogy bizonyára romlott étel vagy állott víz okozta a halálukat, mindenki őt tartotta felelősnek, és ha a pap nem avatkozik közbe, darabokra szaggatják. A történtek végül még a javát is szolgálták: most legalább békén hagyták, és nyugodtan tervezgethette a szökést. Már mindent összegyűjtött, amire szüksége lesz, és elrejtette a rongyai alatt: egy vizestömlőt, nádból font sarut, némi ezüstöt, egy rongyot, melyet fejkendőként használhat, kevés szárított húst, tőrt, kovakövet, némi kötelet, még egy durván felvázolt térképet is. Most nyugodtan ült a helyén és gondolkodott. Nem jutott dűlőre abban a kérdésben, ki segítheti Thébából. Hutepa, a heszet? Vagy valaki más, valaki, aki felbérelte a sivatagi nomádokat, hogy titokban keressék meg és adják neki ezeket a tiltott tárgyakat? Valaki azt akarta, hogy megszökjön, de nem tudott rájönni, ki lehet az.

A Rekhet ismét felnézett az égre. Várta, hogy leszálljon az éj és útnak indulhasson. Nem tölt el több napot ezen az elhagyatott helyen, ahol kínszenvedés, kegyetlen unalom, kicsinyes őrök és számkivetettség a társai. Éjszakánként, álmaiban visszarepült Thébába, Ptah templomának virágoskertjeit járta, mélyen beszívta a lótuszok illatát, gyönyörködött a holdfényben fürdő kecses oszlopokban, a szentélyben, az Évmilliók Háza lenyűgöző szépségében. Álmaiban a könyvtárban járt, érezte a szantálfa és tömjén illatát, a papirusz, tinta és bőr szagát. Máskor a tisztaság tavai valamelyikének partján üldögélt álmában, és nézte a nyíló lótuszokat, megint máskor a templom bejáratát szegélyező magas pülónok közt haladt át, látta a magasba nyúló zászlórudakat, a feliratokat és domborműveket a nagy bronzajtó két oldalán. Megint más jelenetek rémlettek fel előtte: áttetsző ruhás heszetlányok lejtenek érzéki táncot a szisztrumok és tamburinok hangjára, a csinos arcocskájukat illatos fürtök keretezik. A tálakon halomban áll a friss étel, az ékköves kelyhek csordultig teltek a legfinomabb borokkal. Az álmok azonban gyakran rémálmokká váltak, és felidézték letartóztatását, a szobájába beözönlő medzsaikat, megmérgezett bajtársainak a padlón heverő holttestét. Borzalmas dolgokkal vádolták: hogy méregkeverő, és nemcsak ezekért a gyilkosságokért felelős, hanem Thébában több másikért is. Azt állították, megtalálták titkos ládáját, melyben különféle porokat és szereket őriz. Olyan ügyesen szőtték köré a vádak hálóját, hogy nem maradt más választása, mint hogy mindent vállal és a fáraó könyörületére bízza magát, vagy azonnal elítélik és kivégzik.

Lehunyta a szemét. Egy ideig előre-hátra ringatta magát ültében, és egy dalt dúdolt, egy könyörgést az istenekhez, hogy fordítsák felé tekintetüket és mosolyogjanak rá még egyszer. Mikor újra kinyitotta szemét, az ég vörös színben játszott, a nap olvadt aranyból tűzgömbbé változott és lassan elérte a nyugati horizontot. A rabnak eszébe jutottak napjai, melyeket a

pap orvosaként töltött: mindennap a földre borult és imádkozott Oziriszhez, a Jaru, a nyugat örökzöld mezői urához.

Amíg meg nem menekül – ha sikerül megmenekülnie egyáltalán – számára nem léteznek az istenek, sem a túlvilág árnyas ligetei, semmi más nem létezik, csak ez a pokoli börtönoázis.

A sötétség úgy borult az oázisra, mint egy takaró. A levegő lehűlt. A szokásos zajok megváltoztak, az őrök és rabok készültek arra, hogy élvezzék az éjszaka örömeit. Egy nő felsikoltott, az őrök érdes hangon énekelni kezdtek. A rab várt, a hold, Honszu, a sötét éjszakai ég vándora megkezdte útját, a csillagok, az éj virágai úgy ragyogtak, mint ékkövek a fekete bársonyon. A palánkon túl az éjszaka ragadozóinak vonyításai visszhangzottak a levegőben. A fogoly nem aggódott: annak idején tanulmányozta Ptah templomában a csillagtérképeket, és most is rendelkezett térképpel; könnyedén felismerte az éjszaka fénypontjait: Szóthiszt, a Kutyacsillagot, Meszekhtit, a Nagymedvét. Minden tudását latba vetette, hogy megtervezze útját. Benyúlt rongyai közé, és felkészült. Az őrök részeg danolászását most tiszta, erőteljes hang szakította félbe, mely új dalba kezdett.

– Mily lágy kezeid érintése, bőröd, akár a virágszirom…

A rab elmosolyodott. Felismerte a dalt, mely olyan gyönyörűen szólt még ezen a pokoli helyen is: egy heszetdal a templomból, ahol ő is szolgált. Ezek a szavak, ez a dallam adta meg neki az utolsó löketet. Elmegy innen még ma, vagy itt hal meg ezen a borzalmas helyen, még ha saját magának kell is kikevernie a mérget, hogy *kája* megszabaduljon testétől és elinduljon az örök nyugatra vezető csodálatos úton. Bármi történik is, a következő pár óra leforgása alatt vagy megmenekül, vagy meghal.

Az éjszaka harmadik negyedében indult el. A palánk nem bizonyult nagy akadálynak, könnyedén átmászta. Az oázis valódi őrei, ahogy azt az árnyak őre is kijelentette, a kerítésen túli fekete éjszakában várakoztak. A rab huppanva érkezett a puha homokba a palánk túloldalán, és felnézett az égre, miközben igyekezett emlékezetébe idézni a csillagképeket és a sivatag térképeit, melyeket Ptah templomában alkalma nyílt tanulmányozni. Ezekből tudta, hol helyezkedik el a Keserű Kenyér Oázisa. Úgy tervezte, északkelet felé indul, és a forró homok fedte vidékről elér arra a kemény talajú területre, ami a Nílus mellékágaiig nyúlt. Amint eljut odáig, biztonságban van.

Óvatosan haladt előre, úgy suhant a homokon, akár az árnyék. Körülötte fel-felhangzottak a ragadozók ordításai, de tudta, a vadállatok most a kivégzett rab testét marcangolják. Nem félt attól, hogy üldözik, tudta, hogy még nincs rá oka. Az őrök, akik rendszerint a palánk körül sétáltak, most részegen hevernek valahol, vagy a rabok közül kiválasztott asszonyokat viszik a fák közé. Legkorábban másnap délben fedezik fel, hogy eltűnt, és másnap esténél korábban nem indulhatnak a keresésére. A szökött rab továbbsietett. Időnként megállt, és felnézett a csillagokra. Csontjáig hatolt a sivatagi éjszaka hidege, de fellelkesítette a szabadság. Valahol keletre ott fekszik Théba és az Évmilliók Háza. Amint elér odáig, megkeresheti Hutepát, fényt deríthet az igazságra és bosszút állhat a történtekért.

Men: ókori egyiptomi szó, „méreg”

Első fejezet

Ptah, ember-isten, mikor megmutatod arcod a holt madaraknak, életre kelnek.
Elégedetten legelészik a jószág, nyílnak a virágok, lombot hoznak a fák.
Szállnak a madarak az égen, szárnyukat a te imádatodra terjesztik ki.

Felszökik az őz dicsőséged láttán. Életadó Ptah, fordítsd felénk orcád…

Ptah ragyogó fehérbe öltözött templomi énekesei kis szünetet tartottak a dicshimnusz éneklése közben. Zengtek a cintányérok, szisztrumok, a vidám harsonák. A templom lépcsői előtt elterülő tágas udvaron gyülekező tömeg felsóhajtott a csodálattól, mikor az épület hatalmas homlokzatának oszlopai közül fehér tollú galambok százai röppentek fel. A szabadságukat visszanyert madarak csattogó szárnycsapásokkal szálltak fel, és úgy köröztek Nut, az égistennő kék ruhája alatt, mint ártatlan holtak lelkei, és le-leszálltak a templom magas falaira, pülónjaira és széles bronzkapuira. Végül újra szárnyra kaptak és elrepültek Ipet-szut, a legszentebb hely, a thébai Karnak templomvárosa kápolnái, udvarai, szentélyei, oszlopai és kertjei fölött. Mikor a madarak a távoli kékségbe tűntek, a kórus folytatta a himnuszt.

– *Szép a te arcod és alakod…*

Az emberek pálmalevél legyezőkkel legyezték magukat, és nyakukat nyújtogatva nézelődtek a szent templomkerületben. Vakító napfényben fürdő, széles lépcsőfokok sora vezetett fel a mézszínű homokkőből és rózsaszín mészkőből faragott, gyönyörű kidolgozású oszlopokhoz. A lépcsőfokokon kékarany fejkendős és ágyékkötős mariannuk és nakhtuaák álltak őrt, a királyi hadsereg elitalakulatai. Övükről *khopes,* gyilkos kard lógott, jobb kezükben Hórusz sólymával díszített, aranyszín pajzsot tartottak, baljukban hosszú, hegyes végű lándzsát.

Az őrök során túl, a lépcső tetején fehér köntösű papok tömege csoportosult, vállukra csillogó párducbőr borult. Az ünneplők illatos tömjénfüstfelhői közepette egyszerre mozdultak, miközben kántálták az emberarcú Ptah istent dicsérő himnusz szavait. Az isten hatalmas szobra merev arckifejezéssel nézett le rájuk.

A papoktól jobbra Hatsepszut ült, Egyiptom dicsősége. Nehbet ékköves fejdíszét viselte, homlokán az *ureusz,* a fáraót védelmező kobra ágaskodott. Törékeny vállára a dicsőség köpenye, a *nenesz* borult, kecses lábait hosszú vászonszoknya takarta. Ünnepi trónján ült, melynek aranyozott karfáit ugrásra kész oroszlán formájára faragták, ezüstlábain Egyiptom ellenségeinek, az ázsiaiaknak, a Nagy Zöld kalózainak, a núbiai lázadóknak és a Kilenc íj más népeinek fejét formálták meg. Hatsepszut könyökét a karfán pihentetve ült, saruba bújtatott lábait arannyal és ezüsttel díszített zsámolyon nyugtatta, kezében az ostort és a görbe botot tartotta. Ügyelt rá, hogy finoman kifestett arcára ne üljön ki a mosoly. Remélte, hogy a templomkerület túlsó végében párnákon ülő líbiai törzsfőnökök nem vették észre zsámolya elején a faragást, mely az ő harcosaikat ábrázolta, amint hátrakötözött kézzel megadón a földön kuporognak, hajukat foglyul ejtőik összekötötték, hogy a fáraó, Észak Hórusza, a Dél erős bikája, Amon dicsősége, Montu élő megtestesülése szétzúzhassa a koponyájukat.

Hatsepszut megnyalta száraz ajkát. Zöld és fekete festékkel kihúzott, mandulavágású szemei a sorsára váró öt áldozat felé villantak. A foglyok a lépcsők tetején térdeltek, hátul a könyöküknél összekötött kézzel, mozdulatlanul, mint a zsámolyra faragott harcosok. Ágyékkötőjükön kívül nem viseltek mást, borzas fejük lehorgadt, arcukat elrejtette torzonborz szakálluk. Hatsepszut lekűzdötte aggályait. Éppen vele szemközt ült Naratusa, azoknak a líbiai törzseknek a legfőbb vezére, akik a nyugati sivatagban, a vitatott területnek számító Vörös Földön portyáztak. A fáraónő meg akarta mutatni neki és a tanácsadóinak, hogy Egyiptom hatalma legyőzhetetlen. Ahogy a himnusz szavai is hangoztatták: *„Olyan ő, mint a szárnyaló sólyom, aki egy pillantásával elveszi, ami kell neki, mint Dél Sakálja, a*

sebesség ura, a futó, ki átszeli a Két Országot, akár Montu, a hadak ura, ki eltapossa ellenségeit…"

A líbiaiaknak meg kell érteniük az üzenetet, amit a körülöttük álló falakat és oszlopokat díszítő képek, domborművek és feliratok közvetítenek feléjük, és melyet legékesebben néhány, arannyal felírt hieroglifa foglalt össze: *„Egyiptom ott húzza meg határait, ahol kedve tartja. A fáraó eltapossa a Kilenc íj népét."* Más szavakkal, a királyi sereg harci kocsijai oda mehetnek a Vörös Föld nyugati vidékén, ahová akarnak, Egyiptom és szövetségeseinek kereskedői háborítatlanul eljuthatnak útjaikon olyan messzi nyugatra, mint a Hold hegyei és olyan messzi északra, mint a Nagy Zöld hullámai.

Hatsepszut érezte, hogy homlokán izzadságcseppek csordulnak le. Gyors pillantást vetett jobbjára. Nagyvezíre, főminisztere, szeretője, a borotvált fejű, durva arcvonású Szenenmut már számított erre. A férfi intett kezével, s a kétoldalt álló legyezőhordozók közelebb húzódtak a királynőhöz. Hatalmas, festett és illatosított strucctollakból készített legyezőik távolabb űzték a forró, homokszemekkel teli levegőt és a legyeket. Hatsepszut érezte, hogy Szenenmut keze gyöngéden súrolja tarkóját. Érezte a mozdulatból áradó bátorítást, az üzenetet, hogy legyen erős. Újra jobb felé pillantott, kamarására, a kérelmek őrzőjére és a mellette ülő, kék-arany fejkendős, vászonköntöst viselő férfira, Amerotke nagyúrra, a Két Igazság Csarnokának főbírájára. Amerotke nyugodtan ült, Maat istennőt ábrázoló nyakéke, melldísze és gyűrűi csillogtak a napfényben. Ő ítélte halálra az öt nomádot. Ezeket a tolvaj rablógyilkosokat kétszer már figyelmeztették, mégis újra megtámadtak és foglyul ejtettek egy egyiptomi kereskedőt. Ma ezt az öt elítéltet feláldozzák a fáraó jogos haragjának oltárán, ezzel nyilvánosan figyelmeztetik Egyiptom ellenségeit és emlékeztetik a Két Ország hatalmára a líbiai törzsfőket. Hatsepszut mély levegőt vett. A pillanat közeledett: a kórus az utolsó sorokat énekelte.

„Dicséretedet énekeljük a Két Ajtó Házában. Feléd emeljük áldó kezeinket az Évmilliók Palotájában. Dicsőség neked, Ptah…"

A kórus befejezte a himnuszt. A vesztőhely őrei, a vörösbe öltözött hóhérok arcukon kutyafejű Széth-álarccal előléptek az oszlopok árnyékából. A főhóhér ünnepi öltözéket viselt, segédje arany markolatú buzogányt vitt utána. Kürtök harsantak fel, zengtek a cimbalmok, a trombiták. A foglyok, bár borba kevert mákonnyal elkábították őket, felnyögtek és mocorogni kezdtek. A hóhért kísérő őrök szorosabb gyűrűbe fogták őket. Naratusa és a többi líbiai törzsfő várakozva közelebb hajolt, szemük csillogott kiugró arccsontjuk fölött. Hatsepszut felemelkedett ültéből. A kamarások ráadták ezüst Hórusz-fejjel díszített, vastag szövésű köntösét. Hatsepszut megmarkolta a harci buzogányt, és Szenenmut kíséretében a foglyok térdeplő sora felé indult. A harsonák és kürtök újra felzengtek. A fáraó óvatosan, lassan lépdelt előre a porrá tört arannyal és lazúrkővel felszórt úton. Mikor megállt az első fogoly előtt, szívverése felgyorsult. Csendesen elmondott egy imát a milliókat porrá égető Hóruszhoz, és emlékeztette magát, hogy ezek a nomádok ellenszegültek neki, lemészárolták és meggyalázták alattvalóit. Ő, Hatsepszut most egy Szahmettel, az oroszlánfejű istennővel, ki legyőzi és felfalja ellenségeit. Ügyet sem vetve az izzadság és félelem bűzére, mely a fogolyból áradt, megragadta a férfi hajfonatát, majd a magasba emelte a buzogányt és lesújtott a fogoly jobb halántékára, mely nagy reccsenéssel zúzódott szét. A rab összeroskadt, fuldokolni kezdett saját vérében, még egész teste rázkódott, mikor Hatsepszut már továbblépett a következő fogolyhoz. A templomudvaron uralkodó kísérteties csendet csak a fáraónő ezüstsarus lépteinek susogása, a még élő foglyok elkeseredett nyöszörgése és a szétzúzódó koponyák rettenetes hangja törte meg.

Mikor mind az öt áldozattal végzett, Hatsepszut nem ment azonnal vissza trónjához. Ellépett a kivégzett rabok vérző holtteste mellett, és véres ruhában, magasba emelt buzogánnyal megállt a legfelső lépcsőfok szélén; bal tenyerét felfelé fordítva, áldást kérőn előrenyújtotta. Szenenmut gyorsan magához tért meglepetéséből, intett a harsonásoknak, akik hosszan belefújtak hangszerükbe, majd erőteljes hangon megszólalt.

– Íme Hatsepszut, Észak és Dél vöröslő szemű Hórusza, Amon kegyeltje, Montu hatalma, a Két Ország királyságának dicsősége, minden alattvaló nyakának birtokosa, mindenki védelmezője, Szahmet, a Pusztító, az isten élő megtestesülése…

A hatalmas templomudvaron összegyűltek pár pillanatig mozdulatlanul néztek fel az asszonyra – királynőre, harcosra, bosszúállóra és igazságosztóra –, aztán mennydörgésszerűén tört fel torkukból az éljenzés és a fáraónőt dicsőítő szavak. Virágeső hullott, az emberek a tolongással nem törődve igyekeztek leborulni a gyönyörű pusztító, a bájos arcú, szép alakú uralkodónő előtt. A miniszterek és hivatalnokok térdre hullottak, mikor Hatsepszut elsietett előttük, majd megállt, és hagyta, hogy kamarásai elvegyék tőle a harci buzogányt és levegyék róla a véres köpenyt és az aranyozott vörös kesztyűket. Naratusa és a többi törzsfő is térdre borultak. Hatsepszut rezzenetlen arccal rákacsintott Szenenmutra, és visszasétált trónjához. Tekintete végigfutott miniszterei során. Amerotke is térden állt, de látszott rajta, hogy távol járnak gondolatai.

Újra felhangzott a kürtszó, és a heszetek virágszirmokkal szórták fel a földet. A holttesteket eltávolították, a vérfoltokra homokot szórtak. Hatsepszut kényelmesen elhelyezkedett trónszékén. Az ünnepség folytatódott. Kis szentségtartót hoztak elő, benne a fáraó és a líbiai törzsek által frissen lepecsételt békeszerződések tekercseivel, majd letették a szent asztalra, kinyitották libanoni cédrusból készült, aranyozott ajtóit és virágokat rendeztek el körülötte. Ani, Ptah főpapja és két segédje, Hinki és Maben füstölőt lóbáltak a tekercsek körül. A három legfőbb líbiai követ az oltár elé lépett, Ani pedig a kezükbe nyomta a szentelt borral teli aranyozott, türkizkék zománccal bevont tálat. Mindhárman ittak, majd továbbadták a tálat Nebszeninek, Menhepnek és Harfurnak, a három egyiptomi írnoknak, a Követek Háza fontos tagjainak, akikkel megegyeztek a békefeltételekről. Ők is ittak a tálból, majd letérdeltek a párnákra új líbiai barátaik mellé.

Hatsepszut fellélegzett, Szenenmut pedig hangosan kifújta a levegőt tüdejéből. Újra felcsendültek a himnuszok, a padlót virágszirmokkal szórták fel, a levegőben tömjénfüst szállt. Hatsepszut épp oda akarta súgni Szenenmutnak, hogy végre vége a ceremóniának, mikor különös, elfojtott hangot hallott. Riadt pillantást vetett a három egyiptomi írnokra. Harfur előregörnyedt, kezét letette a padlóra, miközben öklendezett. Nebszeni és Menhep torkából is fuldokló köhögés tört fel. Harfur méltóságáról megfeledkezve a padlóra roskadt, majd az oldalára gördült, egész teste görcsöktől rángatózott, szája szélén fehér hab jelent meg. A főpap egyik segédje megfogta a haldokló kezét. Hatsepszut elborzadva figyelte, ahogy Szenenmut int a trombitásoknak, hogy zendítsenek rá, és az ezüstpajzsosoknak, hogy takarják el szemük elől a rettenetes látványt. Odalenn a tömeg is érezte, hogy valami nincs rendben, de egyedül a Rekhet néven ismert korábbi rab ébredt rá, mi történik valójában. Borotvált fejjel, olajjal bekent testtel állt az udvart elkerítő fal párkányán, és a templom előudvarán eluralkodó zűrzavart figyelte, míg az ezüstpajzsosok sorfalat állva el nem takarták szeme elől.

Az Arany Szőlőtőke Háza a környék legpompásabb villái közé tartozott. Magas fal övezte, hatalmas birtok vette körül, melyre csak egy széles kapun át lehetett bejutni. A házat Ipui építtette, egy gazdag kereskedő, aki Punt földjéről származó fűszereket árult, de emellett

több más dologgal is foglalkozott. Alomba illő házával sikerült kivívnia szomszédai irigységét még itt, Thébától északra, a Nílus buja növényzettel borított partjain is, ahol az előkelők fényűző házai sorakoztak. Maga a ház kis dombon állt, és csak egyszintes volt, de középső része kicsit magasabban helyezkedett el a többinél, erős téglaalapon. Falait vakító fehérre festették, a hatalmas cédrusfa kapuját közrefogó, fűszöldre festett oszlopok a Nílus-part növényzetét idézték aranybarna alapjukkal és arany-ezüst oszlopfőikkel.

A kapuhoz széles emelkedő vezetett fel. Az ajtókeretek és ablakrácsok a legjobb minőségű, messzi földről hozatott fából készültek, malachittal díszítették és vörösesbarnára festették őket, ezzel is enyhítve á rájuk sütő nap vakító fényét. A ház igazi vonzerejét Ipui fényűző kertje adta. A zsíros, fekete földet Kánaánból hozták, a Nílusból idáig vezetett vékony csatornák közt számtalan növény nőtt: pipacs, búzavirág, mandragóra virult, húsos szirmú vízililiom virágai nőttek olajos fényű levelek közt. Gránátalmafák, datolyapálmák, szikomorfák, tölgyek, akáciák és terpentinfenyők magasodtak a virágok fölé.

A fákra gyönyörű kilátás nyílt a szépen díszített nyári lakból, melynek magas oszlopai mögött hűvös szobák húzódtak meg. A falakra és a mennyezetre világoszöld levelek közt növő feketeszőlőfürtöket festettek díszítésül. A kert kisebb pihenőhelyeihez, a fák árnyékába épített hűs lugasokhoz vezető ösvények fölé emelt kecses ívekre futónövények ágai kapaszkodtak fel. Szirti galambok, fecskék, gerlék, kakukkok, jégmadarak csivitelése, kacsák és ludak hangja verte fel a csendet; Ipui különleges, díszes tollú madarakat is szerzett a negyedik kataraktán túlról.

Ipui nagyon elégedett volt kertjével. Punt földjéről még tömjén- és mirhafákat is hozatott, ez utóbbiakat különösen kedvelte, mert alacsonyan növő, göcsörtös, szürke ágain növő, apró levelei és sárga-fehér virágai mindig felhívták magukra a látogatók figyelmét. Ipui úgy alakította ki kertjét, hogy egyes részei más-más szerepet töltöttek be: volt gyümölcsöskert, voltak virágzó fákkal teli teraszok, szőlőskertek; színes kövekkel felszórt ösvényei szökőkutak és vizes medencék közt húzódtak. Igazi édenkert volt, és Ipui szerette emlékeztetni vendégeit, hogy a gyermek napisten egy ehhez hasonló kertben született meg és születik újjá nap mint nap a lótusz virágából. Legjobban mind közül a lótuszmedencét szerette – így hívta azt a T alakú mesterséges tavat, melyet kertje egy távoli zugában alakított ki. Itt, édenkertje szívében az enyhén emelkedő dombon a gyep átadta a helyet dús lombú cserjéknek és a szikomorfáknak, melyeket olyan közel ültettek egymáshoz, hogy ágaik összeértek és egymásba kapaszkodtak. A fákon túl négy láb magas kerítés húzódott, melyet mélyokker színre festett kökényágakból emeltek. A fürdőhelyre csak keskeny, kétszárnyú kapun át lehetett bejutni. A kapu gondosan ápolt gyepre nyílt, egyhangúságát néhány bokor és fa törte meg. A medence rózsaszínű és elefántcsontfehér köveit a sínai-félszigeti bányákból hozták. Szélét színes csempékkel rakták ki, melyekre állatokat faragtak: sündisznót, menyétet, kutyát, macskát és rókát. A medence tiszta vizét a Nílusból vezették idáig, és gondosan szűrték. A víz színén gyönyörű fehér- és kéklótuszok lebegtek. A tó körül kényelmes kőpadok álltak, rajtuk párnák hevertek, a tó két végében pedig egy-egy kis épület állt, melyet úgy alakítottak ki, hogy templomra hasonlítson – lépcsők vezettek fel színpompás oszlopaihoz, mely mögött hűvös helyiségek húzódtak meg. Az épületeket úgy építették, hogy átfújjon rajtuk a szellő, enyhülést nyújtva a bent pihenőknek.

Ipui, aki korábban tengerészként járta a világot, és még a Nagy Zöldig is eljutott, nemcsak szerette a vizet, hanem egyenesen az istenek legnagyobb ajándékának tartotta. Ő és ifjú felesége, Kiat gyakran kijöttek ide a tóhoz, hogy ússzanak, majd szerelmeskedjenek, aludjanak egyet és újra ússzanak. Ipui a „távoli Nyugat édenkertjének” hívta a kertet, és úgy

gondolta, ha majd szép kort megérve meghal, *kája* pedig elrepül a lenyugvó nap irányába és eljut Ozirisz zöld mezőire, ugyanolyan helyre jut majd, mint ez a kert.

Ipui azért alakította ki kertjét, hogy örököseire hagyhassa, nem azért, hogy rettenetes halált haljon benne. Ezen a szerencsétlen napon, *semu* évszak harmadik hava második hetének hetedik napján azonban őt és ifjú feleségét, Kiatot holtan találták a lótuszmedencében, élettelen testük a víz színén lebegett a virágszirmok közt. Szeneb, a kusita őr, aki napnyugtakor megtalálta holttesteiket, azonnal tudta, hogy nem baleset történt: ura és úrnője hirtelen, kegyetlen halált halt. A halál vörös hajú istene keresztezte útjukat, könnyedén besurrant földi éden-kertjükbe és hálójával elragadott két lelket, akiknek még nem kellett volna távozniuk e világból…

– Hatalmas a te fenséged, Két Ország úrnője. Szent kezeidből az istenek illata árad, leheletedből az istenek harmatának illata, mely elér…

– Hallgass már! – Hatsepszut lekapta fejéről illatos olajjal bekent parókáját és megrázta alóla kiszabaduló, rövidre vágott fürtjeit. Levette nyakláncát és melldíszét, lehúzta gyűrűit és karpereceit, lerúgta ezüstözött saruit és mindezt az előtte álló asztalra halmozta, majd a fiatal papnövendék elképedt arcára nézett.

– Sajnálom. – A Két Ország úrnője tenyerébe temette arcát, majd lepillantott az ifjúra, aki leborult előtte a földre. – Sajnálom. – A fáraónő beletúrt a felhalmozott ékszerekbe, kihalászott egy értékes gyűrűt és odadobta a meglepett, nyugtalan papnak, aki elkapta.

– Ajándék fáraódtól – mormolta Hatsepszut. – Még az istenek is elfáradnak időnként.

Gyors pillantást vetett a mellette ülő két férfira. Az okos tekintetű, kemény arcvonású, határozott állú, kis orrú Szenenmut arca kipirult, látszott rajta, igyekszik lecsendesíteni haragját, mely azóta forrongott benne, hogy szemtanúja volt a szentségtörésnek, melyet a líbiaiak és egész Théba szeme láttára követtek el. Hatsepszut most nem tudott tekintettel lenni Szenenmut haragjára, túlságosan lefoglalta saját dühe. A balján ülő Amerotkéra pillantott, aki nyugodt arccal ült, látszott rajta, máshol járnak a gondolatai. Még mindig bírói öltözékét viselte, bár hatalma jelvényeit már levetette. A fáraónő szemügyre vette a férfi erőteljes arcvonásait, mélyen ülő szemeit, határozott vonású ajkát és állát – az arc szigorúságát nagyban enyhítették a szeme és szája körül meghúzódó nevetésráncok, szemének lágy, álmodozó tekintete és jobboldalt lelógó, a végén arany-vörös zsinórral összefogott fekete hajfürtje, melyet a bíró gyakran megérintett. Hatsepszut sokat tűnődött, miért növesztette meg Amerotke ezt a hajfürtöt: a legtöbb ember szemében ez az ifjúság jelképe volt, nem illő egy érett férfihoz. Később azonban megtudta, hogy Amerotke fogadalmának tesz eleget, melyet egy ifjúkorában történt tragikus esemény hatására tett. A bíró sosem említette, Hatsepszut pedig sosem kérdezte. A fáraónő visszafordult a várakozó papnövendékhez.

– Mondd meg Ani úrnak és segédeinek, hogy a fáraó megmutatja nekik arcát.

A pap felállt és lehajtott fejjel az ajtó felé hátrált. Hatsepszut beljebb húzta párnáját az alkóvba. Szenenmut néhány újabb párnát rendezett el az emelvény előtt. A fáraónő hátradőlt; a mészkőfal kellemesen hűsítette izzadt hátát. Felnézett a reszkető árnyakra, melyeket a fáklyák rajzoltak a falra. A borzalmas esemény után Ptah templomában maradt, míg Szenenmut rá nem talált erre a biztonságos helyiségre, mely az írnokok Házához tartozott. Csak egy külső lépcsőn lehetett megközelíteni, ahol most a királyi testőrség tagjai álltak. Itt nem kellett hallgatózóktól tartani.

Kinyílt az egyszerű, sötét kis terem ajtaja, és Ani lépett be segédei kíséretében. A fáklyák által a padlóra vetett fénykörben heverő párnákhoz mentek, és a földre akartak borulni a fáraónő előtt, de Hatsepszut megállította őket.

– Uraim, nincs szükség szertartásosságra – szólalt meg meleg, nyájas hangon. – A mai nap épp eleget láttam már belőle.

Összébb húzta a vállára vetett vászonkendőt, majd a párnák felé intett. Ani és két segédje leültek, olyan méltóságteljesen, ahogy csak telt tőlük. A főpap egyre csak hátrapillangatott az ajtóra és az azon túli lépcsőkre. Idős volt már, sovány, csontos arcában éles tekintetű szemek ültek, alsó ajkát dacosan előrebiggyesztette, mintha készen állna arra, hogy heves szavakkal bizonygassa, ártatlan a Ptah-templomban történtekben. Unokaöccsei, Hinki és Maben alázatosabb arcot vágtak. Mindketten finom vászonköntöst viseltek, lábukon aranyozott sarut hordtak, kövér, olajjal bekent arcukra szomorú kifejezést erőltettek. Hatsepszut alaposan szemügyre vette mindkettejüket. Sosem kedvelte a papokat, nagyra törő, ravasz embereknek tartotta őket, olyanoknak, akik szenteskedő arckifejezésükkel és simulékony beszédükkel csak ravaszságukat leplezik.

– Felség! – hajolt meg Ani. – Örvend a szívem, hogy láthatom arcod, téged dicsér minden mozdulatom…

– Ebben biztos vagyok – szakította félbe Szenenmut szárazon. Nyers hangja visszhangzott a teremben.

Ani pislogott a sértés hallatán. Titokban mindig lenézte Szenenmutot, közrendű származása miatt parasztnak tartotta, nem többnek egyszerű kőművesnél.

– Mit kívántok, uraim? – kérdezte Szenenmut, ezúttal lágyabb hangon. Az ajtó felé intett. – Vártok még valakit, azért nézegettek folyton hátra?

– Igen, uram. Úgy értem, igen, méltóságos uram – javította ki magát Ani, mintha nem szándékosan feledkezett volna meg Szenenmut hivatalos megszólításáról. – Méltóságos uram, arra kérlek, Minnaht, a szertartások főírnoka is lehessen jelen megbeszélésünkön.

– De ő nem vett részt sem az egyezség megtárgyalásában, sem utána a szent bor megivásában – jegyezte meg Szenenmut, és megrázta a fejét. – Mindenki tudja, hogy Minnaht többet fecseg a kelleténél.

– Hallgatni fog – jelentette ki Ani. – Még a hasznunkra lehet.

Hatsepszut engedélyt adott, és belépett Minnaht, egy mosolygós, fürge léptű öregember, kinek szemében vidámság ült, kerek teliholdképén a ráncok arról árulkodtak, sokat nevet, pisze orra alatt húsos ajkak húzódtak. Azonnal leborult a fáraónő előtt. Ani egy párnát lökött felé. Minnaht helyet foglalt, és pislogott, mint a bagoly, ha fény éri.

– Uraim… – kezdte Szenenmut, majd megköszörülte a torkát –, borzalmas bűneset történt. Három orvos-papot meggyilkoltak egy szertartás során itt, az Évmilliók Házában. – Gyors pillantást vetett Hatsepszutra, aki kifejezéstelen arccal meredt a sötétbe. – Az isteni úrnő igaz hangon szól, mikor azt követeli, derüljön fény az igazságra. – A gondolataiba merülő Amerotke felé fordult. – Ismertesd a tényeket, bíró uram.

– A tényeket? – Amerotke vállat vont. – Azokat még nem ismerjük, csak azt tudjuk, mi történt. Szertartásra került sor, melyen azért vettünk részt, hogy megerősítsük a líbiaiakkal kötött, nemrég megpecsételt békét. A papok és a templom szolgái szokásukhoz híven himnuszokat énekeltek, imákat mondtak, kántáltak, tömjént égettek. – Határozottabb hangon folytatta, mintha gondolatait próbálná összeterelni. – Hoztak egy tál szentelt bort, melyből először a líbiaiak ittak, akiknek semmi bajuk nem lett, sem a templomban, sem később. Ezután ittak a Követek Háza írnokai, és rövid időn belül mindhárman meghaltak. A jelek alapján csak a bor okozhatta a halálukat. – Amerotke az ajkába harapott. – A líbiaiaknak

azonban semmi bajuk nem esett, a tálat pedig később megvizsgálták, és nem találták mérgezettnek a benne maradt üledéket. Nincs kétség afelől, hogy írnokainkat megmérgezték! De hogyan? – Amerotke Ani és két társa felé biccentett. – Miután a líbiaiak körbeadták a tálat, Ani főpapnak nyújtották, ő pedig a három írnoknak… – A bíró elhallgatott.

– Ki szolgálta fel a bort? – kérdezte Szenenmut.

– Én – felelte Ani. – Én töltöttem ki a tálkába, és én adtam oda először a líbiaiaknak, majd a három írnoknak.

– Nem lehet, hogy olyasvalami okozta a halálukat, amit korábban ettek? – kérdezte Szenenmut.

– Az lehetetlen! – felelte Minnaht. – A szertartás előtt böjtölniük kellett az isteni gyermek kápolnájában. A böjt fontos része a felkészülésnek. Elkülönítve maradtak, és mielőtt ittak a szent borból, egy napig nem ettek, nem ittak semmit. Igaz – tárta szét karjait Minnaht –, elképzelhető, hogy valamelyikük megéhezett vagy megszomjazott, és titokban evett vagy ivott valamit, de azt kétlem, hogy mindhárman megszegték volna egy ilyen fontos részét a szent előírásoknak.

– Egyetértek – helyeselt Amerotke. – Tehát csak a líbiaiak tehették bele a mérget. – Halványan elmosolyodott és Anira pillantott. – Vagy te.

– Isteni Úrnő, a reggel szellemei legyenek a tanúm, hogy nem én voltam! – tiltakozott a főpap.

– Miért kellene ilyen borzalmas bűnnel gyanúsítanunk Ani urat? – kérdezte hevesen Hinki. – Maben és én is ott álltunk a tál mellett és segítettünk kitölteni a bort, de semmi szokatlant nem láttunk.

Az Ani másik oldalán ülő Maben egyetértőn bólintott.

– A korsót és a tálat is megvizsgálták – folytatta Hinki –, és semmiféle pornak vagy más szernek a maradványát nem találták meg egyikben sem.

– Csendet! – emelte fel a kezét Szenenmut. – Biztos vagy benne, hogy a korsót is megvizsgálták?

– Természetesen! – felelte Minnaht.

– Én magam tettem – szólt közbe Amerotke. – A benne maradt üledéket egy kutyának adtuk az ételébe keverve, de semmi baja nem esett.

– A líbiai törzsfők nem tudják, melyik álarc mögé rejtőzzenek – suttogta Hatsepszut. Egyenesen Amerotkéra nézett, szénnel körülhúzott szemei villogtak, akár a vadászó macskáé.

– Isteni Úrnő! – szólalt meg Szenenmut.

– Én sem tudom – folytatta Hatsepszut. – Nem hiszem, hogy számadással tartozom nomádoknak, sivatagiaknak vagy líbiaiaknak, és ahhoz sem vagyok hozzászokva, hogy megalázzanak a jelenlétükben.

– Halkabban! – szisszent fel Szenenmut, majd hirtelen ráébredt a papok jelenlétére, és meghajtotta fejét bocsánatkérésül, amiért ellentmondott Hatsepszutnak. – Ha az Isteni Úrnő…

– Az Isteni Úrnő a líbiaiakra tett megjegyzést – szakította félbe Hatsepszut. – Nem tudják, melyik szerepet játsszák el, az áldozatét vagy a támadóét. Naratusa, akiben nem bízom, azt állítja, lehet, hogy neki és társainak szánták a mérgezett bort. Említettem neki, hogy a bor nem volt mérgezett, azonkívül mások ugyanígy állíthatják, hogy ő tett bele valamit.

– Lehet, hogy tényleg ő tette? – kérdezte Szenenmut.

– Elképzelhető – felelte Amerotke. – Utoljára Naratusa tartotta kezében a tálat, mielőtt visszakerült Anihoz. – Elfintorodott. – Egy ügyes kézmozdulattal képes lehetett rá. A

mutatványosok és skorpióemberek bemutatnak hasonló trükköket a piacokon. – Kis szünetet tartott. – De miért tette volna? Miért akartak volna a líbiaiak megmérgezni három írnokot? Hogy megszegjék a szerződést, amit ők kértek? – Vállat vont. – Meg tudom azonban érteni az Isteni Úrnő gyanakvását: Naratusá-ban nem lehet megbízni.

Minnaht előrehajolt és súgott valamit Ani fülébe.

– Van még egy lehetőség, méltóságos uram – emelte fel a fejét Ani.

– A Rekhet – jelentette ki Minnaht rekedten.

– Kicsoda? – kérdezte Amerotke.

– Nem szabad kiejteni a valódi nevét – felelte Ani, olyan döbbent pillantást vetve Amerotkéra, mintha a bírónak ezt már tudnia kellett volna.

– A nevét bejegyezték a *kherite*k, az átkozottak közé – magyarázta a főpap.

– Számolj be erről! – parancsolta Hatsepszut. – Amerotke bíró úr talán még nem hallott róla.

– Az elhunyt fáraó uralkodása alatt esett meg… – kezdte Ani, de Hatsepszut félbeszakította.

– Körülbelül négy évvel ezelőtt, féltestvérem uralkodásának utolsó éveiben történt – kezdte sietve. Többekhez hasonlóan ő sem említette szívesen a férjét, aki egyben testvére is volt és aki rejtélyes körülmények közt halt meg. – Théba-szerte számos embert mérgeztek meg. Borzalmas, hányan meghaltak, különösen a főurak közül. – Hidegen elmosolyodott, mikor látta, hogy Amerotke szemében a felismerés szikrája villan.

– Már jól emlékszem, Isteni Úrnő – suttogta a bíró.

– Folytasd – intett Hatsepszut Aninak.

– Ahogy az Isteni Úrnő elmondta, számos halálesetet okozott mérgezés, és senki nem tudta, ki lehet a gyilkos. Úgy tűnik, titokzatos szerekkel gyilkolt, olyanokkal, amiket senki nem ismert. – Ani elhallgatott. Amerotke hallotta hangjában a rettegést. A terem hirtelen lehűlt, a fáklyafényben táncoló árnyak ijesztőbbnek tűntek, a lángok mintha nem lettek volna képesek továbbra is távol tartani a sötétséget. Amerotke arra gondolt, minden hatalmuk ellenére ők is csak sebezhető emberi lények, akik azért gyűltek össze itt, ebben a szegényesen berendezett, rosszul megvilágított teremben, hogy gyors, kegyetlen halálesetekről beszéljenek. Jól emlékezett már az esetre, amit Ani említett. A város bűzös sikátoraiban és széles útjain gyakran osont végig a gyilkosság szelleme: férjek unták meg feleségüket, feleségek a férjüket, vetélytársak fordultak egymás ellen és béreltek fel orgyilkosokat, és azok késsel, tőrrel, méreggel vagy nyílvesszővel elvégezték, amiért megfizették őket. A Rekhet azonban különbözött tőlük: ő Théba hatalmasságaihoz juttatta el szereit, és akit kiszemelt áldozatául, az rejtélyes körülmények közt halt meg.

– Ezeknek a szörnyű tetteknek az elkövetőjét a Rekhet, azaz a méreg démona névvel kezdték illetni – folytatta Ani. – Senki nem tudta, ki ő és hogy követi el a gyilkosságokat. Oly sok pletyka kapott szárnyra, ahány madár száll az égen, de az igazságra nem derült fény. Az emberek úgy vélték, orvos lehet, olyasvalaki, aki ért a különféle porokhoz.

– Így aztán ezen a helyen keresték a gyilkost – jegyezte meg Amerotke –, a gyógyító, az orvosisten, Ptah templomában.

– Igen, így történt. – Ani a keze fejével megtörölte száját. – Nagy hatalmú orvos-papok egy csoportja elkezdte tanulmányozni a különféle haláleseteket. Számtalan dolog okozhatja valakinek a halálát: a gyanú könnyedén szárnyra kap, de bizonyítékot nehéz találni. Ettől függetlenül természetesen mindenki gyanakodott valakire. Egyikük, Uszerbati – a vizek írnoka, egy igen nagyra törő ember – egyszer eljött hozzám. Neveket nem említett, de azt állította, ez a Rekhet, ez a méregdémon megtalálhatta az *ari szaput.*

– A végítélet könyveit? – kérdezte gyorsan Amerotke. – Azt hittem, az csak legenda.

– Mi is azt hittük – ismerte el Ani. – Állítólag sok idővel ezelőtt egy méregkeverő mester, egy varázsló írta. Az *ari szapuban* szerepel minden méreg, ami csak ismert ezen a világon: szerek, kencék és porok, amik képesek megállítani egy ember szívét, vagy örökre az álmok birodalmába tudják küldeni a lelkét. Uszerbati úgy hitte, megtalálták a végítélet könyveit, és a Rekhet, aki megtalálta őket… – Ani közelebb hajolt, arca izzadságtól csillogott – …az egyik papunk. Tudod, Amerotke uram, Uszerbati azt állította, a végítélet könyveit mindig is itt őrizték elrejtve, ebben a templomban. Pár társa is egyetértett vele.

– Pontosabban fejezd ki magad! – mordult rá Szenenmut.

– Azt teszem! – csattant fel Ani. – Uszerbati túlságosan eltelt önnön fontosságától ahhoz, hogy többet elmondjon nekem. Ehelyett elhívta társait egy lakomára, hogy megbeszéljék, mit tudnak. A lakomára a templom konyháján főzték az étkeket.

– És valaki az egészet megmérgezte – szólt közbe Amerotke. – Emlékszem a felháborító esetre.

– Miután egy szolga élettelenül találta őket az étkező padlóján, riadót fújtak – folytatta Ani. – Azonnal parancsot adtam, hogy kutassák át Uszerbati minden tulajdonát. Előkerült egy papirusz, melyen az *ama-ast* átokszöveg állt: a gonosz dolgok felfalójának átka, többször is egymás után, mellé pedig egy magas rangú orvos-pap nevét írták. Úgy hittük, ő a Rekhet. Őreink átkutatták templombéli lakrészét, és találtak egy mérgező szerekkel teli ládikát, több, ezüsttel és arannyal teli erszényt, valamint egy *szehurát*, egy a Figyelőknek szentelt átokszöveget, melyet Uszerbati ellen idéztek meg. Az orvos-papot letartóztatta Nadif, a thébai rendőrség zászlóvivője. Nadif és a medzsaik nagy kutatást szerveztek. Az orvos-pap nem tudta megmagyarázni, miért tartotta magánál a mérgeket és az átokszöveggel teleírt papiruszokat, ahogy azt sem, hogyan tett szert ekkora vagyonra.

– Hatalmas felzúdulás kerekedett az ügyből – szólt közbe Maben.

– Az emberek soha többé nem bíztak volna a templomunkban, ha a gyilkos kilétéről mindenki értesül – tette hozzá Minnaht.

– Annál is inkább, mert az egész város tudott a mérgezésekről – folytatta Maben –, nagyrészt annak köszönhetően, hogy a sógorom, Ipui, a kereskedő nagy jutalmat ajánlott annak, aki elfogja a Rekhetet.

– Miért? – kérdezte Amerotke kíváncsian. – Ismerem Ipuit, sokat tett azért, hogy a kereskedelem kiterjedhessen Puntra és a Nagy Zöld vidékére.

– A Rekhet rémuralma, a mérgezések idején Ipui felesége rejtélyes módon eltűnt – magyarázta Maben. – Egyesek azt állították, megszökött valaki mással. Senki nem látta azóta. Ipui úgy hiszi, megmérgezték.

– Kicsoda? – Amerotke nyugtalanul fészkelődött, ahogy hallgatta ezt az egyre szövevényesebb és egyre halálosabb történetet.

Maben vállat vont.

– Mi történt a Rekhettel? – fordult Szenenmut Ani felé.

– Letartóztatták – sóhajtott Ani. – Megmutatták neki a bizonyítékot. Először tagadott, azt állította, ártatlan. Meg kellett… – Ani zavartan köhécselni kezdett, hogy leplezze nyelvbotlását. – Nem akartuk, hogy a bíróság elé kerüljön, mert ahogy társaim elmondták, a rossz hír, amibe a templomot keverte volna…

– Értem. – Amerotke szórakozottan vakargatta az állát.

– A Rekhet végül mindent bevallott és a fáraó könyörületére bízta magát. Mi is beavatkoztunk, és súgtunk pár szót a fáraó fülébe. A Rekhetet élete végéig tartó száműzetésre ítélték, és egy messzi oázisba küldték, ki a Vörös Földre.

– És mi köze van neki a ma történt gyilkosságokhoz?

– A Rekhet körülbelül két hónappal ezelőtt megszökött a Keserű Kenyér Oázisából – felelte Szenenmut. – Nomádok egy csapata fogta el, azok, akik közül ma ötöt feláldoztunk. Egy memphiszi bőrkereskedőt is elfogtak, aki nekem dolgozott. A nomádokon nem sokkal később rajtaütött egy királyi harcikocsi-alakulat.

– Mi történt utána? – kérdezte Amerotke, mikor Szenenmut elhallgatott.

– A *tedjen,* a parancsnok nem tudta, hogy miközben a nomádokkal harcoltak, a memphiszi kereskedő meghalt. A csatát követő felfordulásban a Rekhet felvette a ruháit. A nomádok nagy részét megölték, az alakulat visszatért Thébába, a Rekhet pedig megszökött. Théba elöljárója, aki kivizsgálta az esetet, csak jóval később jött rá, hogy a kereskedő meghalt, és a szökött fogoly adta ki magát a kereskedőnek. Akkor még nem sokat foglalkoztak vele; úgy vélték, egyszerű rab, akit hamarosan újra elfognak. – Szenenmut széttárta kezeit. – Csak mikor küldöncöket küldtek Memphiszbe és a börtönoázisba, akkor ébredtek rá, milyen fontos rab szökött meg. Minket még ekkor sem foglalkoztatott különösebben, egészen… nos, egészen mostanáig.

– Csak nem juthatott be a Rekhet ebbe a templomba? – vetette ellen Amerotke. – Hogy tudott volna a szent bor közelébe férkőzni, hogy belekeverjen valamit?

– Lehetséges, hogy meg tudta tenni – mondta Ani halkan. – Éveken át itt élt.

Amerotke elfordította a fejét. Gondolatai elkalandoztak; eltűnődött, mit csinálhat a felesége és két fia. Valószínűleg házuk kertjében úszkálnak az egyik medencében, vagy pihennek a szikomorfák árnyékában. És Szhufoj, a szolgája, a kis, orr nélküli törpe? Elmosolyodott magában. Szhufoj valószínűleg részegen horkol a szolgák lakrészében, vagy kereskedni próbál…

– Amerotke uram!

A bíró összerezzent, és felnézett Hatsepszutra.

– Isteni Úrnő – hajolt meg –, most már az álmok mezején járunk, nem a valóságén; arról beszélünk, mi történhetett, mi történhetett volna, minek kellene történnie.

A fáraónő egyetértőn bólintott.

– Megtettük, amit lehetett. Még egy kérdésem lenne – emelte fel a kezét Amerotke. – A békeszerződést tegnap, nem sokkal a reggeli áldozatok bemutatása után lepecsételték, nem igaz?

Ani és társai bólogattak.

– Mi történt utána?

– A három írnok az előírásoknak megfelelően az isteni gyermek kápolnájába ment, hogy imádkozással és böjttel töltsék a napot, mielőtt megszentelik a szerződést.

– Ki felügyelte őket? – kérdezte Amerotke.

– Én magam – emelte fel a kezét Maben –, de Minnaht egyszer eljött, hogy utasításokat adjon a szertartással kapcsolatban.

– Belépett bárki más a kápolnába, ahol a három írnok tartózkodott? – kérdezte Amerotke.

– Én a szertartás előkészületeivel foglalatoskodtam – felelte Minnaht –, de csak Mabennel foglalkoztam, az írnokokhoz nem mentem be.

– Biztos vagy benne, hogy a szertartás előtt az írnokok semmit nem ettek vagy ittak?

– Uram – Maben könyörgő arccal emelte fel két kezét –, a legszentebb esküvel állíthatom, hogy sem étel, sem ital nem jutott be abba a helyiségbe. Semmi szokatlan nem történt. A három írnok éhezett és szomjazott ugyan, de nagyban örvendtek annak, hogy

lepecsételték a szerződést az Isteni Úrnő nevében. A szertartás után fényűző lakomát és ünnepséget ígértek maguknak…

– Van még, amit meg akarsz kérdezni, bíró uram? – kérdezte Szenenmut hirtelen.

Amerotke megrázta a fejét. Magában már eldöntötte, mit fog tenni. Mikor a megbeszélés véget ért, sietve kimentette magát és elindult lefelé a külső lépcsőn. Félúton megállt és lenézett a fényűző templomkerületre, a színesre festett oszlopokra, a terekre, szökőkutakra, napfénypavilonokra, csarnokokra és fedett folyosókra, a virágokkal díszített falakra, a világoskék ég felé szökő aranycsúcsú obeliszkekre. Elnézte magát a templomot és körülötte a kápolnákat, melyek különféle kövekből épültek, hófehérből, mézszínből, rózsaszínűből. A késő délutáni levegőben érződött a bemutatott áldozatok csípős vérszaga, az áldozati tüzek füstje, a kis, csónak formájúra faragott tömjéntartókból felszálló tömjénfüst és az istállókból és ökörkarámokból érződő bűz. Kiáltások zaja és cintányérok csengése hallatszott, az esti szél egy himnusz sorait sodorta erre a távolból. A nap már elindult lefelé az égen, aranyfényébe vörös vegyült, a napsugarak nyalábjai áttörtek a fehér felhők közt. Az udvaron papnövendékek és szolgák siettek el, fecserésztek és nevetgéltek. *Ipet-szut,* a kiválasztott hely. Illik rá ez a név, gondolta Amerotke. Ugyanakkor, emlékeztette magát, a *behen* helye is volt ez, a gyilkos szándéké. Itt élt a Rekhet, itt őrizték elrejtve az *ari szaput,* a végítélet könyveit. A borzalom temploma, ahol Egyiptom szégyenére meggyilkoltak három írnokot és kiváltották ezzel a fáraó haragját.

Meszedzs-i: ókori egyiptomi szó, „gyűlölet

Második fejezet

Amerotke továbbindult a lépcsőn. Miután egy arra járó szolga útba igazította, lement a Holtak Házának hatalmas termeibe és belső szentélyébe, a gyengén megvilágított *wabetbe,* a megtisztulás helyére. Megmutatta pecsétjét az őröknek, bement és becsukta az ajtót maga mögött. Ráébredt, mennyire fojtogató idelenn a levegő, a sötétben hunyorogva látta, mennyire izzadnak a holtak őrei, akik csendesen járkáltak a sötétben, arcukat Anubisz sakálálarca takarta. Nátron kesernyés, sós szaga vegyült az illatszerekébe, amelyekkel megkísérelték elnyomni a halál és romlás mindent átható bűzét. A kápolnapapok és a szerpapok a *Halottak könyvé* bői énekeltek és kántáltak részleteket:

– Eljöttem hozzád, ó, Nyugat ura, hogy megcsodáljam szépségedet. Nem követtem el gonosztettet. Fény lelkei, nyissátok meg előttem a Nyugat kapuit…

A három írnok holtteste a terem túlsó végében feküdt, a helyiség egyetlen kis ablaka alatt. A balzsamozók már elkezdték előkészíteni őket a mumifikálásra: gyomrukat felvágták a szent obszidiánkésekkel, belsőségeiket kivették, összegyűjtötték és a kanópuszedényekbe tették. A holtak őrei sietve végezték munkájukat, versenyt kellett futniuk a hőség és a halált okozó méreg bomlasztó hatásával. A félhomályban a holtak arca nyugodtnak tűnt, mintha a halál csendje megvigasztalta volna őket. Végtagjaik kinyújtóztatva, élettelenül hevertek, de Amerotke emlékezett még görcsös rángatózásukra a templomudvaron.

– Mit kívánsz, uram? – A Holtak Házának felügyelője lépett elő egy szűk folyosóról Amerotke jobbján. A szelíd hangú, idős férfi egyik kezében szenteltvíztartót tartott, a másikban kis korsó vizet a szent medencéből. A sötétben hunyorogva is felismerte Amerotkét, és meghajolt.

– Meg tudnád mondani, mi okozta a halálukat? – kérdezte Amerotke az írnokokra mutatva.

– Hogy mi okozta? Valami nagyon gonosz dolog. – Az öreg megfogta Amerotke könyökét és közelebb vezette a bírót a három holttesthez. Félrehúzta a vászontakarót, és feltárult az írnokok felnyitott gyomra, melyről úgy húzták félre a bőrt, mint a ruhát. Amerotke a szája elé kapta a kezét. A mosdatás és az illatszerek ellenére a testek borzalmas szagot árasztottak. A bírónak öklendeznie kellett. Elfordult. A Holtak Házának felügyelője közelebb vezette egy szellőzőnyíláshoz.

– Sok holttestet láttam már – jegyezte meg Amerotke, miután karjával megtörölte száját –, de ez a szag… ez több a halál bűzénél.

– A méreg szaga, uram. Azt azonban nem tudom, milyen méreg, és hogy adták be nekik. Mikor felnyitottuk a gyomrukat – a felügyelő megérintette saját gyomrát –, láttuk, hogy a beleik elszíneződtek.

– Mitől? – kérdezte Amerotke.

Az öreg nevetett. Letette a szenteltvíztartót és a korsót, és összedörzsölte kezeit.

– Hányféleképpen lehet megölni egy embert, uram?

– Hallottál az *ari szapuról,* a végítélet könyveiről? – kérdezte Amerotke hirtelen.

– Természetesen – felelte az öreg. – Már akkor ebben a templomban éltem, amikor még alig látszottam ki a földből. Szeretem a templomot, ez az életem. – Észrevette, hogy Amerotke szeme türelmetlenül megvillan. – Bocsánatodat kérem, uram. Számodra nagy rejtély a halál, nekem azonban már nem: csak három test, melyek *kaja.* megkezdte az utat a távoli Nyugatra. Az én dolgom csak az, hogy megkönnyítsem ezt nekik, mint születésükkor a bába. De igen, hallottam a végítélet könyveiről. – Közelebb hajolt. – Tudod, a könyvtárunknak van egy részlete belőle. Évekkel ezelőtt találták. Érdemes lenne elolvasnod.

– Van még valami, amit el akarsz mondani? – kérdezte Amerotke a testek felé intve.

– Én mosdattam meg a testüket – felelte a felügyelő –, és kutattam a tüneteket, de nem találtam mást. – Vállat vont.

– Mondd, mikor felnyitod valakinek a hasát, szoktál találni benne valamennyit az utolsó ételből, amit elfogyasztott?

– Ezeké teljesen üres volt. Csak azt láttam, hogy a szerveik elszíneződtek valami mérgező szertől.

– Nem vettél észre semmi szokatlant a holttesteken? A kezükön, a szájuk környékén?

Az öreg megrázta a fejét.

– Semmit, uram. Semmit nem láttam.

Amerotke megköszönte a válaszokat, aztán elhagyta a Holtak Házát és felment a lépcsőn az udvarra. Egy ideig csak üldögélt, élvezte a lenyugvó nap melegét és az enyhítő szellőt, megpróbálta elfelejteni a bomlás bűzét és a balzsamozóhelyiség sós levegőjét. Sok holttestet látott már, mégis minden eset másként érintette, és mindig érezte a halál borzalmas voltát. Kilépett az árnyékból és felnézett a sötétedő égre. A templom egy távolabbi sarkában kürtök harsantak, majd hárfák és cintányérok hangja szólalt meg; a templomi zenészek és énekesek gyakoroltak a reggeli szertartásra. Amerotke átment egy kerten, ahol a szolga töltött neki egy kupa tiszta vizet egy gazellabőr tömlőből, melyet lábainál fogva függesztettek fel egy póznára, feje helyére kis csövet illesztettek. A szolga útba igazította Amerotkét az írnokok Háza felé, ahol a levéltár és a könyvtár is volt. Az épület alsó szintjét folyosóról nyíló kis kamrák alkották, a falakat a szavak istene, Thot jelképei díszítették, valamint jelenetek azokból a hátborzongató történetekből, melyeket annyira szerettek a thébaiak. Amerotke felismert párat a szereplők közül: köztük volt Sa, Széth gonosz teremtménye, akinek pillantása kővé változtatta az embereket, és a Szaga, ez a gyűlöletes, sólyomfejű lény, aki borzalmas kínokkal tudta gyötörni az útjába kerülőket.

A könyvtáros pap, a Könyvek Őre, aki előjött Amerotke üdvözlésére, idős parasztemberre emlékeztetett cserzett bőrévei és vizenyős szemeinek ravasz pillantásával. Vonakodva beengedte a bírót a nehéz cédrusajtókon túlra, de egyre csak a folyosó sarkában álló vízóra felé pillantgatott, melyből a lassan kicsorgó víz jelezte az idő múlását.

– A nap lenyugvóban van – morogta.

– De én még nem! – csattant fel Amerotke. – Szenenmut nagyúr…

– Tudom, tudom. – A könyvtáros arca elé emelte tintától fekete ujjait.

Amerotke elmondta neki, mit szeretne látni.

– Az *ari szapu*-töredéket? – döbbent meg a könyvtáros. – Éppen ma jutott az eszembe, amikor azok az írnokok… – Nem fejezte be a mondatot; magában motyogva négyszögletes, kőből épült helyiségbe vezette Amerotkét. A kis kamra egyetlen, sűrű ráccsal védett ablakát magasan a falba vágták. Körben polcok álltak, alattuk vászonzsákok és nádból font kosarak, melyekben papiruszokat tároltak. A falakba mélyedéseket vájtak a kisebb papiruszok tárolására.

– Elfeledett emlékek poros tárhelye – jegyezte meg a könyvtáros, majd az egyik falüreghez lépett és előhúzott egy réztokot. Kinyitotta a fedelét és kirázta az alig kéttenyérnyi hosszú és kigöngyölve ugyanilyen széles papirusztekercset.

Amerotke fogta a papiruszt és a könyvtár nyugati végébe ment, ahol bevilágított a lenyugvó nap. Leült egy mészkő padra és alaposan szemügyre vette a gondosan rajzolt hieroglifákat. Nem a teljes mű volt, csak egy kivonata, mégis, ahogy olvasta, érezte, hogy végigfut a hátán a hideg. Találkozott és elbánt már több varázslóval és boszorkánnyal, titkos szerek ismerőivel, a sötétség uraival; Théba hemzsegett az orvosoktól, gyógyfüvek ismerőitől és sarlatánoktól, ravasz emberektől, akik kisebb vagyonért megszerezték a leghalálosabb mérgeket is. A méregkeverők és orgyilkosok saját céhbe tömörültek, Amerotke erről is tudott, amit azonban most olvasott, mindenen túltett. A bíró alaposan átolvasta a részletes leírást arról, milyen hatásuk van a különféle szereknek és hogyan lehet előállítani őket, olyan hozzávalókról is olvasott, amelyekről sosem hallott azelőtt – ritka ásványokról, melyeket sziklákból és kristályokból lehet kinyerni, a Nílus partjain ismeretlen növényekről, olyan kígyók és rovarok mérgéről, melyek csak a kataraktákon túli buja őserdőben éltek, több száz mérföldnyire délen. A papirusz olyan szenvtelenül tárgyalta a mérgek összetevőinek gyűjtését, a szer elkészítését és hatásának tüneteit, ahogy egy építész írna a sártéglák készítéséről és a ház felépítéséről.

Amerotke zajt hallott és összerezzent. Felpillantott, és kezét szeme elé emelte a fény elleni védekezésül, majd talpra ugrott, amikor ráébredt, milyen késő́re jár.

– Sajnálom, hogy megzavartalak, uram. – Minnaht belépett az árnyékos helyiségbe, nyomában a görnyedt könyvtárossal. – Ani úr azt mondta, talán szeretnéd megtekinteni az isteni gyermek kápolnáját, ahol a három írnok tartózkodott a szertartás előtt.

– Igen. – Amerotke felpillantott az égre, ahol a lenyugvó nap rézvörös színébe fehér felhőfoszlányok vegyültek. Nyakát nyújtogatva mélyen beszívta az esti szellő friss illatát, majd visszaadta a papiruszt a könyvtárosnak, megköszönte a segítségét, és követte Minnahtot a templomudvaron át. Oszlopsorok mellett sétáltak el, melyek árnyékában az istenek házának szolgái osztották meg egymással a legújabb szóbeszédet; elhaladtak szentélyek és szobrok mellett, átsiettek a szikomor- és fügefák, terpentinfenyők és borostyánlevelek árnyékába boruló kerteken, ahol zöldellő fűzfák hajoltak le ágaikkal a templom tavait és szökőkutait is tápláló öntözőcsatornák csillogó vizéhez. A fák árnyékában kúp alakú kaptárak álltak és kecses napfénypavilonok, ahol hűs ital várta a pihenni vágyókat.

Eleinte csendben haladtak egymás mellett. Minnahtot, úgy tűnt, lenyűgözi, hogy a bíró társaságában lehet. Amerotke mosolygott magában, mikor az elfogódottság mögül előbújt a főírnok vidám, fecsegő természete, és Minnaht a templom mindennapi eseményeiről kezdett beszélni.

– Mit gondolsz, hogy haltak meg az írnokok? – Amerotke azonnal megbánta az írnok szavait félbeszakító hirtelen kérdést, ahogy kicsúszott a száján.

Minnaht elhallgatott, arcára meglepetés ült ki.

– A véleményemre vagy kíváncsi, bíró uram?

– Hálás lennék érte.

– Nos… – Minnaht az égre sandított – csak a líbiaiak tehették.

– De hogyan?

– Az írnokok reggel még jó egészségnek örvendtek, igaz, bíró uram?

Amerotke bólintott.

– Akkor csak a tálban lehetett valami – suttogta Minnaht közelebb hajolva. – Ne feledkezz meg róla, Amerotke uram, hogy a tál Naratusánál volt, ő adta vissza Ani úrnak, aki aztán odaadta a három írnoknak. Emlékszem – folytatta Minnaht izgatottan Ani és a három írnokunk a tenyerükön tartották a tálat, de a líbiaiak, ahogy náluk szokásos…

Amerotke hirtelen átérezte Minnaht izgatottságát. Látta már, hogy isznak a líbiaiak és nomádok: gyakran megragadják a kupa vagy korsó peremét. Szhufoj is mindig így ivott. Amerotke lehunyta a szemét.

– Naratusa és társai…

– A pereménél fogva tartották a tálat – szakította félbe izgatottan Minnaht.

Amerotke kinyitotta a szemét.

– Biztos vagy ebben? – kérdezte.

– Nemcsak én vagyok biztos benne, hanem Ani úr is. Azt mondta, Naratusa mindkét kezével tartotta a tálat, mikor visszaadta neki. Érted már, bíró uram?

– Lehetséges, hogy mérget kent az ujjaira, és végighúzta a tál szélén – vonta le a következtetést Amerotke. – Olyan szerrel, ami gyors és halálos, mint a kilőtt nyílvessző. Természetesen az írnokok azon a részen ittak a tálból, ahol Naratusa megfogta; sértés lett volna, ha elfordítják és nem hajlandók azon a részen inni, ahol hozzáértek a líbiaiak. De van méreg, ami olyan halálos, hogy elég mérgezett ujjal hozzáérni a tál pereméhez?

– Nem tudom – felelte Minnaht –, az orvosok azt mondják, van olyan szer, melyből már pár csepp is öl alig néhány szívdobbanásnyi idő alatt. A Vörös Földön élnek olyan skorpiók és kígyók, melyeknek a marása szempillantásnyi idő alatt végez az emberrel.

– Sokat tudsz a mérgekről?

– Csak keveset – nevette el magát Minnaht. – Inkább vagyok pap, mint orvos. Tudok azonban egy keveset az *ari szapurról.*

– Ismered a történetét?

Amerotke karon fogta Minnahtot és az egyik napfénypavilonhoz vezette, melyet kék és sárga virágok díszítettek. Odabenn egy pad állt, melyre gyapjútakarót terítettek.

Minnaht kényelembe helyezte magát és belekezdett mondandójába.

– A végítélet könyveit sokan mesének hiszik, ám nem az. Körülbelül ötven évvel ezelőtt egy orvos-pap hosszú utazásra indult. A kíváncsi természetű emberek közé tartozott, de sötét lelkét Széth tartotta a hatalmában. Eljutott a kataraktákon túlra, Núbia sűrű erdőibe. Sokan azt hitték, meghalt, évekkel később azonban visszatért, és folytatta munkáját papként, orvosként és tudósként. Hamarosan híre terjedt, milyen ügyes gyógyító, de csak napközben gyógyított, mikor Ré szeme látta; éjszakánként kiszökött a városba különféle mérgekkel,

amiket ő készített, és beadta a *maroknak*, a nyomorultaknak, majd tanulmányozta a különféle mérgek hatásait. – Minnaht arca eltorzult, miközben az írnok felidézte a baljós történet eseményeit. – Mindennap tovább írta művét, melyet ma a végítélet könyveiként ismerünk.

– Mi történt vele?

Minnaht elfintorodott.

– A szegények mindig úgy hullanak, mint a legyek, ezekben az időkben azonban túl sok haláleset történt, a megmérgezett holttesteket elhagyatott kunyhókban és a nyomornegyedek utcáin találták meg. Théba elöljáróját egyre jobban aggasztotta mindez, lázadások álltak a küszöbön. A gyilkost végül elkapták, elítélték és élve elégették a könyveivel együtt… – Minnaht a kertek felé intett – valahol itt, Ptah templomában.

– Szent földön? – kérdezte hitetlenkedve Amerotke.

– Emlékezz, uram, ez évekkel ezelőtt történt. A templomot azóta kibővítették és továbbépítették. Azt beszélik, valahol itt temették el a végítélet könyveit és írójuk holttestét.

– Olvastad azt a kivonatot belőle?

– Igen – felelte Minnaht –, az Élet Házának legtöbb tudósa olvasta.

– Hosszú ideje szolgálsz ebben a templomban?

– Kisfiú korom óta – mosolyodott el Minnaht.

– Van családod? – kérdezte Amerotke. A jó szándékúnak tűnő írnok felkeltette a kíváncsiságát.

– Agglegény vagyok, uram, de hosszú és jó élet áll mögöttem, vidáman éltem, akár bármelyik fecske, amelyik Ptah nagyúr oltára közelében fészkel. Voltam a főpap helyettese, sok magas pozíciót betöltöttem.

– Ismerted a Rekhetet, a szökött rabot?

– Távolról. – Minnaht oldalra hajtotta a fejét, mintha az ezüstkalitkákba zárt madarak énekét hallgatná, mellyel a leszálló éjszakát köszöntötték. – Tudós ember volt, mindig csendes. Nem alapított családot, a tanulmányai foglalták le. Sosem gyanakodtam volna rá. Ami azt illeti, még most is nehezemre esik elhinni, hogy ő követte el azokat a mérgezéseket, de… – Minnaht megrázta a fejét – …a Nílus vizének is sima és csendes a felszíne, mégis mély. Menjünk a kápolnába, uram?

– Nem. – Amerotke felállt és kilépett a pavilonból. – Említetted a líbiaiakat. Látogassuk meg őket.

Minnaht vonakodva engedelmeskedett. Odahívott két papnövendéket, akik a templomban tanultak, hogy vezessék el őket a Kényelem-villába, ahol elszállásolták a líbiaiakat. A villát körülvevő kertben az Amon dicsősége ezred tisztjei álltak őrt a líbiaiak csontos, cserzett arcú kísérőivel együtt, akik laza köntöst és vászon fejkendőt viseltek, melyet előrehúztak, hogy eltakarja orrukat és szájukat – arcuk ettől baljós, titokzatos kifejezést öltött. Egy egyiptomi tiszt jótállt Amerotkéért és Minnahtért, ezért beengedték őket. Felsiettek a lépcsőn, el a portás fülkéje mellett, majd be az előcsarnokba, melyet számtalan, színes alabástromtartóban égő olajlámpás világított meg. Kis várakozás után bevezették őket a központi csarnokba, egy tágas, fényűző terembe, melynek karcsú oszlopainak talapzatára és oszlopfőjére aranylótuszokat faragtak. A helyiséget magasan a falban kialakított ablakok világították meg. A termet virágfüzérek szemet kápráztató sokasága díszítette: lótuszok, pipacsok és sárga mandragórák. A terem túlsó végében, az egyik ablak alatti emelvényen heverésztek párnákon a líbiaiak, előttük a kis asztalokon étellel megrakott tálak és teli kelyhek álltak. A közelben egy állványra virágokkal díszített boroskorsókat helyeztek. Egy félhomályba boruló benyílóban zenészek játszottak hárfán és

fuvolán. A líbiaiak egymással beszélgettek, de elhallgattak, mikor odasietett hozzájuk egy tiszt, hogy értesítse őket váratlan vendégeik érkeztéről.

– Gyertek közelebb, uraim. – A középen ülő líbiai felállt és közelebb intette őket.

Naratusa magasabbnak tűnt itt, mint a templomudvarban. Látszott rajta, hogy nyugodtabb és kipihentebb. Markáns arcát aranyozott, türkizzel és karneollal kirakott ébenfa legyezővel, a fáraó ajándékával legyezte. Újabb párnákat hoztak, a kelyheket a legkiválóbb, Imitbői és Abesből származó borokkal töltötték meg. Amerotke és Minnaht leültek, mikor a líbiai törzsfő hellyel kínálta őket és az étellel – padlizsánsalátával, tojással, mogyoróban és hagymamártásban elkészített hallal, csirkével, borsmártásban álló borjúhússal, búzadara- és mézes süteménnyel – teli arany- és ezüsttálak felé intett.

– Egyetek, uraim!

Mindkét vendég tapintatosan visszautasította a kínálást. Amerotke körbenézve megállapította, hogy a líbiaiak már alaposan teleették és – itták magukat, a rövidre vágott hajukra helyezett illatszeres kúpok rég felolvadtak és illatos patakban folytak le arcukra, nyakukra és meztelen mellkasukra. A nyitott ajtókon és ablakokon nem áradt be annyi levegő, hogy enyhítse a fojtogató hőséget.

– Hálásak vagyunk a társaságotok nyújtotta élvezetért – vigyorgott társaira Naratusa, majd hangosan szürcsölt kelyhéből.

Hibát követett el, gondolta Amerotke; félre akarja vezetni őket azzal, hogy ittasnak tetteti magát. A többi líbiai valóban alaposan a pohár fenekére nézett, de Naratusa tekintetének tisztaságából, mozdulataiból látta, hogy józan. Ismerte már a törzsfő természetét, a ravaszságot, ami veszélyes tulajdonságnak bizonyult olyasvalakiben, aki annyira gyűlölte Egyiptomot, mint ő. Amerotke aznap már nem először tűnődött el rajta, miért jött el ez a törzsfő, akinek annyi egyiptomi vére tapad a kezéhez, a Vörös Földről a Nílus partjára, hogy érezze a papirusznádasokkal borított gazdag, fekete föld illatát, ahogy ők fogalmaztak. Szenenmut állítása szerint a líbiai törzsfő aranyért, ezüstért, drágakövekért és a Sínai-félszigetre vezető Hórusz-út mentén elhelyezkedő bányákkal való kereskedelmi jogért beleegyezett, hogy „a fáraó kutyája” lesz.

– Uram! – Naratusa elfordult Minnahttól, akivel addig csevegett, és áthajolt az előtte álló kis akáciaasztal fölött. – Meguntad a mulatozásunkat, Amerotke uram? – A törzsfő az egyiptomi nyelvet olyan kiejtéssel beszélte, mintha a deltabéli kikötőkben tanulta volna.

– Fáradt vagyok, uram. Sajnálom – felelte Amerotke röviden. – A három írnokunk halála…

A líbiaiak arcáról eltűnt a vidámság. Hirtelen elhalt a beszélgetés zaja.

– Megtaláltad a gyilkost?

– Hogy találtam volna meg? – kérdezett vissza Amerotke.

– Akkor miért jöttél ide? Nem mi követtük el. Ugye, nem azért jöttél, hogy…?

– Nem – szólt közbe Amerotke tapintatosan, miközben nézte, ahogy az egyik líbiai a pereménél fogva emeli fel kupáját. – Azért jöttem, hogy elmondjam, még mindig nem tudni, ki az elkövető.

– És szeretnél kikérdezni minket?

– Igen.

– Kezdheted.

– Van bármilyen hatása a három írnok halálának a békeszerződésre, melyet aláírtatok Egyiptommal?

– Természetesen nincs. Vagy az Isteni Úrnő azt gondolja…

– Természetesen nem – visszhangozta Amerotke a líbiai szavait. – Tiszteletben tartjuk az egyezséget.

Naratusa arcára visszatért a mosoly.

– Még egy kérdésem lenne. – Amerotke felemelt egy hideg vízzel teli korsót és felhevült arcához szorította, majd a líbiaira mosolygott.

– Igen, uram?

– Miért kötöttetek békét velünk? – kérdezte Amerotke. – Úgy értem, miért éppen most?

Naratusa széttárta karjait.

– Egyiptom ott húzza meg határait, ahol akarja. – Úgy ejtette ki a szavakat, mint egy vándorló tudós, aki előadást tart egy poros téren, szinte kántálva, mintha titkos gúnyát akarná kifejezésre juttatni.

– Én azt kérdeztem, uram, miért éppen most? – Amerotke nem tágított.

– Az Isteni Úrnő harci kocsijai egyre messzebbre jutnak – felelte Naratusa –, nekünk meg kereskednünk kell, és békében szeretnénk élni. – Körbeintett kezével. – Szeretnénk utánozni Egyiptom nagyságát. Nem akartok velünk inni, uraim?

Amerotke érezte, most nem fog többet megtudni. Ivott pár korty bort, pohárköszöntőt mondott a líbiaiakra, majd oldalba bökte Minnahtot és udvariasan elbúcsúztak. Mikor elég messze értek a háztól, Amerotke megállt egy szikomorfa messzire nyúló ágai alatt. Leszállt az éj, a templomkert ösvényeit szurokfáklyák világították meg. Látták, ahogy a távolban fények mozognak – a szolgák siettek a többi fáklyához, hogy azokat is meggyújtsák.

– Nem vagyok benne biztos, hogy Naratusa valóban olyan ártatlan és hiszékeny, amilyennek mutatja magát – jegyezte meg Minnaht.

Amerotke egyetértőn felmordult. Miközben továbbmentek a homokkal felszórt ösvényen, hirtelen tudatára ébredt, mennyire elcsendesedett körülöttük minden. Kezdte kényelmetlenül érezni magát. Szhufojjal gyakran el kellett menniük kettesben a Nílus nyugati partján elterülő Holtak Városába, ahol keskeny, bűzös sikátorokon át vezetett útjuk. Szenenmut szavaival élve Amerotkénak szinte vadállati képessége volt arra, hogy kiszimatolja a veszélyt. A bíró titokban úgy hitte, ez az éveken át tartó katonai kiképzés gyümölcse, melyben Buhen sivatagi erődjében részesült. Még itt, Ptah békés templomában is érezte a veszélyt. Friss éjszakai szél fújt, telihold világított le az égből, melynek számtalan csillaga a virágokkal teli mezőre emlékeztetett; mégis, miközben Minnaht a líbiaiakról fecsegett, Amerotke nyugtalansága egyre fokozódott. Elhagyták a szikomorfák védelmező árnyékát, és épp be akartak fordulni egy sarkon, mikor a bíró hirtelen megállt és körbepillantott, megijesztve társát. A sötét ösvény felé fordult, és biztos volt benne, hogy egy árnyat látott elsuhanni és eltűnni a fák között.

– Mi történt? – kérdezte Minnaht.

– Semmi. – Amerotke visszafordult, mikor egy éjszakai madár hangosan felrikoltott mögötte, majd folytatták útjukat. Biztos volt benne, hogy a nyomukban jár valaki, könnyű léptekkel, figyelő szemekkel, akár egy hiéna. De ki? A templom egy papja, vagy egy líbiai, akit Naratusa küldött a nyomába? Amerotke éberen figyelve ment tovább.

Beléptek a fallal körülvett kertbe, ami az isteni gyermek kápolnája körül terült el. A kis templom előtti oszlopsort falra erősített tartókban égő fáklyák világították meg. Amerotke és Minnaht felmentek a lépcsőn, és a félig nyitott ajtón át holdfényben fürdő udvarra értek, majd beléptek az oszlopcsarnokba. A lámpások nyújtotta szegényes fényben a papok az oszlopcsarnok végében meghúzódó, négyszögletes alaprajzú szentélyben tevékenykedtek, melyből számos kisebb helyiség nyílt. Minnaht elmagyarázta, hogy a kisebb helyiségeket raktárnak használják. A szent asztalon álló *naosz* zárva állt, köré virágfüzéreket és frissen vágott virágból font koszorúkat, gyümölcsöket és több tányéron frissen sütött cipókat

halmoztak, hogy a papok feláldozhassák az isteni Hórusz-gyermeknek a reggeli szertartás keretében.

Minnaht a naosszal szemközt nyíló helyiségbe vezette Amerotkét. A szentély egyik őre sietett, hogy kinyissa nekik az ajtót, majd bekísérte őket és lámpásokat gyújtott. A szoba berendezését néhány párna adta, amire imádkozáskor le lehet borulni, valamint egy asztal, tele edényekkel és papiruszdarabokkal. Amerotke észrevette, hogy a fal mellett szalmazsákok hevernek, fölöttük a falon a meztelen Hórusz-gyermeket ábrázoló sztélé. Az ifjú isten krokodilon állt és kígyókat tartott a kezében. Fölötte a csúnya házi isten, Bész vigyorgott. Amerotkét váratlan rémület öntötte el, miközben a sztélét nézte. Ehhez hasonlót véstek a falra gyermekkorában abban a szobában is, melyen öccsével osztozott, mégsem védte meg őket a tragédiától.

Amerotke megacélozta magát, hogy elűzze a rátörő emlékeket. Enyhén szédült, elfáradt már, kavargott a gyomra, torkában savas ízt érzett, mintha rossz lőrét ivott vagy romlott gyümölcsöt evett volna. Haza kellene mennem, gondolta. Minél messzebb akart kerülni ettől a helytől. Erőltetett mosollyal fordult Minnaht felé, aztán az asztalhoz ment és lenézett a rajta heverő tárgyakra: szemfestékes és illatszeres tégelyekre, mellette egy fényesített réztáblára, ami tükörként szolgálhatott, amikor az írnokok bejöttek, hogy kifessék magukat a szertartások előtt. Semmi jelét nem látta ételnek vagy italnak, semmi szokatlant nem észlelt. Felemelte a különféle tégelyeket és megszagolta őket, de csak az illatos olaj szagát érezte.

– Ki jött be ide az írnokokon kívül?

– Csak mi.

Amerotke sarkon fordult. Ani úr és két segédje, Hinki és Maben álltak az ajtóban. Maben jól láthatóan nyugtalankodott, Hinki pedig betegnek tűnt. A főpap besietett, szeme idegesen rebbent jobbra, majd balra.

– Bíró uram, ennek most várnia kell – jelentette ki. – Az Isteni Úrnőtől jövök. Már nyugovóra tért – Ani összekulcsolta kezeit –, de Szenenmut nagyúr azt mondta, értesíteni kell téged a történtekről. Neked kell foglalkoznod vele.

– Mivel? – kérdezte Amerotke.

– Borzalmas hír érkezett most, késő este, uram! – lépett előre Maben. – Már kerestünk. – A pap dühös pillantást vetett Minnahtra, mintha őt tartaná felelősnek azért, hogy csak most találták meg a bírót.

– Mi az? – kérdezte Amerotke most hangosabban.

– A sógoromat, Ipui kereskedőt, ennek a templomnak a pártfogóját a feleségével együtt holtan találták ma délután. Belefulladtak a lótuszmedencébe, ahol úszkáltak.

– Baleset?

– Nem, uram. Nadif, a medzsaik zászlóvivője úgy gondolja, gyilkosság történt. – Maben könyörgő mozdulattal tárta szét karjait. – Csak ennyit tudok mondani. Magam megyek az Arany Szőlőtőke Házába. Kíváncsi vagyok…

Amerotke kisétált az ajtón, ki a szentélybe. Érezte a nemrég bemutatott áldozat vérszagát. Megdörzsölte a gyomrát és kinézett az ajtón. Már teljesen besötétedett.

– A nap lámpása kialudt – mormolta.

– Uram!

– Tessék.

Ani jött utána a szentélybe, sarus lába csattogott a padlón, redőzött köntöse hullámzott körülötte. Baljósan festett, mintha egy kísértettörténetből lépett volna elő.

– Uram, szolgád, Szhufoj, a *nemma…*

– Igen, törpe és a szolgám; egyben a barátom is. Mi történt vele?

– Semmi – mosolyodott el Ani. – Csak leitta magát és elaludt. Templomom két szolgája hordszékbe tette és visszavitték a házadba. Gondoltam, így jó lesz.

– Köszönöm. – Amerotke bánta már, hogy olyan nyersen bánt a papokkal. – Maben! – szólt be a szentélybe. – Menj el Ipui házába, és mondd meg Nadif zászlóvivőnek, hogy napkeltekor ott leszek.

Amerotke ezzel búcsút vett a papoktól és távozott. A portás házikójánál felvette botját, amit ott hagyott, és elindult a templomudvaron át a hatalmas pülónoktól jobbra lévő mellékbejárat felé. Elhagyta a főépületet, mely sötétbe burkolózott, csak a szobrok elé helyezett olajlámpások világítottak, kis fényfoltokat képezve az éjszakában. A bírónak eszébe jutott a délelőtti fényes szertartás és a szentségtörő gyilkosság, ami oly váratlanul véget vetett neki.

Egy kisfiú sietett el mellette a sötétben, ölében kiskutyával, közben anyja után kiáltozott, aki már eltűnt a távolban. Amerotke utánanézett, és Szhufojra gondolt. Csak remélni tudta, hogy a kisember nem keveredett bele semmi csintalanságba itt a templomban. Szhufoj, orrnélküliségével és pár szál hajával arról álmodott, hogy nagy kereskedő válik belőle, és emiatt minden elképzelhető ügyletbe beleártotta magát. Amerotke el nem bírta képzelni, miért. Remélte, Szhufojt aznap semmi bajba nem keverte az írnokok tollánál is fürgébb nyelve. A bíró hiába mutatott rá bármennyiszer, hogy az ő és családja vagyona a Szhufojé is, a kisembert nem lehetett eltántorítani terveitől.

– Gazdag lennék? – kérdezte, és az orra helyén tátongó sebhelyre mutatott. – Ezt elveszítettem. A Rinocéroszok falvába küldtek, ahonnan hozzád folyamodtam, bíró uram, és te végül igazságot szolgáltattál. Tisztáztad a nevemet.

– De az orrodat nem tudtam visszaszerezni! – ugratta Amerotke.

– Az nem olyan fontos, mint a becsületes nevem. Egy nap még meghálálom.

Amerotke elmosolyodott, és továbbra is a gondolataiba mélyedt. Félúton járt már a keskeny úton, ami a templom különféle épületei közt vezetett el, mikor zajt hallott. Meg akart fordulni, de érezte, hogy penge feszül a torkának.

– Nem akarlak bántani, bíró úr – suttogta egy hang.

– Akkor miért szegezel kardot a torkomnak?

– Elővigyázatosságból.

– Ki vagy?

– Ki más lennék, bíró úr, mint az, akit Rekhetnek neveznek?

– Azért jöttél, hogy ártatlanságodat bizonygasd?

– Változtatna az bármin is?

– Nem.

– Nagyon jó, Két Igazság Csarnokának főbírája. Akkor csak nézd meg, hallgasd meg, emlékezz rá és gondolkodj rajta.

– Min?

– Az igazságon – suttogta a hang nyersen –, a haláleseteken.

Éles füttyszó hasított mögöttük a levegőbe. Amerotke érezte, hogy gyengéden előrelökik. Mikor megfordult, senkit nem látott maga mögött. Tett pár lépést visszafelé az úton, de meglátta, hogy számtalan sikátor ágazik le az útról jobbra és balra is – a Rekhet bármelyikben eltűnhetett. Amerotke mély levegőt vett, hogy megnyugodjon, aztán megfordult és továbbment a mellékajtó felé.

Hutepa, a heszet, aki a hangos füttyszót hallatta, elrejtőzve maradt az árnyékban, és figyelte, ahogy Amerotke alakja eltűnik a sötétben. Letörölte arcáról az izzadságot. Csak mikor már biztonságosnak érezte, akkor futott vissza az éjszakán át a Dicséret Házába és

saját, biztonságos kis szobájába, az épület hátsó részében. Mikor becsukta maga mögött az ajtót, meglátta a kupa bort, amit otthagyott. Szórakozottan felemelte, és mosolyogva belekortyolt. Letette a kupát és leült az ágyra, amin rendetlen összevisszaságban hevertek a takarók. Mikor ajkához emelte a kupát egy újabb kortyra, eszébe villant, hogy üresen hagyta itt a kupát. Ki töltötte újra? Talpra ugrott, de a méreg már hatni kezdett. Erős görcsök törtek a lányra, fájdalom nyilallt a gyomrába. Leejtette a kupát és az ajtó felé tántorgott, de térdre esett az erős fájdalomtól. Utolsó pillanataiban gyanítani kezdte, ki lehet a felelős a haláláért, kinyújtotta kezét, felkapott egy pár csattogtatót egy láda tetejéről, és erősen markolta, miközben meghalt.

Thesz: ókori egyiptomi szó, „hazugságok hálója”

Harmadik fejezet

Amerotke körülnézett az Arany Szőlőtőke Házának csodálatos előcsarnokában. A padlót zománcbevonatú csempe borította, a falakra körös-körül a Nagy Zöld vidékének életét és legendáit felidéző képeket festettek – tengeri szörnyeket a hajók körül, melyek könnyedén siklottak az arany napfényben csillogó mélykék hullámokon. A hajók fölött a halványzöld féldomormű különféle madarakat ábrázolt: bíbiceket, verebeket, zöld oldalú csízeket, fekete gallérú, szürke galambokat, amint röpködnek a nap rézszín sugarai közt. Amerotke felnézett a mennyezetre, amit megnyugtató világos színre festettek. Akik körülötte ültek vagy térdeltek a párnákon, azokból közel sem áradt ennyi nyugalom. Jobbján Nadif ült, a medzsai rendőrség zászlóvivője, egy sovány, csontos férfi, vadászhoz illő éles szemekkel és ügyességgel. Amerotke balján az álmos arcú Szhufoj foglalt helyet, aki előre-hátra hintázott ültében és próbálta elhallgattatni korgó gyomrát. A többi jelenlévő az Arany Szőlőtőke Házához tartozott: Merit, Mabennek és Ipui első feleségének a nővére, egy karcsú, szép arcú, de kemény tekintetű asszony csillogó szemekkel és duzzadt ajkakkal; mellette Maben, majd Hotep, a halott kereskedő kusita testőrségének parancsnoka. A magas, izmos Hotep bőre fekete volt, mint az éjszaka, olajos haját rövidre vágta, meztelen mellkasán karneol nyaklánc csillogott. Csak ágyékkötőt viselt, harci öve tőrével és buzogányával együtt mellette hevert a földön. Korábban maga is a medzsaiknál szolgált, és egyre csak Nadifra mosolygott, bár nem volt sok oka mosolyogni. Az Arany Szőlőtőke Háza gyászba borult. A tüzeket kioltották, a lámpásokat elfújták, a kemencék hidegek maradtak. Ipui háza népe követte a hagyomány előírásait: arcukat és kezüket hamuval dörzsölték be, nem üdvözölték friss vízzel és étellel a vendégeket. Most, hogy Nadif elmondta komor jelentését, a teremben még gyászosabb hangulat uralkodott.

– Csak gyilkosság lehetett – jelentette ki a zászlóvivő. – Ipui és hitvese, Kiat úrnő nagyon jól úsztak, és az, hogy mindkettejüket arccal lefelé találták a medence vizén lebegve… – Nadif hitetlenkedő arcot vágott.

– De hogy ölhette volna meg őket bárki is? – kiáltott fel Hotep. – Hat társammal együtt járőröztünk a medencét körülvevő fal körül. Két másik őr a kapunál állt. Semmit nem láttunk, semmit nem hallottunk, csak azt, ahogy meg-megcsobban a víz, aztán csend.

– Ezután mi történt? – kérdezte Amerotke.

– Már alkonyodott – felelte Hotep –, és az egyik emberem, Szeneb gyanakodni kezdett, mert Ipui úr még mindig nem jött ki, és hangokat sem hallott. Kinyitotta a kaput és bement.

Amerotke felemelte a kezét.

– Hozzátok ide azt az embert – parancsolta.

Hotep felállt és távozott. Amerotke hallotta, ahogy Szeneb nevét kiáltja, majd belépett egy fiatalember. Ő is kusita volt, éppolyan izmos és erős, mint Hotep, bár lágyabb arcvonású. Jól láthatóan feszélyezte Amerotke jelenléte. Csak azt ismételte el, amit Hotep mondott: azon a végzetes délutánon már alkonyodni kezdett, késő́re járt az idő, aggódni kezdett, kinyitotta az ajtót és bement a lótuszmedencéhez, ahol ura és úrnője holtteste arccal lefelé lebegett a víz színén.

– Láttad küzdelemnek bármi nyomát? – kérdezte Amerotke, de a kusita csak a fejét rázta.

– Én sem – szólalt meg Nadif. – Nem sokkal később érkeztem, és semmi erőszakra utaló jelet nem láttam sem a holttesteken, sem a medence körül. – A többiek egyetértően bólogattak.

– Ettek, ittak valamit? – kérdezte Amerotke.

– A lótuszos pavilonban egy korsó bort és két, félig megtöltött kelyhet találtam – felelte Nadif. – Úgy tudom, a holttestek felfedezése után senki nem nyúlt semmihez, amíg meg nem érkeztem.

– Biztos vagy ebben? – kérdezte Amerotke.

– Uram, a bor az árnyékban állt, mégis kezdett már elpárologni. Megvizsgáltam a korsót és a kelyheket is, de semmi nem tűnt mérgezettnek.

– Mégis lehet, hogy a Rekhet volt, a mérgek démona – köpte a szót Maben. – Megszökött. A sógorom, Ipui vérdíjat tűzött ki a fejére, ő pedig visszajött bosszút állni.

– De hogyan? – kérdezte Amerotke. – Hogy tudott bejutni, átlopózni az őrök közt, átmászni a kerítésen, és megközelíteni Ipuit és a feleségét úgy, hogy nem kiáltottak segítségért? Ha méreg volt nála, hogy tudott észrevétlenül bejutni a pavilonba, hogy belekeverje a borba? Ha pedig Ipui és a felesége erőszakos halált haltak… nos, Ipui nem volt ugyan katona, de küzdött, ellenállt volna, Kiat pedig sikoltott vagy segítségért szaladt volna. Ha erőszakkal támad rájuk a gyilkos, az őrök észrevették volna. Ami a mérget illeti – folytatta Amerotke könyörtelenül –, hallottátok Nadif zászlóvivőt. Semmit nem találtak, ami mérgezett lett volna, a holttesteken pedig nem látszik mérgezés nyoma, igaz?

– Mindkettejüket Ptah templomába, a megtisztulás helyére vitték múlt éjjel – felelte Nadif. – Megkérdeztem a Holtak Háza felügyelőjét, történhetett-e mérgezés, de ő azt mondta, időre van szüksége, hogy rájöjjön. A balzsamozás során fény derülhet ilyesmire, de a felületes vizsgálat alapján Ipui és Kiat halálát fulladás okozta. A felügyelő is elismerte, hogy ilyennel sosem találkozott még ezelőtt: különös, hogy két egészséges ember csendesen vízbe fullad ugyanott, ugyanakkor.

Amerotke kísértést érzett, hogy megkérdezze Nadifot, miért annyira biztos abban, hogy Ipuit és Kiatot meggyilkolták, de úgy döntött, majd akkor teszi fel a kérdést, ha kettesben maradnak. Eltűnődött annak lehetőségén, hogy az áldozatok egyike megfulladt, míg a másik nem sokkal később természetes halált halt, de elvetette az ötletet, annyira kicsinek találta az esélyét, hogy ilyesmi történjen. Ezenkívül látta Merit arcán a türelmetlenséget; mintha Ipui halála semmit nem jelentett volna neki, és valami mást akart volna sürgősen megbeszélni.

– Miért tűzött ki Ipui vérdíjat a Rekhet fejére? – kérdezte Amerotke Mabenre pillantva.

– Már elmondtam – felelte a pap.

– Akkor mondd el újra.

– Ipui első felesége, testvérünk, Patuna eltűnt abban az időben, amikor a Rekhet sorra mérgezte meg az embereket. Ipui úgy hitte, őt is megmérgezték.

– Miért?

– Ipui szerette a nőket – suttogta Maben, és letörölte arcáról a hamuval keveredő izzadságot. – Talán valamelyik nő azt gondolta, ha Patuna eltűnik vagy meghal…

– Értem – mosolyodott el halványan Amerotke. Hallott már hasonló esetekről. – Valamelyik hölgy úgy gondolta, ő lehet Ipui második felesége. Lehetséges, hogy Kiat is közéjük tartozott?

– Kétlem! – mordult fel megvetően Merit. – Kiat alig tizenhat éves múlt, amikor feleségül ment Ipuihoz, és még csak tizenkettő múlt a mérgezések idején. Nem gondolom, hogy Ipui és ő egyáltalán találkoztak már akkor. Az azonban nem igaz – folytatta oldalpillantást vetve öccsére –, hogy Patuna megszökött valakivel. Igaz, nem volt boldog – ki lenne az ilyen szoknyavadász férj mellett? –, és tiltakozott is a férje viselkedése ellen… – Merit végigsimított hamuval bekent vállán. – Bármi történt is, Széth ítéletet hozott. Eljött az igazság napja: életet életért.

– Hogy érted ezt? – kérdezte Amerotke.

– Patuna nem szökött el! – Merit hangja kiáltássá erősödött. – Ipui meggyilkolta! Még attól is megfosztotta, hogy a lelke elérjen a távoli Nyugatra; teste elkaparva fekszik valami üregben. – Feltápászkodott, lelökve magáról öccse kezét, ami megkísérelte visszatartani. – Bebizonyítom, bíró uram.

– Úrnőm… – Amerotke is felállt –, meg kell kérdezzem, hol voltál, amikor Ipui meghalt.

– Bíró uram, ott voltam veled Ptah templomában. Láttam, ahogy azok az írnokok meghalnak. Fivéremmel, Mabennel mentem el a szertartásra. A Pihenés Pavilonjában ültem, a lépcső aljánál, mint meghívott vendég. Kérdezd meg a királyi kamarásokat, majd tanúsítják.

– Ülj le – parancsolta Amerotke.

Egy pillanatig úgy tűnt, Merit nem engedelmeskedik, sötét szeme parázslott, ajka vértelen vonallá keskenyedett.

– Kérlek – tette hozzá Amerotke. – Tudnom kell, hogy érted, amit mondtál.

– Ipui szerette a nőket – folytatta Merit, lerogyva a párnákra. – Úgy gondolom, megunta húgunkat, belefáradt a dührohamaiba és abba, amit ő örökös nyafogásnak és panaszkodásnak tartott. Olyasvalakire vágyott, aki fiatal és üde, mint Kiat, ezért megölte Patunát, és eltemette valahol itt, ebben az ő édenkertjében.

Maben lehunyta a szemét; látszott, hogy unja már, amit a nővére mond.

– Úrnőm – szólt közbe Hotep –, ez nem lehet igaz. Ipui úr nem volt itthon, amikor Patuna úrnő eltűnt. Memphiszben tartották üzleti ügyei.

– Valóban? Akkor valaki mást bérelt fel! – csattant fel Merit.

– Mi történt pontosan? – kérdezte Amerotke.

– A testvérem boldogtalan volt – felelte Merit, és újra lerázta magáról Maben kezét. – Ipui szeretőket tartott a városból. Patunát ez zavarta, de Ipui tudomást sem vett róla. Ipui egy nap üzleti útra ment Memphiszbe, valószínűleg egy szajhával vagy kettővel. Pár nappal később Maben és én… Jól emlékszem arra a napra. – Merit hangja metszően élessé vált. – Napkelte előtt történt, a hajnali órákban. Felmentünk a háztetőre, mert éppen *semu* évszaka volt, a legforróbb nyár, és Amon lehelete kellemesen hűsített. – Megtörölte piszkos arcát, mintha a hűvös hajnali szellőt próbálná felidézni. – Vártuk, hogy Patuna is csatlakozik hozzánk, de nem jött, így elindultam megkeresni. Nem találtam a kertben, ezért a szobájába mentem. – Elhallgatott, próbálta leküzdeni feltörő zokogását. – Rend volt odabenn, de a földön megtaláltam esküvői nyakéke és karperece elégetett darabjait.

– Ilyesmi akkor történik, amikor egy pár elválik! – szólt közbe Amerotke. – Amikor érvénytelennek nyilvánítják a házasságukat és megsemmisítik a jelképeit.

– Patuna azelőtt égethette el, hogy megszökött – szólt közbe Maben.

– Hiányzott bármi is?

Merit megrázta a fejét.

– Semmi. Ó, bíró uram – kiáltott fel –, mindenki azt állítja, a húgom megszökött, hogy biztosan a barátaihoz ment a városba, kereskedőkhöz, akiknél pénzt rejtett el és titoktartásra eskette őket.

– Hagyott hátra bármit is? – kérdezte Amerotke.

– Egy papiruszdarabot, rajta sorokkal egy versből – felelte Maben, és lehunyta a szemét. – *„Elmentem, nem térek vissza. Ne gondolj rosszat rólam, de hagyd, hogy az emlékek…”*

– *„…megédesítsék lelked*” – fejezte be helyette Amerotke.

– Gyönyörű vers. Jól ismerem.

– Küldtünk üzenetet az úrnak – folytatta Hotep. – A többiekkel együtt átkutattam a környéket, de semmi nyomát nem láttuk Patuna úrnőnek, ahogy a városban sem. Bármit beszélnek is, az úrnő nem ment Thébába. Egy boltos vagy kereskedő sem tudott róla. Uram hazasietett és csatlakozott azokhoz, akik az úrnőt keresték. Nagyon megrázták a történtek. Felbérelte a Kutatókat. Hallottál már róluk, uram?

Amerotke bólintott. A Kutatók céhe jó fizetségért átfésülte Thébát és vidékét, mindent és mindenkit képesek voltak megtalálni.

– Semmit nem találtak – jelentette ki Hotep határozottan.

– Mindez a mérgezések idején történt – szólt közbe Maben.

– A sógorom végül arra a következtetésre jutott, Patuna a Rekhet egyik áldozata lett.

– Azonban bizonyítékot nem talált erre.

– Nem, de értékes díjat, aranyat és ezüstöt ígért annak, aki csapdába csalja a Rekhetet.

– És amikor elfogták? – Amerotke fészkelődött ültében. A torka kiszáradt, de nem akarta megsérteni az íratlan illemszabályokat azzal, hogy kér egy kupa vizet.

– A sógorom Ptah főpapjának, Aninak adta oda az ígért jutalmat – felelte Maben –, ajándékul a templomnak és beteljesítéséül annak az ígéretnek, amit Ptahnak, az ember-istennek tett.

– Amikor elfogták a Rekhetet, Patunával kapcsolatban is vallatták – jelentette ki Nadif –, de tagadta, hogy bármi köze lett volna az eltűnéséhez.

– Te azonban nem hiszed el mindezt, igaz? – fordult Amerotke Merithez. – Te úgy hiszed, Ipui a felelős a húgod haláláért. Újra megkérdezlek: mi a bizonyítékod?

Merit a mellére szorította a kezét.

– Csak egy érzés itt bent, egy gyanú. Patuna soha nem szökött volna meg. Ami pedig a Rekhetet illeti, a húgom eltűnt, nem megmérgezték, semmi bizonyíték nincs az ellenkezőjére.

– Igazságtalan vagy Ipui emlékéhez – suttogta Maben. – Bíró uram, Ipuit kétségtelenül vonzották a hús örömei, de mindenkivel kedvesen bánt. Otthont nyújtott nekem és Meritnek, és még Patuna halála után is ragaszkodott hozzá, hogy itt maradjunk.

– Ki fogja örökölni ezt a gyönyörű házat? – Szhufoj, aki mindeddig szunyókált, most fészkelődni kezdett és csillogó szemmel nézett körül.

– Barátom fontos kérdést tett fel – jelentette ki Amerotke lassan, mintha óvatosan választaná meg szavait. – Ki fog örökölni?

Maben köhécselt, a torkát köszörülte.

– Ptah temploma, bíró uram. Végakaratában Ipui azt írta, ha feleség és gyermekek nélkül halna meg, minden vagyona kerüljön az isten kezébe *atatauként* – isteni ajándékként Ptah részére.

Amerotke bólintott. Hasonló adományokról gyakran lehetett hallani, nem csoda, hogy Karnak templomai virágzottak. Mostanra úgy megszomjazott, hogy rászánta magát az illem megsértésére.

– Úrnőm – fordult Merit felé –, olyan száraz a torkom, akár a sivatag homokja. Kérnék egy kis vizet.

Merit elmosolyodott, arcvonásai lágyabbnak és bájosabbnak tűntek. Felkelt és kisietett.

Amerotke Mabenhez fordult.

– Milyen volt Ipui és Merit viszonya Patuna eltűnése előtt?

– Barátságos – vont vállat Maben. – Sógor és sógornő. Gyakran lakomáztunk együtt, gyakran mentünk be együtt a városba.

– Es Patuna eltűnése után?

– Hűvösebbé vált a viszonyuk, távolságtartóbbá. – Maben óvatosan válogatta meg szavait. – Szóba álltak még egymással ugyan, de inkább kerülték egymást, ha lehetett.

– Tanúja voltál kettejük közt bármilyen durva tettnek, hangos szónak?

– Nem, semmi ilyet nem láttam vagy hallottam – rázta meg a fejét Maben. – Inkább olyannak tűntek, mint két ellenséges királyság követe, akik nem kedvelik egymást, de a békesség kedvéért ezt nem mutatják ki.

– Történt bármi is a házban Patuna eltűnése és Ipui halála közt, ami ezeket a borzalmas haláleseteket okozhatta? – Amerotke egyenesen Mabenre nézett.

A pap pár pillanatra lehunyta a szemét, erősen gondolkozott. Mikor újra kinyitotta a szemét, egyenesen Amerotkéra nézett.

– Semmi, uram. Nem éppen a legnagyobb boldogságban éltünk, de a Kiattal kötött házassága után Ipui elégedettnek tűnt.

– Mikor házasodtak össze?

– Körülbelül egy éve. Úgy tűnt, Kiat és ő nagyon szerelmesek, nem törődtek semmivel, csak egymással.

Amerotke elhallgatott. Merit lépett a helyiségbe, egy tálcán kupákat hozott, mindegyikben kevés vízzel. Mind hálásan itták ki kupájukat. Utána a bíró visszatette kupáját a tálcára, és Meritre nézett.

– Úrnőm, azzal vádolod tehát Ipuit, hogy *behen?* – A gyilkosok hivatalos megnevezését használta.

– Igen.

– De nincs bizonyítékod.

Merit hűvösen állta Amerotke tekintetét.

– Akárhogy történt is – sóhajtott fel Amerotke –, ki kell vizsgálnom Ipui halálát, mert rejtélyes körülmények közt történt.

– Talán baleset volt – szólalt meg Szhufoj. – Sainak, a szerencse istenének akarata.

Nadif hevesen megrázta a fejét. Amerotke magában eltűnődött rajta, miért tart ki a zászlóvivő ennyire makacsul a véleménye mellett. Lehetséges, hogy ő, Amerotke csak megpróbálja elsimítani az ügyet? Mikor ideért az Arany Szőlőtőke Házához, az Isteni Úrnő egy küldönce várt rá. A küldönc értesítette arról, hogy a fáraónő nemtetszését fejezte ki Ipui halála fölött, és emlékeztette Amerotkét, hogy Ipui a fáraó barátai közé tartozott, azok közé, „akik sütkérezhettek őfelsége mosolyának fényében”. Más szavakkal, vonta le Amerotke fanyarul a következtetést, Ipui Théba azon nagyjai közé tartozott, akik támogatták Hatsepszutot, és aranyat és ezüstöt adományoztak az Ezüstház számára.

– Nézzétek… – Amerotke ujjain kezdte számolni érveit –, először is, a lótuszmedencét magas kerítés veszi körül szúrós ágakból. Még egy ügyes mászónak is nehezére esne átjutni rajta, igaz?

Nadif egyetértően bólintott.

– Másodszor, a kerítést és a kaput Hotep és emberei őrizték, és egyikük sem jelentett semmi szokatlant. Harmadszor, senki nem tartózkodott itthon a szolgákon kívül, Merit úrnő és Maben úr Ptah templomába mentek, a ház elcsendesült. – Szavait újra egyetértő mormogás fogadta. – Negyedszer, megállapítottuk, hogy semmit nem kevertek a borba, amit Ipui és Kiat ittak. – Amerotke kezdett nyugtalankodni, ahogy ült a gyönyörű csarnokban és megpróbálta kideríteni az igazságot a rejtélyes halálesetről, amiről Nadif azt állította, gyilkosság, Merit azt, hogy Széth ítélete, Maben pedig balesetnek tartotta.

– Elég kérdést feltettem – jelentette ki hirtelen Amerotke. – Menjünk, nézzük meg a helyszínt.

Mind felálltak és a főbejáraton át egymás után kiléptek az édeni szépségű kertbe. Amerotke megállt a ház legfelső lépcsőjén és mélyen beszívta a hűs szellőt. Körülnézett. Lenyűgözte a kert szépsége: a fű és a fák sokféle, buja zöldje, a ragyogóan élénk színű madarak, a virágágyakból áradó illat, a szökőkutak csobogása, a medencék vizének csillogása. Még érezni lehetett a frissességet, amit a hajnali harmat kölcsönzött a növényeknek. A kert szinte hívogatta, hogy heveredjen le az árnyékba és feledkezzen meg a világ gondjairól. Amerotke a gondolataiba mélyedt, miközben lement a lépcsőn és megállt a ház melletti halastó partján. Mennyire szeretnék a fiai ezt a helyet!

– Uram! – szólította meg Hotep éles hangon. Amerotke felnézett. A kusita a kert túlsó vége felé mutatott. – Odakísérlek.

Végigsétáltak a még nedves füvön, és beértek egy fasor árnyékába. Hotep megállt és elmagyarázta, hogy ezek a fák takarták a lótuszmedencét körülvevő kerítést. A fák közt átérve felkapaszkodtak az enyhe emelkedőn, majd a füvön át a magas, fekete kerítéshez mentek. Amerotke látta, hogy a kerítés magasabb, mint amire számított, legalább két embermagasságnyi, és a kökényágakat olyan szorosan fonták egybe, hogy lehetetlennek bizonyult fogást találni rajta, még egy gyakorlott mászónak is nehéz akadályt jelentett volna. Hotep elmondta, hogy a kerítés az egész tavat körülvette, majd a kapuhoz vezette Amerotkét. A kerítéssel megegyező magasságú kapu világosabb színű fából készült, a kapuszárnyakat retesz fogta össze, amit Hotep félrehúzott, hogy beengedje Amerotkét.

A kert többi részéhez hasonlóan a lótuszmedence körül is kellemes virágillat terjengett. Zöld gyep vezetett a tó mozaikkal kirakott partjáig. A legalább három öl széles és tizennyolc öl hosszú medence két végében sötét színű fából készült napfénypavilon állt, melyeket befestettek, hogy ellenálljon a nap hevének, az oldalukra kúszónövények kapaszkodtak fel. Hotep megmutatta, melyik pavilont használta Ipui. Amerotke elindult felé, de útközben megállt, és lenézett a kristálytiszta vízre. A medencét egy kis csatorna táplálta, egy másik csatorna pedig elvezette a vizet, biztosítva, hogy az úszóknak mindig tiszta víz álljon rendelkezésére. Amerotkénak feltűnt, hogy a medence körüli mozaikra porrá tört lazúrkövet szórtak. Belépett a napfénypavilonba. Kis verandán át lehetett bejutni a fényűző szobába, melynek fából épült falaiba szellőzőnyílásokat vágtak, hogy friss levegőt és napfényt biztosítsanak. A bíró vett egy mély lélegzetet. Ipui úgy tartotta távol a rovarokat, ahogy Amerotke felesége is szokta: gyógynövényeket kevert faszénnel, majd ennek szagát úgy nyomta el, hogy tömjénnel, mirhával, fahéjjal és más, mézben főzött növényekkel teli tálkákat helyezett el a helyiségben. A pavilon egyszerű, de elegáns berendezése összecsukható székekből és zsámolyokból, egy díványból és díszes berakású akáciaasztalokból állt. Faragott, domború fedelű ládákban friss vásznak álltak, az asztalon tégelyek illatos olajokkal, melyekkel Ipui és Kiat bekenték egymást fürdés után. Amerotke körülnézett. Valóban gyilkosság történt volna ezen a békés helyen? Szólt a többieknek, hogy maradjanak kint, csak Nadifot hívta be. Szhufoj őrizte az ajtót, nehogy kihallgassák őket.

– Miből gondolod, hogy meggyilkolták őket? – fordult Amerotke a zászlóvivőhöz, majd fel-alá járkált a helyiségben. Haragot érzett, ugyanakkor bűntudatot is, amiért a béke kedvéért megpróbálja rábírni Nadifot, hogy ismerje el, baleset is okozhatta Ipui és Kiat halálát. Fanyarul elismerte magában, hogy valószínűleg nem így történt.

Megállt és Nadifra nézett. A közepesen magas zászlóvivő arcán tiszteletteljes kifejezés ült, de okos szemeiből kérdések egész sorát lehetett kiolvasni. Nyugtalanul babrálta rangjának jelvényeit, melyek a nyakában lógtak: karján és ujjain megcsillantak a medzsaik karperece és gyűrűi, derekán szorosra húzta színes övét. Egyik kezében sétapálcát tartott, a másikban harci övét. Amerotke nem tudta állni a medzsai tekintetét; elfordult. Ismerte Nadifot, tudta, hogy remek tiszt, a medzsaik büszkesége, szigorú és megvesztegethetetlen, alapos és lelkiismeretes. A bíró lehunyta a szemét és mély levegőt vett. Nem szabad felbosszantania ezt az embert; csak egy tiszt, aki a kötelességét végzi.

– Mit gondolsz Hotepről és az embereiről? – kérdezte. Nem fordult Nadif felé.

– Jó emberek – felelte Nadif nyugodtan. – Nagyszerűen szolgáltak a medzsaiknál, mielőtt pár évvel ezelőtt visszavonultak. Egykor a jobb karjukon viselték a medzsaik karperecét és gyűrűjét, most, veteránként a balon hordják, de becsületüket ettől függetlenül megőrizték, és biztos vagyok benne, hogy jól szolgálták Ipuit.

Amerotke a zászlóvivő felé fordult.

– Akkor miért hiszed, hogy urukat és úrnőjüket valaki meggyilkolta, belefojtotta ebbe a medencébe?

– Bíró uram! – Nadif egy lépést tett előre. – Látom, hogy haragos vagy, és elnézésedet kérem, ha rám haragszol. Nincs semmiféle bizonyítékom, még a legapróbb sem, amivel alátámaszthatnám a gyanúmat, egyvalamit leszámítva. – Felemelte sétapálcáját és Amerotke felé bökött vele. – Nem hiszek az efféle véletlenekben, bíró úr.

– Mondd el, mit találtál, amikor megérkeztél ide – intett Amerotke a medence felé.

– Semmi különöset: pár vásznat, nyitott illatszeres tégelyeket, egy égve hagyott lámpást, abból az illatos fajtából. A holttesteket kihúzták a vízből és lefektették őket ide, a padlóra. Kikérdeztem Szonebet, az őrt, aki rájuk talált. Azt mondta, Kiat teste a medence egyik végében lebegett a víz színén, Ipuié a másikban.

– És? – kérdezte Amerotke.

– Bíró uram, tegyük fel, hogy baleset történt, hogy Kiat rosszul lett a vízben, esetleg Ipui pedig beugrott, hogy segítsen rajta, és ő is begörcsölt és megfulladt. Hogy világosan fejezzem ki magam, bíró úr, ha így történt, miért nem együtt találták meg a két testet? Egymástól távol találtak rájuk. Nem tudom elhinni, hogy két ember egyszerre meghalhat ugyanabban a medencében, ugyanabban az időben. Természetesen, ha azt írod az Isteni Úrnőnek tett jelentésedben – Nadif vállat vont – hogy baleset történt, elfogadom, de egyvalamit elmondok. – Közelebb lépett. – Ha elviszel Ptah templomába és megkérsz, hogy esküdjek meg a legszentebb szentély előtt, hogy baleset volt, nem lennék rá hajlandó. Bíró uram, úgy hiszem, Széth, a gyilkosság istene járt ebben a házban. Belépett ebbe a gyönyörű édenbe és eljött ide, a medencéhez. Ipuit és Kiatot meggyilkolták.

– Mégsem tudjuk, mi történt – felelte Amerotke. – A legtöbb, amit tehetünk, Nadif zászlóvivő, az, hogy megpróbáljuk újra eljátszani az eseményeket. Ezt fogjuk tenni. – Megveregette Nadif vállát és kiment. A nap egyre erősebben sütött, ezért a bíró szólt Szhufojnak, hogy nyissa ki napernyőjét, majd maga elé rendelte Hotepet, és utasításokat adott neki. A kusita döbbent pillantást vetett rá.

– Tényleg ezt akarod, uram?

Amerotke közelebb intette Hotep embereit.

– Egykor mind a medzsaiknál szolgáltatok, igaz?

Bólintottak.

– Jobb kezeteken és karotokon viseltétek a medzsaik ékszereit, most, veteránként a balon.

Újra egyetértően mormogtak.

– A következőt kérem tőletek – folytatta Amerotke, kezét szeme elé emelve védekezésül a napfény ellen. – Szeretném, ha eljátszanátok, ami történhetett. Ketten menjetek be a lótusz-medencébe úszni. Te, Hotep, és egy társad megpróbáltok átmászni a kerítésen anélkül, hogy bárki észrevenne. A többiek foglalják el az őrhelyüket ott, ahol tegnap álltak.

Az őrök meglepődtek, néhányan mosolyogtak. Nadif tiltakozni akart, de Amerotke felemelte a kezét.

– Ez a legkevesebb, amit megtehetünk – jelentette ki. – Ki kell derítenünk, mi történt.

Amerotke leült a fűbe, Szhufoj napernyőjének az árnyékába. Hotep két társának nem volt szüksége sok nógatásra: levetkőztek, beugrottak a medencébe és elkezdték egymást fröcskölni a vízzel, mint két kisfiú. Maben és Merit a pavilon árnyékából figyelték az eseményeket. Amerotke végül rendet parancsolt; a két kusita a vízben belefáradt a gyerekes játszadozásba, és csendben várt. A kerítés mögül hallatszott, ahogy Hotep és Szoneb megpróbál átmászni. Végül nyílt az ajtó, és Hotep lépett be szégyentől vörös arccal; nyomában Szoneb.

– Uram – szólalt meg Hotep, és leült a medence szélére –, lehetetlen, amit kérsz.

A bíró felállt és megkerülte a medencét, majd Hotep mellé lépett.

– Hogy érted azt, hogy lehetetlen?

– Gyere – felelte Hotep –, megmutatom.

Kimentek a kapun, majd Hotep az elkerített terület sarkához vezette a bírót. Hotep bólintott Szonebnek, aki megpróbált felmászni, de a kerítést úgy fonták össze az ágakból, hogy az őr nem tudta megvetni rajta a lábát.

– Szúr is – magyarázta Hotep és enyhén kifelé domborodik, képtelenség fogást találni rajta. Senki nem mászhatott át itt, bíró uram.

– És ha mégis – tűnődött el a bíró –, akkor le kellett volna ugrania a másik oldalon, meglepnie Ipuit és Kiatot, és megölni őket úgy, hogy nem kiáltanak segítségért. – A fák felé intett. – Utána pedig elmenekülni úgy, hogy egyikőtök se vegye észre… ráadásul már ide lopóznia is úgy kellett. – Amerotke megrázta a fejét, majd a zászlóvivőhöz fordult. – Nadif, ha nem tudsz bizonyítékot mutatni arra, hogy erőszakos halált haltak, balesetnek kell nyilvánítanom a történteket. – Távozni akart, de hirtelen megállt, mert éles, csengő hangot hallott. Visszafordult. Nadif kis csengettyűt tartott a kezében és hevesen rázta. Amerotke közelebb lépett.

– Teknőshéj csengő, uram. – Megfordította, hogy Amerotke lássa benne a réznyelvet. – Kiat mindig magánál tartotta. Parancsoló természetű asszony volt; ezzel hívta a szolgáit. Aznap azonban egyszer sem csengett. – Nadif közelebb lépett. – Gondolkodj, bíró uram – suttogta. – Lehetetlen, hogy ketten egyszerre haljanak meg a vízben! Ha Ipui görcsöt kapott volna, Kiat megrázta volna a csengettyűt. Ha Kiat kapott volna görcsöt, Ipui rázta volna meg, vagy segítségért kiáltott volna.

– A vita kedvéért tegyük fel, hogy valakinek sikerült átmásznia a kerítésen – bár ehhez létrára lett volna szüksége –, akkor a vízbe esett volna, minden bizonnyal felhívta volna magára a figyelmet, és Ipui vagy Kiat riadóztatta volna az őröket. Biztosan megrázták volna a csengőt. – Amerotke megcsóválta a fejét és a pavilon felé nézett, ahol Szhufoj az egyik kusitával tréfálkozott. – Szoneb! – kiáltotta a bíró.

A kusita ifjú talpra ugrott és a bíróhoz sietett.

– Hotep!

Az őrség parancsnoka, aki eddig a kerítés mellett állt, szintén csatlakozott hozzájuk. Amerotke közelebb intette őket.

– Mit csináltatok aznap délután, amikor a gazdátok meghalt?

Hotep vállat vont.

– Őrt álltunk körben a kerítés körül, ahogy mindig, bíró úr. Magad is láttad a kerítést és a kaput: azokat őriztük. Egyébként pedig… – itt elvigyorodott – …sört ittunk és beszélgettünk, majd újra iszogattunk és szunyókáltunk. De, bíró uram, ez itt a gazdám édenkertje, nem helyőrség vagy katonai tábor a Vörös Földön. Pihentünk, semmi rosszat nem vettünk észre. Csak mikor Szoneb kinyitotta a kaput és bement, akkor kezdtük gyanítani, hogy valami nincs rendben.

– Uram! – Maben és Merit sietett feléjük. – Mit fogsz mondani az Isteni Úrnőnek?

– Mit mondhatnék? – kérdezett vissza Amerotke. – Mielőtt távozom, látnom kell Ipui magánlakosztályát.

Merit beleegyezett és visszakísérte Amerotkét a házba, majd bevezette Ipui szobáiba, a nagy csarnok mögött. Amerotke gyorsan felmérte a kereskedő gazdagságát: a fényűző lakosztályt hatalmas hálószoba, valamint az ebből nyíló kisebb szobák, köztük fürdő, latrina és tárolóhelyiségek alkották.

Mindent szépen berendeztek és ragyogó tisztán tartottak. A központi helyiségben, Ipui és Kiat hálószobájában gondosan válogatott bútorok álltak. Amerotke figyelmét azonnal az ízléses díszítés vonta magára: a falak festményei, melyek feje tetejére állított világot ábrázoltak, ahol papnak öltözött szamarak mutattak be áldozatot az isteneknek, macskák legyeztek lakomázó egereket, szolgáltak fel nekik ételeket és dajkálták a kendőkbe bugyolált kisegereket, rókák és sakálok játszottak hangszeren, mosolygó krokodilok fuvoláztak, oroszlánok tereltek ludakat, hollók szüreteltek fügét kosarakba és vízilovak raktak fészket a pálmafák ágain. A bíró, miközben a képeket tanulmányozta, rájött, hogy sok közös vonásuk lehetett Ipuival: a halott kereskedő, úgy tűnt, szívesen gúnyolódott az isteneken, az oziriszi rituson és azon a hiedelmen, hogy a holtak a távoli Nyugatra jutnak. Amerotke az ajkát harapdálta. Feleségének, Nofretnek beismerte már, hogy úgy vélte, a Széthről, Amon-ról, Réről, Hóruszról, a szikomorfa Hathorjáról és Egyiptom többi istenéről és istennőjéről szóló történetek csak a képzelet szüleményei. Minden bizonnyal Ipui is így tartotta.

Amerotke elfordult a falfestményektől és szemügyre vette a szobát. Rendetlenségnek nyomát sem látta a gyönyörűen berendezett és díszített helyiségben. Látszott, hogy Ipui és Kiat a gazdagok kényelmes életét élték. A bíró bement a négyszögletes alaprajzú, fehérre festett levéltárba, melyben csak két, magasan lévő szellőzőnyílás nyújtott némi fényt. Kinyitotta a vászonzsákokat és elkezdte átfutni a feljegyzéseket. Gyorsan telt az idő. Szhufoj belépett a helyiségbe és megkérdezte, mikor indulnak haza. Amerotke, akinek Ipui feljegyzései és levelei annyira felkeltették az érdeklődését, hogy észre sem vette az idő múlását, sietve elnézést kért. A dokumentumok nagy része semmi különöset nem árult el: számlák, szerződések, árujegyzékek voltak, bizonyítékai annak, hogy Ipui tevékenysége nemcsak a keleti országokra terjedt ki, hanem megnyitotta a kereskedelmet Punt földje és a Nagy Zöld távoli szigetei felé is. Egy papirusz vonta magára a bíró figyelmét: négy évvel korábban írták, akkor, amikor eltűnt Ipui első felesége. Amerotke behívta Mabent és Meritet, és kikérdezte őket afelől, mikor indult el Ipui Thébából Memphiszbe. Némi nehézség árán sikerült visszaemlékezniük, Amerotke pedig visszatért a feljegyzésekhez. Minél többet tanulmányozta őket, annál kényelmetlenebbül érezte magát, mert a dokumentumok

tanúsága szerint Ipui nem hagyta el Thébát. Ahogy kiadásainak listája mutatta, ellátogatott Ptah templomába, majd átköltözött egy Örömök Palotája nevű házba, közel a drágakövesek negyedéhez. Amerotke visszahívta Mabent és Meritet, alaposan kifaggatta őket, és elmondta, hogy Ipui nem ment Memphiszbe. Mindketten zavarba jöttek. A bíró gyanította, hogy már korábban is tudtak minderről, és családi botránynak tekintették, Ipui hűtlenkedése bizonyítékának.

– Ez engem igazol – dörzsölte meg Merit az arcát, szeme izgatottan csillogott. – Ha Ipui nem ment Memphiszbe, miért hazudta, hogy odautazott? Itt maradt a városban, hogy biztos legyen benne, a felesége meghalt!

Amerotke erre nem tudott mit mondani. Maben és Merit egyedül hagyták a helyiségben, ő pedig tovább kutatott, de mást nem talált, ami érdekes lett volna. Épp üzenni akart Nadifnak, hogy várja meg a nagy csarnokban, mikor Maben berontott.

– Amerotke uram – zihálta kifulladtan –, Ani úr üzenetet küldött Thébából. Azonnal jönnöd kell! Egy templomi lányt, Hutepát, a Rekhet egykori barátját megmérgezték!

– Mikor? – kérdezte Amerotke.

– Ma délelőtt – felelte Maben. – Részt kellett volna vennie egy szertartáson a templomban, de nem jelent meg. Mikor egy szolga a keresésére indult, ott találta holtan a hálószobája padlóján. Megmérgezték, Amerotke uram! Maga Minnaht hozta a hírt.

A bíró a kertben, egy terpentinfenyő ágai alatt találkozott a főírnokkal. Minnaht nyugtalannak tűnt.

– Hallottad, Amerotke uram? Hutepa meghalt.

– Valóban a Rekhet barátja volt? – kérdezte Amerotke.

Minnaht elhúzta a száját.

– Azt beszélik, tegnap késő este egy férfit láttak a szobája környékén, de mivel annyi látogató járt a templomban, senki nem figyelt fel rá különösebben.

– Közeli barátok voltak?

Minnaht vállat vont.

– És miért mérgezné meg a Rekhet egy barátját? – tudakolta Amerotke.

– Talán azért látogatta meg, hogy segítséget kérjen tőle, de Hutepa visszautasította, ezért meg kellett halnia – találgatott Minnaht, és fejével a ház felé intett. – Elnézésedet kérem, uram; úgy látom, épp elég gondod akad enélkül is.

Amerotke arcán komor mosoly tűnt fel.

– Ez a világ rendje, nem így van, főírnok? A baj sosem egymagában érkezik. – Megkérte Minnahtot, hogy várjon, visszasietett a házba és beszámolt Nadifnak és Szhufojnak a hírekről, elbúcsúztak Mabentől és Merittől, majd távoztak az Arany Szőlőtőke Házából és elindultak a város Oroszlánkapuja felé vezető Nílus-parti úton. Amerotke megszaporázta lépteit. Szhufoj egész úton fecsegett, Minnahtot faggatta a történtekről, Nadif hallgatott, Minnaht pedig, aki örült, hogy Szhufoj ennyire érdeklődik, örömmel válaszolgatott, mintha régi barátok lettek volna a törpével.

Szeba: ókori egyiptomi szó, „ellenségként viselkedni”

Negyedik fejezet

A fogoly, aki megszökött a Keserű Kenyér Oázisából, kilépett a pálmák árnyékából. Vállára emelte az összekötött botokat, lehajtott fejjel megvárta, hogy Amerotke és társai elhaladjanak előtte, majd elvegyült az úton kavargó tömegben. Jobb oldalán a gazdagok és

hatalmasok díszes villái magasodtak, balra a Nílus folyt, partján sűrű papirusznádasok és kis facsoportok nőttek, a növényzet zsongott a rovarok zümmögésétől, a madár-csiripeléstől és majmok makogásától. A zajt időnként túlharsogta egy-egy víziló ordítása, a sárban még lassú mozgású krokodilok sütkéreztek a nap egyre erősödő fényében. A szökött rab nem tévesztette szem elől prédáját a tömegben. Amerotke haladt elöl, botját lóbálva, Nadif kissé lemaradva követte, mintha haragban lennének. Mögöttük Minnaht és a törpe, Szhufoj megállás nélkül fecsegtek anélkül, hogy levegőt vettek volna vagy meghallgatták volna, amit a másik mond. A szökött rab komoran elmosolyodott. Minnaht továbbra sem változott, bőbeszédű, mint mindig. Eltűnődött rajta, megpróbáljon-e kapcsolatba lépni vele, mert az írnokot mindenki kedvességéről és emberségéről ismerte, egyáltalán nem hasonlított a dölyfös papok és nagyurak többségére; most azonban beérte annyival, hogy követi Amerotkét, és kideríti, hová megy.

Megigazította a vállára vetett terhet és megérintette kánaáni tőrét, melyet a derekára kötött kötélbe tűzött. Éberen figyelt mindenkit, aki elhaladt mellette. Hutepának köszönhetően nemcsak tőrt hordott magánál, hanem valami sokkal halálosabbat is. Eltökélte magát, hogy nem kapják el élve. Épp szerencsés nap volt: Hathornak, a szikomorfa úrnőjének napja, és a főutak melletti piacok és a poros terek megteltek emberekkel. Mindenki Thébába jött. Egy csapat sardana zsoldos masírozott el mellette különös sisakban, ágyékkötőben és pénisz-védőben, bokájukat védő saruban, karddal és buzogánnyal felfegyverkezve. Őket a medzsai rendőrség göndör hajú kusita harcosainak egy csapata követte, jobb karjukon csillogtak egységük jelvényei, bőr ágyékkötőjük csapkodott lépteik nyomán, mellkasukat szegecsekkel kivert mellvért védte. Mind bunkós-botot tartottak a kezükben, készen arra, hogy a rendbontás legkisebb jelére is használják. Fával megrakott ökrös szekerek vonultak lassan, az igahúzó állatok fölött legyek fekete felhője zümmögött, mely hirtelen eltűnt egy-egy ostorcsapásra, majd, szinte a semmiből, újra összeállt. A gazdagok hordszékei és kocsijai sikertelenül próbáltak átnyomakodni a dacosan útjukat álló tömegen, ahonnan sértő szavak röpködtek feléjük.

A fojtogatóan forró levegőben iszap, trágya, izzadság, hal és olcsó illatszerek szaga érződött. Gyerekek sikongattak, vízhordók álltak az út két szélén és kínálták árujukat, mely „a legfrissebb és leghidegebb víz, és egy nemrég a városon kívül talált forrásból merítették”. Borbélyok állították fel bódéikat a pálmafák árnyékában, mellettük gyümölcsárusok és szakácsok ütöttek tanyát hordozható tűzhelyeikkel, ahol vékonyra vágott és olajjal leöntött gazella-, antilop- és fürjhúst sütöttek parázson. A levegő megtelt a sülő hús illatával. Az éhes emberek, akiknek az illatra összefutott a szájukban a nyál, köréjük gyűltek, és türelmetlenül várták, hogy a szakács megfordítsa a húst, majd még több fűszert szórjon rá, hogy elnyomja füstízét, végül pálmalevelekbe csomagolva a kezükbe nyomja. Mások is áruba bocsátották szolgáltatásaikat: írnokok kuporodtak le a fák alá, hangosan hirdetve, hogy bárkinek megírják a levelét vagy más fontos dokumentumát. Valami idegen valláshoz tartozó papok egy csoportja ideiglenes oltárt állított fel egy torz, félig ember-, félig majomistenség szobra előtt, majd süteményeket és erős pálmabort áldoztak neki – meglóbálták istenük vak szemei előtt, majd ők maguk fogyasztották el nagy nevetés közepette. Egy vak zenész fuvolán játszott, fehér szemeinek üveges pillantása megijesztett néhány gyermeket, akik sikongatva szaladtak el. Egy skorpióember amulettet és a csend istennőjének, a nekropolisz szikláinak magas csúcsáról figyelő Meretszegernek egy szkarabeuszát kínálta megvételre a szökött rabnak. A Holtak Városában élő krokodilemberek már átkeltek a Níluson, és csónakjaikat ajánlgatták azoknak, akik látogatást kívántak tenni a túlparti balzsamozóműhelyekben és koporsóárusoknál. A város rikítóan öltözött, olcsó ékszereket és túldíszített parókákat viselő

szajhái vendégeiket várták, minden arra járó férfinak felajánlották, hogy egy árnyékos helyen bort isznak velük és minden kívánságukat teljesítik. A szökött rab mindannyiukat elzavarta, és tovább követte Amerotkét és társait.

Végül elértek az Oroszlán-kapuig. Amerotke üldözője lehajtott fejjel ment tovább. Hutepa figyelmeztette, hogy már az egész városban közhírré tették a leírását. Pálmafák árnyékában egy királyi harcikocsi-alakulat várakozott, kocsijaik elektrum-díszítése vakítóan csillogott a napfényben, fekete szerszámmal felszerelt lovaik türelmetlenül toporogtak. A kapu közelében, kétoldalt a medzsaik és egy másik harci alakulat állt díszes vértben. Nem jelentettek veszélyt a szökött rabra: jobban lekötötték őket a kavargó por és a legyek felhői, a szamarak bőgése, a hazafelé, a piacra vagy a templomba siető és a város hangzavarából menekülő emberek zajos tömege. Amerotke és társai a nagykapun át léptek be a városba, majd elindultak a széles, kövezett Szfinxek sugárútján, üldözőjükkel a nyomukban. A szökött rab feszült izmai ellazultak. A tömeg kezdett szétoszlani, az emberek nagy része a mellékutcákon indult el a különféle piacokra, ahol az illatszerkészítők, vászonkereskedők, gyümölcsárusok, kacsát és ludat áruló kofák kínálták áruikat, Amerotke azonban a Ptah temploma felé vezető főúton folytatta útját. A szökött rab megállt, terhét egyik válláról áthelyezte a másikra. Mikor felnézett, észrevette, hogy két férfi fogta közre. Mindketten a sivatagi nomádok csíkos öltözékét viselték, arcukat feketére égette a nap, bozontos hajat, bajuszt és szakállat viseltek. Ruhájukat piszokfoltok szennyezték. Mindketten alaposan felfegyverkeztek, övükbe kardot és tőrt is tűztek, kezükben buzogányt tartottak. Közelebb léptek, a szökött rab érezte leheletükön a hagyma és fűszeres hús szagát.

– Nem kedvelsz minket? – mordult fel az egyik, és a rab elé lépett, míg a másik mögötte zárta el a menekülés útját. – Nem kedvelsz minket?

– Nem ismerlek titeket – felelte a szökött rab.

– Mi azonban jól ismerünk téged – suttogta fülébe a mögötte álló idegen. – Te vagy a Rekhet. Levághatod a hajad, a bajszod és a szakállad, de felismertünk, és láttuk, hogy a bíró urat követed.

– Nem tudom, miről beszéltek. – A szökött rab tudatában volt, hogy a mellette elhaladók kíváncsi pillantásokat vetnek rájuk.

– Valóban? – Az előtte álló idegen megbökte a mellkasát, majd közelebb hajolt és kikapta a rab övéből a kánaáni tőrt. – Erre majd mi vigyázunk. Velünk kell jönnöd.

– Nem akarok.

– Nem akarás kérdése, barátom. A Surat, a gonosz dolgok felfalója találkozni kíván veled.

A rab lehunyta a szemét. Hallott már a Suratról – ezen a néven ismerték Théba egyik bűnbandájának vezetőjét.

– Szépen velünk jössz a Sötétség-lakba – mosolyodott el az idegen. – Ott uralkodik a Surat, aki látni akar. Vagy velünk jössz, vagy… – az egyik szfinx árnyékában álló medzsai felé intett – ...bemutatlak neki.

A rab szorosabban markolta az összekötött botokat a vállán. Tudta, hogy nincs értelme ellenállni; elvették a fegyverét, mindketten felfegyverzett és elszánt emberek, és csak egyféleképpen menekülhet.

– Rendben – sóhajtott –, a kezetekben vagyok.

– Valóban a kezünkben vagy – szólalt meg a mögötte álló. – Indulás.

Továbbindultak az úton, az egyik idegen a rab előtt, a másik mögötte ment. Nem sokkal később befordultak egy utcára. A szökött fogoly tudta, hová viszik. A Sötétség-lak rászolgált a nevére: a szűk sikátorok, nyomorúságos viskók és kis, poros terek útvesztőjébe, ebbe a

viperafészekbe még a medzsai rendőrség és a királyi hadsereg csapatai sem szívesen léptek be.

– Fogd a csomagodat, hogy lássuk, hol a kezed – parancsolt rá az egyik idegen. – Ne is próbálj szökni.

A szökött rab körülnézett. Tudta, hogy bármiféle kísérletet tenne a szökésre, kegyetlen módon akadályoznák meg benne, de nem állt szándékában belépni a Sötétség-lakba. Úgy tett, mint aki megbotlik, majd összegörnyedt.

– Mi a baj? – tornyosultak fölé foglyul ejtői. – Beteg vagy?

A szökött fogoly megrázta a fejét és letörölte homlokáról az izzadságot.

– Nem vagyok beteg, csak szomjas. Nem ettem, nem ittam jó ideje. Kérlek, adjatok egy kupa hideg sört, akkor gyorsabban tudok menni, és nem fogok panaszkodni.

A két nomád összenézett, majd bólintottak. Odaléptek egy sebtében felhúzott ivóhoz, mely nem állt másból, mint egy, a fák közt felállított sátorból, deszkákból összeeszkábált pultból, pár piszkos párnából, göcsörtös lábú székekből és asztalokból. A szökött rab ragaszkodott hozzá, hogy ő fizessen, az összekötözött botokat ajánlotta fel egy korsó sörért és három kupáért. Az ivó tulajdonosa ránézett a botokra, majd vállat vont és bólintott.

– Rendben – morogta. Egy griff-fejekkel díszített korsóval merített a hordóból, és három csorba, nem túl tiszta kupát tett az asztalra. A szökött rab megszaglászta a korsó tartalmát, töltött belőle egy kupába és megízlelte.

– Ezt te jó sörnek nevezed?

Az ivó tulajdonosa újra a rab felé fordult.

– Mi a baj vele? Frissen készült. Ha nem tetszik, akár mehetsz is. – Belerúgott a botokba. – De ezek itt maradnak. Megkaptad, amit kértél.

A szökött fogoly morogva a bejárat felé indult, majd két kupát őrei kezébe nyomott, aztán fogta a korsót, megrázta, megszagolta és letette a pultra. Fogott egy papiruszszálat és megkavarta, aztán az asztalhoz vitte és megtöltötte a három kupát, a magáét az ajkához vitte, majd gunyorosan elfogói felé emelte köszöntésül.

– Azt hittem, a mai nap szerencsés, uraim. Mit kíván tőlem a Surat?

– Nem tudjuk – felelte az egyik nomád –, és nem is érdekel. Idd ki a söröd és indulunk.

A rab a bejárathoz lépett, mintha a hűs szellőt élvezné.

– Nem akarsz megszökni, ugye? – kérdezte egyik őre. – Vannak még társaink odakint.

A szökött rab balra, majd jobbra pillantott. Nem látott senkit, mégsem lehetett biztos a dolgában. Ajkához emelte a kupát, majd újra az ivó tulajdonosához ment, hogy vitába szálljon vele, mintha nem lett volna elégedett a sör minőségével. Mikor meghallotta az első fájdalmas nyögéseket, hátrapillantott a válla felett. Mindkét foglyul ejtője letette kupáját az asztalra, és a gyomrát markolta. Egyikük lecsúszott a székről, és térdre zuhant. A rabnak nem kellett több. Félrelökte az ivó tulajdonosát, megkerülte a pultot, és kirohant a sátorból. Mögötte a két nomád görcsösen rángatózott a földön, szájuk néma sikolyra nyílt, ahogy a méreg szétáradt a testükben.

– *Nyíljanak meg előtted a Távoli Nyugat kapui. Érj át biztonságban az Amduaton. Üdvözöljenek téged az istenek az örökkévalóság csarnokaiban. Az örök zöld mezők nyújtsanak otthont óidnak.* – A felolvasópap monoton hangon kántálta a szavakat a tömjénfüst kavargása közepette. Az Anubisz-álarcos papok kísértetiesen mozogtak a félhomályban. A mirha illata nem tudta elnyomni a kanópuszedényekbe kerülő belsőségek szagát. Amerotke a *wabet* túlsó falára festett jelenetre szögezte tekintetét. Mikor megérkezett a templomba, azonnal lekísérték ide, hogy megvizsgálja a három holttestet,

melyeket épp előkészítettek a temetésre. A nyomasztó légkörben jólesett szemét a képen legeltetni, mely az élet rendjét gúnyolta finoman, és az Ipui hálószobájában látott képekre emlékeztette Amerotkét. A kis képen egy oroszlán és egy hegyi kecske *szenetet* játszott, arckifejezéséből ítélve az oroszlán állt nyerésre.

Amerotke hirtelen ráébredt, hol is van, elfordította tekintetét a képről, és lenézett az enyhén lejtő asztalokra helyezett holttestekre: az izmos, zömök Ipuira, és mellette Kiatra, akinek gyönyörű testét most hasította fel a balzsamozók kése. Amerotke halk imát mormolt magában. Szépsége ellenére Kiat alig volt több gyermeknél. Mellette Hutepa, a szép heszet feküdt, finom vonású arcát borzalmas duzzanat torzította el, a méreg hatása, melyet a balzsamozók nehezen tudtak eltüntetni. Társai Amerotke mögé gyűltek: Szhufoj kíváncsian itta be a látványt, igyekezve rögzíteni emlékezetében, Minnaht pedig Ani főpap helytelenítő pillantásai és Maben halk kérése ellenére még mindig a törpe fülébe sugdosott. Hinki távol maradt; Ani azt mondta, a segédje beteg, bár nem tudja, mitől.

A felolvasópap végül befejezte az imát. Újra tömjént égettek, majd a balzsamozóműhely felügyelője egy szűk, sötét folyosón és egy sor lépcsőn meglepően világos helyiségbe, saját hivatalába vezette Amerotkét és társait. Intett, hogy üljenek le a párnákra a széles faemelvényen, mely fölött az ablakról most eltávolították a rácsokat, hogy a beáradó fény megvilágíthassa a fal élénk színű festményeit, rajta a halászokat a mocsárban és a szikomor- és pálmafákkal övezett kerti tavat. A szoba közepén egy asztalon Ptah, az ember-isten szobra állt faszentélyében, lábai elé gyümölcsöt és virágszirmokat halmoztak. A Holtak Házának felügyelője fogadta a jó ízlésére vonatkozó dicséreteket, meggyőződött róla, hogy vendégei kényelembe helyezték magukat, majd gyorsan a tárgyra tért.

– Ami Hutepát illeti – kezdte, miközben leült párnáira –, egyedül Ptah maga tudja, hogyan és miért mérgezték meg, és ki a felelős…

– Talán a Rekhet? – szakította félbe Ani.

– Talán – felelte az öreg, és folytatni akarta, amit elkezdett, de nyílt az ajtó, és egy szolga Nadifot kísérte be, aki nem akart látogatást tenni a *wabethen.* A zászlóvivő leült egy székre az emelvény mellett.

– Hadd mondjam el – folytatta a Holtak Házának felügyelője hogy Hutepát olyan méreg ölte meg, ami éppolyan gyors és halálos, mint a legveszedelmesebb kígyó harapása. Teljesen szétmarta a gyomrát. Sosem láttam még ilyet ezelőtt. – Kihalászta övéből erszényét. – Van nálam valami. – Egy fából készült csattogtatót nyomott Amerotke kezébe, azt a fajtát, amit a templomi heszetek használnak tánc közben. Amerotke szemügyre vette, és látta a ráfestett táncosnőfigurát, ami már majdnem teljesen lekopott róla.

– Ezt szorosan fogta, miközben meghalt – folytatta az öreg. – Annyira szorosan, hogy nehezen tudtam csak kivenni a kezéből.

Amerotke odaadta a csattogtatót Szhufojnak, hogy őrizze meg.

– Mit tudsz Ipui és Kiat haláláról? – kérdezte.

A felügyelő széttárta karjait.

– Csak a híres mondást tudom idézni: a halál és az álom édestestvérek. Mindketten megfulladtak, víz töltötte meg a tüdejüket.

– Nem láttál rajtuk horzsolásokat, az erőszak vagy mérgezés bármilyen nyomát?

– Semmi ilyesmit.

Amerotke, miközben csendesen Ptah temploma felé tartott a városon át, alaposan átgondolt mindent, amit a medence körül látott.

– Semmi egyebet sem vettél észre, például a kezükön vagy a lábukon?

– Semmit – ismételte a felügyelő. – Miért, mire vagy kíváncsi?

– Nem tudom – sóhajtott Amerotke, és felállt. – Igazán nem.

Miután távoztak a Halál Házából, Amerotke távolabb hívta a többiektől Ani főpapot, Minnahtot és Mabent. Megálltak egy tölgy árnyékában. A bíró elővette legyezőjét és hevesen legyezni kezdte magát.

– Méreg – kezdte. – Minnaht elmondta, hogy terjeng egy legenda arról, hogy a végítélet könyveit szerzőjükkel együtt itt temették el, azon a területen, ami most a templomkörzethez tartozik.

– Csak legenda – mordult fel Ani.

– Minnaht? – fordult Amerotke az írnok felé.

Minnaht kedélyes arcára mosoly ült ki.

– Lehetséges, hogy a főpapnak igaza van, uram. Tudod, amikor a végítélet könyveinek szerzőjét elítélték és kivégezték, nevét mindenhonnan kitörölték a templomi feljegyzésekből. Elátkozták, ahogy az emlékét is. Semmi nyoma nem maradt. Egy legenda azonban úgy tartja, innen nem messze, egy föld alatti kamrában vagy folyosóban van a holtteste és átkozott könyvei is.

– És miért ölték meg Hutepát? – váltott témát Amerotke hirtelen.

– Úgy tűnik, barátságban állt a Rekhettel – jelentette ki Minnaht. – Nem így van, Maben?

A pap, akinek elvonta figyelmét saját gyásza, csak bólintott.

– És? – kérdezte Amerotke.

– Azt hallottam, ő vezette el a Rekhethez a medzsait, aki letartóztatta. Nadif zászlóvivő többet tudna erről mondani, mint mi.

Amerotke összecsukta és eltette legyezőjét.

– Lehetséges tehát, hogy a Rekhet visszatért, és bosszúból megölte?

– Lehetséges – bólintott Minnaht, majd megrázta a fejét. – Beszéltem Ani úrral, azt mondja, mindannyiunknak nagyon óvatosnak kell lennünk. Aggódom Hinkiért. Mi okozhatta a betegségét? Fertőzés, romlott étel, esetleg más, vagy a Rekhet műve ez is? Lehet, hogy a Rekhet Ptah egész papságán bosszút akar állni?

Amerotke eltűnődött.

– Kérdeznék valamit.

– Igen, bíró uram? – Ani türelmetlenül toporgott, legszívesebben már távozott volna.

– Azt állítod – kezdte Amerotke lassan a Rekhet orvospap volt, és a társai gyanakodtak rá. Nem, ez így nem igaz, a papok csak arra gyanakodtak, hogy a Rekhet valaki ebből a templomból, igaz?

Ani bólintott.

– Uszerbatit és társait megmérgezték – folytatta Amerotke.

– A bizonyítékok alapján egy bizonyos orvos-pap tehette, akit letartóztattak, majd miután még több bizonyítékot találtak ellene, elítélték. Így volt?

Ani bólintott.

– Miből gondolták az orvos-papok, hogy közülük valaki a Rekhet?

– Nadif zászlóvivő erről is többet tudna elmondani, mint mi. Egyvalamit azonban megtudtunk, Amerotke úr. A Rekhet áldozatai közül többen is gazdag emberek voltak, a templom pártfogói, szent helyeink rendszeres látogatói. Mint te is tudod, élnek Thébában bűnözők, akiket kevés aranyért vagy ezüstért fel lehet bérelni, hogy gaztettet hajtsanak végre, de itt egyvalami azonnal feltűnt: majdnem mindenkinek, akit megmérgeztek, köze volt Ptah templomához; vagy nemrégiben itt jártak, vagy rokonságban álltak valakivel, aki nemrég látogatást tett nálunk. Mint mondtam – Ani Nadif felé intett, aki még mindig a *wabethez* levezető lépcsősor tetején állt –, ő többet tudna elmondani erről, mint én.

– Engedélyt adsz rá, hogy átkutassuk Hutepa szobáját?

– Természetesen. – Ani összébb húzta magán vállkendőjét.

– Amerotke uram, nekem azonban más kötelességeim vannak.

– Ani, Minnaht és Maben meghajoltak, majd távoztak.

Amerotke egy ideig figyelte, ahogy távolodnak, majd magához intette Nadifot.

– Nos, bíró uram – a zászlóvivő csípőre tett kézzel állt meg előtte, ajka elfehéredett a haragtól –, most biztosan azt fogod mondani, hogy Ipui és Kiat halála baleset volt.

– Nem, zászlóvivő, nem mondok ilyet. – Amerotke Nadif vállára tette a kezét. – Bízom benned, Nadif, az éles szemedben és éles eszedben. – Megérintette a rendőr mellkasát. – Bízom a szívedben is: tiszta és igazat szól. Azt gondolom, igazad van: Ipuit és Kiatot meggyilkolták.

Nadif olyan döbbent arcot vágott, hogy Amerotke elnevette magát.

– Emlékszel a lótuszmedencére Ipui kertjében?

Nadif bólintott.

– Mi szóródott a medencét körülvevő mozaikra és az odáig vezető ösvényre?

– Lazúrkő – felelte Nadif lassan. – Díszként szokták odaszórni, meg azért is, hogy ne csússzon az ember nedves talpa a kövön.

– Láttad lazúrkőnek bármi nyomát a holttestek kezén vagy talpán?

Nadif szája tátva maradt, tekintete a távolba révedt.

– A fény uraira mondom – lehelte nem!

– Ahogy a Holtak Házának felügyelője sem – tette hozzá Amerotke. – Gondolj a lótuszmedencére, zászlóvivő. Mikor bementél a kapun, majd beléptél a pavilonba, hol voltak a holttestek?

– A pavilon padlójára fektették őket, hogy ne érje a nap heve.

– Mit láttál még odabenn?

– A korsót és a boroskupákat. Először azokat vizsgáltam meg.

– Mit láttál még?

– Köntösöket, olajostégelyeket, vásznakat… ó, igen, és nádból font sarukat.

Amerotke bólintott.

– Ipui és Kiat bizonyára saruval a lábukon mentek a házból a medencéhez. Olyan ösvények vezettek odáig, amelyek köve felsértette volna a lábukat. Most gondolkodj, zászlóvivő, mert ez nagyon fontos. Kérdeztem már korábban is. Láttál lazúrkő-port az áldozatok lábán vagy a tó vizében?

Nadif lehunyta a szemét, és enyhén ringatózott, mintha a madarak énekét hallgatná.

– Nem – mondta, amikor kinyitotta a szemét. – Emlékszem, megnéztem a testeket, kerestem rajtuk az elszíneződés nyomát, különösen az ujjakon és a tarkón, de semmit nem találtam. Mindkét testet kihúzták a vízből és lefektették a pavilon padlójára.

– Es a vízben?

– Lebegett a színén egy kis lazúrkőpor.

– Én is láttam- mondta Amerotke –, de lehet, hogy azt az őrök hordták be a lábukkal, mikor besiettek a medencébe, hogy kihúzzák a holttesteket.

– Abban biztos vagyok, hogy a testeken nem láttam lazúr-kőport – emelte fel a kezét Nadif. – Ami azt illeti, tiszta volt a talpuk. – Megvakarta izzadságtól gyöngyöző állát. – Értem, mire gondolsz, Amerotke úr. Ha Ipui és Kiat levették volna a sarujukat és bementek volna a medencébe, lazúrkőpor tapadt volna a talpukra. Mi azonban nem láttunk rajtuk semmit. Ebből következik, hogy már meghaltak, mielőtt a vízbe kerültek, és maga a gyilkos dobhatta őket a medencébe. De rejtély, hogy tudott észrevétlenül átmászni a kerítésen úgy, hogy

senki ne riassza az őrséget. – Nadif vállat vont. – De az is lehet, hogy bementek a medencébe, és a víz lemosta a lazúrkőport.

Amerotke bólintott és elfordította a tekintetét. Úgy érezte, ez a bizonyíték nem több homokszemnél a sivatagban, de nem akarta magára haragítani az éles eszű medzsait. Maga a bíró is érezte, hogy valami nagyon nincs rendben a halálesetek körül. Nem lehetett baleset. Nadifnak igaza volt, mikor azzal érvelt, lehetetlen, hogy egyszerre érje baleset mindkettejüket. De hogy tudnák bebizonyítani, hogy Ipui és Kiat halálát gyilkosság okozta?

Amerotke igyekezett bátor arcot vágni.

– Nadif, szükségem van a segítségedre. Először is, át kell kutatnunk Hutepa szobáját, hátha találunk valamit.

A szundikáló Szhufojhoz lépett és leguggolt elé.

– Kisember – suttogta –, kiheverted már a tegnap megivott bor hatását?

Szhufoj kinyitotta a szemét.

– Ó, igen, gazdám. Csak gondolkodtam.

– Miről? – kérdezte Amerotke.

– Mindenről, ami történt. Úgy gondolom, meg kellene hívnunk ezt a mi rettenthetetlen zászlóvivőnket pár kupa borra és némi húsra és friss kenyérre. Akkor talán megtudhatnánk egyet s mást.

Amerotke elmosolyodott, megsimogatta Szhufoj fejét és felállt. A törpe is feltápászkodott, és megfogta Amerotke kezét.

– Sajnálom, gazdám – mormolta –, mármint a tegnap történteket. Túl sokat ittam.

– Ne törődj vele – felelte Amerotke. – A tegnap elmúlt, ma új nap virradt. Tegyük a dolgunkat.

Egy templomi szolga elkísérte őket a Dicséret Házához, ott egy kerten, egy ajtón és egy folyosón át elvezette őket Hutepa szobájához. A szomorú kis helyiség tele volt a halott lányra emlékeztető tárgyakkal. Amerotke lepillantott az ágyra. A vékony hálót, mely az alvót védte a rovaroktól, hátrahúzták. A kék-arany fejtámaszon még látszottak az izzadságfoltok.

– Gazdám – suttogta Szhufoj –, mit keresünk?

– Kutasd át a szobát – felelte Amerotke. – Ne nyilvánvaló dolgokat keress, csak figyelj, hátha találsz valami szokatlant.

A bíró leült az ágyra. A széles szalmazsákra terített vászontakaró piszkosnak tűnt. Ez feltűnt Amerotkénak. Hutepa szobájának többi része ragyogott a tisztaságtól. A falakra festett ízléses képek heszeteket ábrázoltak, amint énekelnek vagy virágot szednek a tóparton. A padlót tisztára csiszolták, a nádból font szőnyeg is makulátlanul tisztának tűnt. Amerotke látta, hogy a fal egy ürege elé hagymát helyeztek az egerek elriasztására, különféle helyeken gyógynövénnyel teli edénykék álltak, hogy elűzzék a rovarokat, az ablakot pedig vékony háló borította a por és rovarok elleni további védekezésül. A falba vert szögekre hétköznapi és ünnepi ruhákat akasztottak. A szoba egyik falánál sorban ládák álltak, mindet kellemes okkerszínűre festették, oldalukon fekete-fehér csíkok futottak végig, fogójukat gomba formájúra faragták. Amerotke megkérte Nadifot, hogy ürítse ki a ládákat az ágyra. Mivel a szűk szobában kevés volt a hely, Szhufojt elküldte a Holtak Házába, hogy tovább kérdezősködjön. A ruhákat és köntösöket leakasztották a szögekről, az ajtóba vert szögre akasztott hervadt virágkoszorút is levették. Nadif kiürítette a ládákat, tartalmuk az ágyra borult: egy szisztrum, karneol karperecek, jáspis nyakláncok, gyűrűk, egy arcfesték kikeveréséhez való paletta, gazellabőr cipők, egy csiszolt rézből készült tükör, kohllal és illatszerekkel teli tégelyek, elefántcsont fésűk. Nadif ezután felemelt egy nagy ékszeresdobozt, melyet sötét ébenfával vontak be és kis, négyszögletű elefántcsont- és

zománcdarabokkal díszítettek. Felnyitotta a ládát, kevés tartalmát az ágyra szórta, majd újra megemelte a ládikát, a súlyát méregetve. Amerotke kíváncsian közelebb hajolt. Nadif elővette tőrét és felnyitotta vele a ládika alját, majd két, szorosan összegöngyölt papiruszt halászott ki a feltáruló titkos rekeszből, és odaadta őket a bírónak. Amerotke sietve kitekerte őket, majd olvasni kezdte az óvatos vonásokkal, jobbról balra felírt jeleket a térképek körül. Ezután a szoba túlsó végében álló íróasztalhoz lépett, és szemügyre vette a rajta heverő írnokfelszerelést, az írónádakat, tintatartókat, habköveket és kis íróecseteket. Írnokhoz illően Hutepa zöld, fekete és vörös tintát is tartott magánál.

– Írnok – mondta Amerotke halkan. – Hutepa művelt lány volt.

– A templomi heszetek közt gyakori az ilyesmi – felelte Nadif. – A legtöbbjük ért Thot művészetéhez.

– De mit írt, és miért? – kérdezte Amerotke.

A bíró kinyitott egy összecsukható széket és leült úgy, hogy az ablak elég fényt nyújtson, majd újra szemügyre vette a papiruszokat. Hutepa olyan jelekkel írt, amit valószínűleg csak ő értett, de nyilvánvaló, hogy a rajzok térképként szolgáltak. Az egyik ábra fölé írt *ahet,* azaz horizont a Thébától nyugatra elterülő síkságot jelentette, ami az Igazság Helyéig nyúlt, a szürke mészkővölgyekig, ami a fáraók sírkamráit rejtette magában. Ezt a vidéket a két nagy völgy uralta, de több kisebb völgy is volt errefelé, szűkebbek, rejtettebb bejáratúak. Amerotke jól ismerte a vidéket. Hutepa az egyik ilyen kisebb völgy fölé a *Huaneka* nevet írta.

Amerotke pillantása a másik papiruszra tévedt. Kintről behallatszott a templom szokásos zaja, az áldozati oltárok felé hajtott állatok bőgése, a munkások kiáltásai, a kórusok távoli éneklése, a gyakorló zenészek előcsalogatta dallamok. A bíró fél füllel hallgatta a kinti hangokat, miközben figyelmesen nézte a papiruszokat, és rájött, hogy Hutepa nem titkosírással írt, csak rövidített bizonyos szavakat és betűket. Először nem tudta, ki lehet Huaneka, aztán meglátta az „ari szapu özvegye” kifejezést. Úgy tűnt, Hutepa a végítélet könyveinek szerzője után nyomozott, az után, aki ötven évvel korábban ebben a templomban élt, és úgy tűnt, feleségül vett egy Huaneka nevű asszonyt. Miután elfogták, kivégezték, és neve örök kárhozatra ítéltetett, felesége, aki nyilvánvalóan nem vett részt férje bűntetteiben, tiszteletre méltó özvegyként élhette le életét, a templom ellátta. Valószínűleg nem születtek gyermekeik, mert Huaneka egyedül élt, család nélkül, Hutepa szerint azonban az özvegy egész vagyonát arra költötte, hogy kárpótolja magát ezért, és vett egy sírt azon a helyen, melyet ma az Elfeledettek völgyeként ismernek. Úgy tűnt, Hutepa kiderítette, hol van ez a sírhely, és térképén pontosan megjelölte.

– De miért? – kérdezte hangosan Amerotke.

Nadif elhúzta a száját.

– És miért mérgezték meg Hutepát?

– Egyszerű – felelte Nadif. – Elmondta nekem, hol rejtőzik a Rekhet. Bosszúból ölték meg.

Amerotke a zászlóvivőre mosolygott.

– Tehát a Rekhet elmenekült a börtönoázisból, és bosszúvággyal telve tért vissza Thébába. De akkor miért ölte meg a három írnokot, valamint Ipuit és Kiatot? Nem tudjuk. Meglátogatta a heszetet, aki nagy szerepet játszott a letartóztatásában, és megmérgezte a borát. Hutepa megitta, a Rekhet bosszút állt… – Amerotke felemelte a vászontakarót, és megszagolta. Érezte rajta az izzadság bűzét. – Hutepa szerelmeskedett volna gyilkosával? Kecses, művelt heszet volt, írástudó, okos asszony. Nézz csak körül: a szoba is mutatja jó ízlését, ez az ágy azonban… – Megmarkolta a piszkos takarót. – Valaki lefeküdt ide mocskosan, izzadtan, fáradtan. Egy férfi? Itt aludt? Szerelmeskedtek? Nadif, miféle ember

tenné ezt? Te és én, amikor ma éjjel hazatérünk, megmosakodunk majd és olajjal kenjük be a testünk, mielőtt ágyunkba térünk.

– Egy szökevény aludt volna itt? – kérdezte Nadif.

– Pontosan – jelentette ki Amerotke. – Szökött foglyunk elrejtve akart maradni. Nem akarta, hogy meglássák a folyosókon, a kertekben vagy az udvarokon, ezért idejött. Hutepa bizonyára beengedte, megengedte neki, hogy használja az ágyát, a Rekhet pedig itt aludt, vagy együtt hált Hutepával, vagy mindkettő. De akkor miért ölte meg? Ami még különösebb, miért érdeklődött ez a heszet ennyire Huaneka, az özvegy iránt? Miért akarta megtudni, hol van a sírja? Elment meglátogatni a sírt? Mi mindenképpen megtesszük, Nadif.

Amerotke elhallgatott, mert kopogtak az ajtón. Szhufoj lépett be.

– Megkérdeztem a Holtak Házának felügyelőjét – jelentette ki. – Azt mondja, nem talált lazúrkőport Ipui és Kiat úrnő talpán, kezén vagy a testükön bárhol. Hozzátette, hogy a víz is lemoshatta, elmondta azonban, hogy az ilyen por gyakran összegyűlik a lábujjak közt, de ő semmit nem talált.

– Köszönöm, Szhufoj – felelte Amerotke szórakozottan. – Talán szalmaszálakba kapaszkodom; ez még minden, csak nem bizonyíték. – Nadifra pillantott. – Még mindig egyetértek veled. Ipui és Kiat halála nagyon rejtélyes…

– Ó, ami azt illeti – szólt közbe Szhufoj – Minnaht és Maben újra látni akar. Azt mondták, kint várnak rád.

– Mondd meg nekik, hogy majd később felkeresem őket a lakosztályukban – felelte Amerotke. – Most más dolgom van.

– Mi? – kérdezte Nadif. Amerotke az ajtóhoz ment és kinézett, aztán visszament az ágyhoz.

– Segíts elpakolni ezeket.

A két papiruszt az övén hordott kis bőrerszénybe tette, majd a pár ékszert visszatették a ládikába, a ruhákat felakasztották a szögekre. Miközben rendet raktak, Amerotke beszámolt Nadifnak az előző este történtekről, arról, hogyan közelítette meg a Rekhet, miközben elhagyta a templomot. A padlón üldögélő Nadif végighallgatta.

– Mihez kezdesz ma este, ha hazatérsz, zászlóvivő?

– Sült libát eszem – felelte Nadif. – A feleségem megígérte, hogy olyan ízletes vacsorát készít, amit soha nem felejtek el.

Amerotke leült a padlóra a zászlóvivővel szemben.

– Inkább gyere el hozzám vacsorára. Beszélnem kell veled. De először… – felállt, felsegítette Nadifot – …beszélned kell egy könyvtárossal.

Tekhar: ókori egyiptomi szó, „ijesztő”

Ötödik fejezet

Amerotke és Nadif elhagyták a heszet szobáját és kimentek a zsúfolt templomudvarra. A különböző szentélyek és kápolnák előtt zarándokok sorakoztak. A látogatók megálltak, hogy bámészkodjanak, papnövendékek jártak-keltek, hogy segítségükre legyenek. A templomi őrség az oszlopsorok árnyékából követte figyelemmel az eseményeket. A papok sovány, rongyos koldusok csoportját terelték sorba, mielőtt kinyílt a templomi magtárak nagy, kettős ajtaja, és elkezdték kiosztani az ingyen gabonaadagokat. A nap teljes erőre kapott, vakító fény verődött vissza a fehér mészkő falakról és az obeliszkek rézzel bevont csúcsáról. Munkások egyensúlyoztak a magas állványokon, a régi festékréteget kaparták le, hogy újat

vigyenek fel. Időnként lekiabáltak vagy fütyültek a lent elsétáló templomi szolgálóknak, akik lassú, érzéki mozdulatokkal sétáltak, bokaláncaik csilingeltek, fejükön az oltárokra szánt áldozatokkal teli nádkosarakat egyensúlyoztak, tele kúp alakú cipókkal, levágott fürjfejekkel, csillogó héjú gyümölcsökkel. A munkavezető indulatosan kiáltott valamit, a lányok elsiettek, a munkások pedig folytatták a munkát. A poros levegőben visszhangzott a kalapácsok és rézvésők keltette zaj. Papok sétáltak végig az udvaron, borotvált fejük fénylett, bő köpenyük nagy részét összefogva átvetették jobb karjukon, hogy lépni tudjanak, mellkasukon hivataluk négyszögletes jelvényei csillogtak a napfényben.

Amerotke és Nadif áttolakodtak a tömegen. Eltévedtek, és meg kellett kérniük egy szolgát, mutassa meg az utat Minnaht hivatalához, amit kis, fallal övezett udvar vett körül. A hely csendje, melyet csak a színpompás virágágyak közt álló szökőkút halk csobogása tört meg, megnyugtatóan hatott a kinti udvar forgataga után. Az udvar mind a négy sarkában vízóra állt: fordított kúp alakú, csillagjegyekkel és jelképekkel díszített kék edények, melyekre tizenkét vörös csíkot húztak. Mindegyik váza aljára egy pávián – Thot szent állata – alakját faragták, lábuk közt a nyíláson folyt ki a víz, ami az idő múlását jelezte. Az udvaron napórákat, illetve éjszakai időmérő eszközöket is felállítottak.

Minnaht a hivatalába vezető lépcsőn várta látogatóit, és nevetve jegyezte meg, hogy bizonyára feltűnt nekik, mennyire érdeklődik az időmérés eszközei iránt. Ezt a belső helyiségek díszítése is nyilvánvalóvá tette: a falakra Thot jelképeivel és párnákon kuporgó, az idő fonalát méricskélő páviánok képét festették. A helyiség túlsó végében asztalok sora állt, mindegyiken méhviasz gyertyák, melyekre gondosan rovátkákat vésztek, hogy mutassák az idő múlását, miközben égnek. Minnaht, még mindig kedvenc időtöltésén élcelődve, intett Amerotkénak és Nadifnak, hogy üljenek le a párnákra a komor arcot vágó, kezében boroskupát tartó Maben mellé.

– Miért kívántál látni? – kérdezte Amerotke, miután helyet foglalt. – Valami baj történt?

– Minnaht azt mondta, el kellett volna mondanunk valamit, amikor ellátogattál Ipui házába – hajolt közelebb Maben. – Ipui négy évvel ezelőtt díjat ajánlott annak, aki elfogja a Rekhetet. A díjat végül Ptah temploma kapta meg. Történt azonban valami. Nem sokkal azután, hogy megtette bejelentését, Ipui – ha jól emlékszem, a forró évszak idején történt – egy este felment a háza tetejére, hogy ott költse el vacsoráját.

– Jóval a felesége eltűnése után?

– Igen, legalább egy hónappal utána. A szolgák kitöltötték neki a bort, egyikük belekortyolt és azonnal rosszul lett. Szerencséje volt, mert mindent kihányt, amit megivott. Mikor megvizsgálták a borostömlőt, kiderült, hogy valaki mérget kevert bele. Ipui eleinte nem bírt rájönni, hogy történhetett: udvarháza elég messze épült a város falaitól, és csak barátai és szolgái léphettek be.

– Akkor hogy történhetett? – kérdezte Amerotke.

– Valaki rájött, hogy a forró évszak idején Ipui felbérelt néhány alkalmi munkást – szolgákat, kertészeket –, hogy végezzenek el bizonyos munkákat a házban és a kertben. Arra gyanakodott, egyikük a Rekhet lehetett, akinek sikerült belopóznia a konyhába és belekeverni a mérget a borba. Ipui ezek után jóval óvatosabb lett: még azt is mondta, nem hajlandó megenni semmit, amit nem a testvérünk, Merit készít neki. Mindig szerette Merit főztjét, és bár voltak kisebb összetűzéseik, feltétel nélkül megbízott benne. Ezután nem történt hasonló eset.

– Ugyanez történt velem is – szólalt meg Minnaht. – Mint tudod, a templom gyakran kap ajándékokat. Én is kaptam egy kis korsó bort, melyen feltüntették az évjáratot és a szőlőskert nevét, ahonnan származott. – Elmosolyodott. – Minden thébai tudja, hogy onnan jönnek a

legfinomabb borok. Természetesen nagyon vártam már, hogy megihassam. Az ilyen ajándékokat rendszerint a szobám előtt hagyják – intett az ajtó felé. – Azt gondoltam, egy zarándok hagyhatta itt, esetleg egy paptársam, akinek segítettem valamiben. Behoztam a korsót és töltöttem egy kupa bort. Épp annyira belemerültem a számításaimba, hogy nem ittam meg mindet, csak belekortyoltam. Nem sokkal előtte tisztítottam meg a számat vízzel, és bár ízlett a bor, éreztem valami furcsa mellékízt. Megnéztem a korsót: semmi különöset nem vettem észre rajta, de mikor megszagoltam, kellemetlen szagot éreztem, amit a bor illatán keresztül is észre lehetett venni. Azonnal kiöntöttem a bort, de nem sokkal később így is émelyegni kezdtem. Akkoriban az egész templom a városban történt borzalmas mérgezésekről beszélt, és hallottam már a feltételezéseket, hogy a Rekhet Ptah egyik papja lehet. Megrémültem. Ledugtam az ujjam a torkomon, hogy mindent kihányjak, de még napokig nagyon beteg voltam, bíró uram.

– Miért mondod el most nekem mindezt? – kérdezte Amerotke.

– Két okból. Hinki nemrég a templom betegházába került. Talán megfertőzte valami, talán olyasmit evett, amit nem kellett volna. Másodszor pedig azért, mert…

– Félsz, hogy a Rekhet bosszút áll rajtad, ahogy Hutepán is? – kérdezte Nadif.

– Pontosan – felelte Minnaht. – De azért is akartam beszélni veletek, hogy figyelmeztesselek benneteket. Ha a Rekhetre vadásztok, lesújthat rátok vagy a szeretteitekre.

– Már megpróbálta – jegyezte meg Amerotke, és pár szóban elmondta, mi történt vele előző este. Minnaht és Maben ijedtnek tűntek.

– Tehát bejutott ide! – kiáltott fel Maben. – Ide, a templomba! Nem csoda, hogy szegény Hutepa meghalt.

Amerotke kísértést érzett, hogy tovább faggassa őket a Rekhet felől, de úgy döntött, nem teszi. Senkiben nem akart megbízni, egyedül Nadifban, akivel, úgy tervezte, később négyszemközt beszélni fog.

– Bíró úr!

– Igen, Minnaht?

– Felfedeztél valamit a három írnokkal kapcsolatban, akik meghaltak?

– Miért fedeztem volna fel bármit is? Hogyan? – vont vállat Amerotke. – Mondd, ki készítette elő nekik a bort?

– Ani nagyúr – felelte Minnaht és Maben egyszerre. – Ami azt illeti – folytatta Minnaht –, Ani nagyúr felügyelt minden előkészületet. A szertartásokhoz a bort mindig a főpap pincéjéből hozzák. Ő maga hozta a templomba a korsót és az ivótálkát is. Ragaszkodott hozzá, hogy ő szolgálja ki a líbiaiakat és az írnokainkat is. Ennél többet nem tudok elmondani, bíró uram.

– Átkutattad Hutepa szobáját? – kérdezte Maben.

Amerotke az ajkát harapdálta, majd felnézett az ablakra.

Még mindig erősen sütött a nap. A bíró fáradtnak érezte magát. Nem aludt jól előző éjjel, zaklatott volt, a gyomra kavargott.

Maben megismételte kérdését, és Amerotke hirtelen ráébredt, hogy nem bízhat meg ebben a papban. Ami azt illeti, senkiben nem bízott itt, Ptah templomában.

– Érdekes volt, amit találtunk, de nem igazán figyelemre méltó – felelte. Nyújtózkodott, és felkelt. – Most el kell búcsúznom tőletek, uraim.

– Hová mész? – kérdezte Minnaht.

– A templom könyvtárába – felelte Amerotke. – Velem jössz, Nadif zászlóvivő?

Elbúcsúztak, majd távoztak és visszaindultak a fő templomudvarra. Mikor már messze jártak Minnaht hivatalától, Amerotke megállt és megragadta Nadif csuklóját.

– Igen hallgatag voltál, zászlóvivő.

Nadif sovány arcán mosoly tűnt fel.

– Ahogy te is, bíró uram. Itt vagyunk, Ptah templomában, ami otthont adott a Rekhetnek. Ötven évvel ezelőtt egy másik kegyetlen gyilkos szedte az áldozatait ugyanitt. – Nagyot sóhajtott. – Nem tudom, mit mondjak. Úgy érzem, amikor itt vagyok, senkiben nem bízhatom meg. Nem akarok szóba állni senkivel. Nem akarom elmondani nekik a véleményemet vagy a gondolataimat, ahogy gyanítom, te sem, bíró úr. Miért megyünk a könyvtárba?

– Majd meglátod. – Amerotke továbbindult.

Mikor elérték a Könyvek Házát, a könyvtároson látszott, nem örül Amerotke látogatásának, a bíró azonban ügyet sem vetett erre, behívta az egyik olvasóhelyiségbe és leültette egy padra az ablak alatt.

– Nem a kéziratokat akarom látni – kezdte. – Kérdéseket akarok feltenni. Múlt éjjel megmérgeztek egy templomi lányt, Hutepát, a heszetet, mint azt bizonyára már hallottad.

A könyvtáros bólintott.

– Tudom, hogy a lány itt járt – folytatta a bíró. – Látni akart néhány feljegyzést. Így van?

A könyvtáros megnyalta kicserepesedett ajkát, és Amerotke mögé pillantott, ahol Nadif állt az ajtónak támaszkodva. Mellette Szhufoj kuporgott. A törpe kezdett kijózanodni, lassan felfogta a történtek súlyát. Értette már, miért aggódik gazdája. Hallotta Minnaht figyelmeztetéseit is, és eltökélte magában, amint visszatérnek Amerotke házába, óvintézkedéseket tesz a veszélyek elkerülése érdekében.

– Ismerted Hutepát? – kérdezte Amerotke a könyvtárostól.

– Itt találkoztam vele – felelte az. – Szép lány volt… Nem lett volna joga idejönni; a Könyvek Házát a tudósoknak tartják fenn.

Szemének rezdülése, nyugtalan mozdulatai felkeltették Amerotke gyanúját. A bíró alaposan szemügyre vette a könyvtárost. Elvhajhásznak tűnik, gondolta, és egy pillanatra eltűnődött azon, Hutepa a kegyeivel jutalmazta-e, amiért beengedte a könyvtárba.

– Te vagy a könyvek felügyelője, nem? – Amerotke közelebb hajolt, érezte a könyvtáros bőrének olajos illatát. – Kérdeztem tőled valamit, uram. Nem akarom elhívni ide Szenenmut nagyurat, és nem akarlak elvinni a bíróságra, hogy megeskesselek a szent könyvekre. Ezért jobban teszed, ha válaszolsz a kérdéseimre. Hutepa itt járt, igaz?

A könyvtáros hevesen bólintott, remélve, hogy így gyorsabban szabadul vallatójától.

– És olyan feljegyzéseket akart megnézni, amikbe rendszerint egy heszetnek nem engedélyezed a betekintést?

– A történelmi feljegyzések érdekelték – felelte a könyvtáros, majd akadozva beszámolt Amerotkénak arról, hogy Hutepa gyakran tett látogatást a könyvtárban, a maga meggyőző módján rávette, hogy megmutassa neki a titkos iratokat, majd tanulmányozni kezdte a templom történetét és krónikáit.

Amerotke végül elégedetten köszönetet mondott a válaszokért, majd Nadif és Szhufoj kíséretében elhagyta a Könyvek Házát. Megálltak néhány tölgyfa árnyékában. A föléjük magasodó fák olyan öregnek tűntek, mintha az idők kezdetén ültették volna őket.

– Mi volt ezzel a célod, gazdám? – kérdezte Szhufoj.

– Mi lett volna? – kérdezett vissza Amerotke. – Gyanítom, Hutepa ideje nagy részét azzal töltötte, hogy megpróbálta kideríteni, ki lehetett az *ari szapu* szerzője, aki ötven évvel ezelőtt itt élt, és hatalmas pusztítást vitt véghez. Itt van az ellentmondás. – Egyik kezét Nadif

vállára tette, a másikat a Szhufojéra. – Elmondásod alapján, Nadif, Hutepa elmondta neked, hol rejtőzik a Rekhet, te pedig letartóztattad. A heszet mindennek ellenére sok időt eltöltött a templom történetének tanulmányozásával és az *ari szapu* szerzője utáni kutatással. A rejtély ezek után fokozódik: tegnap éjjel egy férfi, feltehetőleg a gyilkosa bejutott Hutepa szobájába, és az ágyában aludt. Tehát egyrészt itt van nekünk Hutepa, az áruló, aki elmondta neked, hol rejtőzik az orvos-pap, másrészt ideje nagy részét arra áldozta – és talán a csáberejét is kihasználta hogy hozzáférjen a templom feljegyzéseihez, és kiderítse az igazat az *ari szapuról.* Ezután elszórakoztatja a szökött rabot, aki utána megöli. Rejtélyek és ellentmondások egész szövevényére akadtunk. Ennek így sehogy sincs értelme.

Amerotke kilépett a fák árnyékából, és egy ideig állt a napon, várta, hogy elmúljon a feszültség, ami nyaka izmait kínozta.

– Most hová megyünk, gazdám? – kérdezte Szhufoj.

– Haza – felelte Amerotke, és Nadifra mosolygott. – Szeretnék porrá tört lazúrkövön sétálni, majd bevizezni a lábam és megnézni, mi történik.

Amennofer, a Szobek dicsőségének, az Amon büszkesége elitalakulatának egyik alegységének parancsnoka óvatosságra intette magát. Az ő ötletére hatoltak egységével beljebb a nyugati sivatagba, hogy meggyőződjenek róla, a líbiaiak komolyan gondolták a békeszerződést. Feletteseivel épp ezt tárgyalták meg előző nap, miután bemutatták az esti áldozatot ezredük szentélyében. Leültek a földre a szentély kis kertjében, és csíkokra vágott libasültet, friss kenyeret és zöldséget falatoztak. Felettesei egyetértettek abban, hogy a három írnok halála a Ptah templomában rendezett ünnepségen az istenek ítélete volt: nem lett volna szabad megkötni a békét. Amennofer ezredese nagyot kortyolt boroskupájából, megvakarta húsos orrát és bevallotta, hogy még a fáraó hadserege főparancsnokának, Omendap tábornoknak is fenntartásai voltak, de nem tudtak mit tenni: az Isteni Úrnő békét kívánt, Szenenmut vezír pedig támogatta ebben. Az egybegyűltek közül senki nem mert tréfálkozni azon, vajon mikor adta Szenenmut ezt a tanácsot a fáraónőnek: egyes dolgokról jobbnak látták nem beszélni. Amennofer azonban végighallgatta a beszélgetést és elgondolkozott a hallottakon. Ha békét kötnek, hol marad a lehetőség a harc dicsőségére, az előlépésre, arra, hogy kitüntetik a bátorság ezüstlegyeivel vagy a vitézség arany nyakékével? Ezért úgy döntött, beljebb halad a sivatagba, mint engedték neki, és kideríti, mi történik a Thotmesz-vonalon – a fáraónő elhunyt férje által megállapított, az egyiptomi fennhatóság határát jelző vonalon – túl.

Amennofer és a parancsnoksága alá tartozó tizenkét harci kocsi beljebb hajtott a Nyugati Sivatagba. Már azelőtt meghozta döntését, hogy elhagyta volna a kaszárnyát; a legkönnyebb, hatküllős kerekű kocsikat, a legerősebb lovakat hozatta elő, és megkétszerezte a katonáinak járó ellátmányt: fekete kenyeret, melyet vízbe kellett áztatni, hogy ehető legyen, szárított húst és vízzel teli gazellabőr tömlőket. Nem kellett csalódnia: talált valamit, ami felkeltette az érdeklődését. Először csendesnek és elhagyatottnak látták a sziklás sivatagot, míg el nem kezdték elfogni és kifaggatni a kereskedőket: a sivatagon át északnak vagy a Nagy Zöld felé tartó karavánokat. A különös ruházatú és modorú kereskedők, számos környező nép fiai elmondták Amennofernek, hogy cserekereskedelmet folytattak a Sínai-félszigeten, a Hórusz-út mentén található bányákkal, és kosaraikat megrakták frissen bányászott arannyal, ezüsttel és drágakövekkel, melyeket állatbőrökért és más árukért cseréltek. Amennofer, miközben haladt előre a Thotmesz-vonalon túl, több karavánnal is találkozott, kereskedőkkel, akik mind Khannu oázisa felé tartottak. Ez az oázis a líbiai területen feküdt, közel a kereskedelmi úthoz, mely a líbiaiak fő tengerparti kikötőjéhez vezetett. Amennofer sosem találkozott még

efféle kereskedelemmel, sem olyan utazókkal, akik jobban vágytak volna elérni úti céljukat. Az egyedül utazó kereskedők nem keltették fel a gyanakvását, a nagyobb karavánok tagjai közt azonban líbiaiakat is látott, akik a sivatagi népek hagyományos csíkos köntösét viselték, és tartásuk alapján Amennofer gyakorlott szeme első pillantásra meg tudta mondani róluk, hogy katonák.

A parancsnok már bánta, hogy ennyire nyíltan beszélt velük. Túlságosan nyers kérdéseket tett fel a kereskedőknek; talán éppúgy felkeltette a gyanakvásukat, ahogy ők az övét. Ügyet sem vetett zászlóvivője tanácsára, és folytatta útját a Bőség Oázisa, egy kicsiny, termékeny földterület felé, ahol árnyas fák, dús levelű cserjék és magas fű nőtt egy kis kút körül. A kút elapadhatatlan édesvízforrást biztosított a növényzetnek és a sziklás, poros, forró sivatagban megtett úttól elcsigázott utazóknak. Esteledett, a nap olvadt aranyszínben ereszkedett a horizont felé, megváltoztatva az ég és a sivatag színeit. A nappal csendje már kezdte átadni helyét az éjszaka zajainak: a sakál vonyító nevetésének, az oroszlánok bömbölésének, a ragadozók csaholásának, a vadállatokénak, amelyeket nem csupán az oázis vize, hanem az étel édes illata és a jó húsban lévő lovak szaga is vonzott. Amennofert mindezek nem aggasztották. Ütjük utolsó szakaszában, mikor kocsijaik lassabban haladtak előre a homokban, felderítőik jelentették, hogy sötét árnyakat láttak a sziklák közt és a vízmosásokban, végül azonban biztonságban elértek az oázisig, és letelepedtek éjszakára. A levegő megtelt a katonai táborok ló-, trágya-, átizzadt bőrvért- és főzésszagával. Amennofer úgy állíttatta fel a kocsikat egy sorba, hogy védelmet nyújtsanak egy esetleges rajtaütésszerű támadás során, és felderítőket is kiküldött, de még nem tértek vissza.

Amennofer nyakláncát babrálva azon tűnődött, jó döntést hozott-e. Azt remélte, olyan híreket vihet Thébába, amik meglepik feljebbvalóit, most azonban azon tűnődött, épségben visszajut-e egyáltalán. Válla fölött hátrapillantott a tábortűz hívogató melegére, a körülötte csoportosuló, beszélgető és nevetgélő embereire, beosztottjaira, akik körülnéztek a fák árnyékában, hogy meggyőződjenek róla, minden a legnagyobb rendben van. Ők is megérezték parancsnokuk nyugtalanságát.

Amennofer szitkozódott magában. Mit tervezhetnek a líbiaiak, és miért tartott az a sok karaván mind ugyanabba az oázisba? Bár rá tudna jönni az okára! Ha túléli ezt az éjszakát, nem tér vissza rögtön Thébába – azonnal lecsap a Khannu-oázisra, talán barátságot színlelve még a líbiai Kígyóvárost is megközelíti.

Felnézett az égre. A nap rézvörös korongnak tűnt, a sötétség kitárta fölöttük szárnyait, a csillagok hatalmasnak tűntek a kékesfekete égen. Zajt hallott, és körülnézett. Négy alak kapaszkodott le egy sziklás lejtőn, majd botladozva megindultak a sötétben az oázis felé. A felderítők visszatértek! Felismerte fejkendőiket, a nyakukban csillogó amuletteket. Hátrapillantott a kocsikra, majd hírekre éhesen, sietve a közelítő alakok felé indult.

– Láttatok valamit? – kiáltotta feléjük. – Láttatok valamit?

A felderítők nem feleltek, csak tovább igyekeztek felé. Amennofer hirtelen elhallgatott. Valami nem volt rendben körülöttük… váratlanul szakállt és bajuszt pillantott meg a sötétből kibontakozó arcokon. Ezek nem…

Megfordult, azonban a négy idegen hirtelen megállt, és megfeszítették erős szíriai íjaikat. Nyílvesszők süvítettek a levegőben. Három is eltalálta Amennofert: egy a nyakán, kettő a hátán. A parancsnok az oázis felé tántorgott, és kiáltani akart társainak, de nem tudott megszólalni, torkából vér tolult fel. Összeesett.

Előjött a többi líbiai is. Pajzzsal, lándzsával, karddal és buzogánnyal felfegyverkezve úgy suhantak az oázis felé, mint árnyak a homokon, majd rárontottak az egyiptomiakra. Nem mutattak könyörületet. Az egyiptomi alakulat a meglepetésből felocsúdva harcolni próbált,

pár tisztnek sikerült tartania magát a fedezékben a kút körül, de mire a nap utolsó fénye is eltűnt, minden egyiptomi holtan feküdt. A líbiai törzsfőnök végigment a táboron, ellenőrizte, hogy mind meghaltak-e, megparancsolta, hogy minden holttest torkát vágják át, majd átkutattatta a fás, bokros területet, hátha menekültek oda túlélők, de egyet sem talált.

A líbiaiak megették az ételt, amit az egyiptomiak főztek, megitták a borukat, majd főnökük a holttestek felé intett.

– Vigyétek ki őket a sivatagba – parancsolta –, és temessétek el őket a fegyvereikkel együtt. – A kocsikhoz lépett. – Ezeket égessétek el a lovak szerszámaival együtt. Hadd higgyék az egyiptomiak, hogy ez a kocsialakulat eltűnt a föld színéről – ahogy valóban el is tűnt.

– Csak játék– jelentette ki a bíró, és két fiára, Amoszéra és Kurfajra mosolygott.

– Biztos vagy benne, életem napfénye? – ugratta Nofret, a felesége.

A bíró rákacsintott és elfordult.

– Nadif, Szhufoj, mi is részt veszünk a játékban. Szhufoj, tedd a dolgod.

Amerotke késő délután ért haza. Nofret melegen üdvözölte őket. Megmosták kezüket és lábukat, majd ettek és ittak a szikomorfák árnyékában. Nézték, ahogy a fényes tollú madarak leszállnak inni a tisztaság tavából, megcsodálták a virágokat és más növényeket, melyeket Amerotke ültetett. Nofret nem fogyott ki a kérdésekből, tudni akarta, mi történt a városban. Hallott a templomban történt mérgezésekről és a Rekhet szökéséről is. Amerotke gyöngéden megcsókolta, és kérte, hogy várjon. Két fia közeledett már a felnőttkorhoz, és gyakran kapta rajta őket, hogy hallgatóznak az ajtónál. A bíró nem akarta megijeszteni őket, nem akarta, hogy tudják, milyen veszélyek leselkednek apjukra. Amerotke nyugtalankodott. Nem tudta elfelejteni Minnaht és Maben figyelmeztető szavait, és igazat adott nekik. Ha a Rekhet a közelébe tudott férkőzni, miért állna meg itt? Mindenki tudta, hol áll a bíró Théba közeli háza, és a gonosztevő már bizonyította, milyen gyorsan és könyörtelenül le tud csapni.

Miután Amerotke és Nadif kipihenték magukat, megszervezték a játékot, ahogy Amerotke a kísérletét nevezte. Szhufoj vastagon felszórta a medencét körülvevő mozaikköveket lazúrkőporral. Mikor befejezte, Amerotke levette köntösét, és egy szál ágyékkötőben végigsétált a felszórt lazúrkövön, ami recsegett a talpa alatt. Nofret és két fiuk lelkesen csatlakozott hozzá, Nadif vonakodva követte őket, Szhufoj pedig izgatottan ugrált fel-alá, amiből nagy nevetést váltott ki a fiúkból. Mikor a bíró úgy vélte, eleget sétáltak már a lazúrkövön, mindenkit megkért, hogy üljenek a medence szélére és lógassák lábukat a vízbe, csapkodják a vizet és áztassák lábukat, amíg jólesik. A kert egy ideig visszhangzott a nevetéstől és a kérdésektől, melyekre Amerotke nem volt hajlandó válaszolni. Végül bejelentette, hogy a játék folytatódik. Vászontörülközőkkel megtörölték talpukat és bokájukat, aztán a papiruszdarabkával, amit Szhufoj a kezükbe nyomott, ellenőrizték, maradt-e lábukon a rátapadt porból.

Amerotkét nem hagyta nyugodni az eredmény. Mindenkin maradt az aranyló porból; bár alaposan megmosták és megtörölték lábukat, úgy tűnt, a port nem ilyen egyszerű eltávolítani, különösen a lábujjak közt és a boka ráncaiban ült meg. Amerotke komoly arccal újra próbát tett: ezúttal bement a vízbe, fel-alá sétált benne, majd kijött és erősen megtörölte a lábát, mégis maradt rajta a porból. Halkan megkérte Nofretet, hogy vigye el a fiúkat, aztán Nadiffal és Szhufojjal együtt visszavonult a szikomorfák árnyékába, hogy megbeszéljék a kísérlet eredményét.

– Biztos vagy benne, Szhufoj, hogy a Holtak Házának elöljárója azt mondta, nem találta lazúrkő nyomát az áldozatok talpán? – kérdezte a bíró.

– Gazdám, magam is megnéztem őket. Ami még érdekesebb, a felügyelő arra is rámutatott, hogy mindketten alaposan beolajozták a testüket, vagyis…

– Vagyis az olajos bőrre még inkább rá kellett volna tapadnia a lazúrkőpornak – vágott közbe izgatottan Nadif. – Ipui és Kiat kimentek ugyan a pavilonba, de a vízbe nem élve kerültek. A gyilkos nem sokkal azután csaphatott le rájuk, hogy beolajozták magukat.

– Lehet, hogy az olajat mérgezte meg valaki? – kérdezte Szhufoj.

Nadif megrázta a fejét.

– Én magam is megszagoltam a korsót, de nem éreztem rajta semmi különöset. Ezen kívül sem én, sem a holtak felügyelője nem látta nyomát mérgezésnek.

Amerotke lehunyta a szemét és próbálta felidézni, amit Ipui házában hallott.

– Az őrök semmi szokatlant nem jelentettek, bár hallották a hangokat és a víz csobbanását. Akkor hallhatták, amikor Ipui és Kiat meghalt?

– Talán – felelte Nadif tűnődve. – Már két kérdés is felmerült a halálukkal kapcsolatban: először is, hogy lehet, hogy egy életerős férfi és egy fiatal nő egyszerre fullad vízbe úgy, hogy nem kiáltanak segítségért. Igaz?

Amerotke bólintott.

– Másodszor – folytatta Nadif –, ha Ipui és Kiat bementek a vízbe, utána rosszul lettek és megfulladtak, akkor lazúrkő-port kellett volna találnunk a talpukon, de nem találtunk. Bíró uram, ez csak azt jelentheti, hogy Ipui és Kiat vagy saját maguktól mentek be a vízbe, és valahogy sikerült lemosniuk az összes lazúrkőport, vagy…

Amerotke komoran meredt maga elé.

– Vagy bedobták őket a vízbe – folytatta Szhufoj –, mely esetben vagy már meghaltak, vagy elvesztették az eszméletüket, mielőtt a vízbe kerültek. Mégsem láttuk rajtuk sem erőszak, sem méreg nyomát. Akkor hogy történhetett?

Kefai: ókori egyiptomi szó, „meztelennek lenni”

Hatodik fejezet

Kicsivel később Amerotke, Nofret, Nadif és Szhufoj leültek vacsorázni a bíró házának tetején. Puha fátyolként ereszkedett le rájuk az éjszaka, kinyíltak a csillagok, az éjszakai ég virágai. Fényes telihold uralta az eget. Nofret meggyújtotta az alabástromlámpásokat, melyek drágakövekként fénylettek a sötétben. Kellemes, frissítő éjszakai szellő fújt, akár az istenek lehelete, elűzte az izzasztó nappali hőséget, ami elszorította az emberek torkát és izzadságréteget vont bőrükre. Lentről, a kertből felhallatszottak az éjszaka hangjai: madarak rikoltásai, tücsökciripelés és békák kuruttyolása. Nofret ízletes, tápláló, de könnyű ételt készített: vöröshagymából, olívaolajból, fokhagymából, köményből és csicseriborsóból készült mártásban főtt bárányhúst. Amerotke felnyittatott egy Imitből származó boroshordót, és mindenkinek teletöltötte a kupáját a finom, hűvös borral, mielőtt beszámolt a nap eseményeiről. Megpróbálta kicsinyíteni a rá leselkedő veszély mértékét, de Nofret éles eszével azonnal felfogta, mivel kell szembenéznie férjének. Jól láthatóan nyugtalan lett, szinte letépte kecses nyakából a nyakláncot és letörölte torkáról az illatszerrel keveredő izzadságot.

– Ez veszélyes – suttogta. – Egy valódi gonosztevővel kell megküzdened, Amerotke!

– A gonosztevőket csapdába lehet csalni – jelentette ki Amerotke, és mélyen beszívta a hűs éjszakai levegőt. Egy ideig hallgatott, és magában remélte, Nofret rájön, hogy

mindenképpen követnie kell ezt az utat, aminek végén a fáraó kegye, óriási dicsőség és vagyon várja őket, útközben azonban nagy veszélyek leselkednek rá.

– Kapcsolatba léptem a Surattal – szólalt meg hirtelen Szhufoj –, az alvilági démonnal, a gonosz dolgok felfalójával.

Amerotke hitetlenkedve meredt törpe barátjára.

– Ő legalábbis így hívja magát – tette hozzá Szhufoj vállat vonva. – Találkozni akar veled. Azt mondja, meg kell beszélnetek egy gondot, ami mindkettőtöket aggaszt.

– Szhufoj, mikor rendezted el mindezt?

– Ma, miközben gazdám dolgait intéztem – felelte a törpe.

Amerotke bólintott, mint aki mindent ért. Mindig lenyűgözte, Szhufoj mennyire ismeri az *Amduatot*, Théba titkos, erőszakos alvilágát.

– A Surat nemcsak bérgyilkosok parancsnoka, hanem orgazda is – szólalt meg Nadif, aki bátorságra kapott a bortól. – Sok gyanú felmerült már vele szemben, de kevés a bizonyítékunk. Hórusz nevére, mit akarhat?

– Nem tudom – felelte Szhufoj. – Miközben azonban ide-oda futkostam Ptah templomában, megláttam az egyik emberét, Koponyát, amint az árnyékban ólálkodott. Azért küldték a templomba, hogy kiderítse, mi történik. Olyan keveset mondtam el neki, amennyit lehetett. Koponya ezután azt mondta, ura legalázatosabb üdvözletét küldi a bíró úrnak, és azt kérdezte, lehetséges-e, hogy a szent úr… – Szhufoj felnevetett, mikor elismételte a hízelgő szavakat – …kegyesen meglátogassa holnap, a negyedik órában. Megkért, hogy mondjam el neked, bíró úr – folytatta enyhén gúnyosan –, hogy ő nem tud látogatást tenni nálad, mert nem szívesen hagyja el a Sötétség-lakot. – A törpe vállat vont. – Azt feleltem, nagyon szívesen találkoznál vele, elvégre lehet, hogy fontos értesülésekkel tud szolgálni. De – folytatta sietve –, ha nem szeretnél menni, gazdám…

– Veled megyek – ajánlotta Nadif. – A Surat megbízhatatlan, bíró uram. Az emberek egy időben még azt is hitték, ő a Rekhet.

– Elmegyünk hozzá holnap – döntötte el Amerotke. – Most térjünk vissza előbbi témánkra. Tudjuk, hogy Ipuit és Kiatot belefojtották abba a tóba, amit testőreik őriztek, erőszaknak, méregnek vagy behatolóknak semmi nyomát nem láttuk. Csak két bizonyítékkal rendelkezünk arra nézve, hogy gyilkosság történt: az egyik a valószerűtlensége annak, hogy két ember ugyanakkor, ugyanott hal meg természetes halállal, a másik, hogy feltehetően nem saját lábukon mentek a vízbe, mert nem találtunk lazúrkőport a talpukon. – Amerotke belekortyolt a borba. – Ami nem túl erős bizonyíték – a víz le is moshatta a port, tekintve, hogy a holttestek jó ideig úszkálhattak a víz színén. Ipui nyíltan a Rekhet ellenségének nyilvánította magát, de nincs rá bizonyíték, hogy méreg végzett vele. Van még valami, Szhufoj?

– Nem említetted az első feleségét, aki rejtélyesen eltűnt – felelte a törpe.

– Igaz – hunyorgott Amerotke a félhomályban. – Az asszonynak nyoma veszett, miután elégette esküvői nyakékét és karperecét. Merit úgy véli, Ipui meggyilkolta. Ez eleinte nem tűnt valószínűnek, mert Ipui abban az időben Memphiszbe utazott, mint azonban a kereskedő feljegyzéseiből kiderült, nem hagyta el Thébát. Valójában egy Örömök Palotája nevű helyre ment, ami egy szoba a város ékszerészek lakta negyedében, egy ékszerbolt fölött. Holnap oda is ellátogatunk.

– Miért hazudott? – kérdezte Nadif. – Talán Meritnek igaza van; Ipui Thébából könnyedén visszaosonhatott a házába, és megölhette a feleségét. Alaposan át kell kutatni az Arany Szőlőtőke Házának kertjét a holtteste után.

Amerotke bólintott.

– Szhufoj, holnap reggel küldj üzenetet Aszuralnak, a templomi őrségem parancsnokának. Mondd neki, hogy menjen pár emberével az Arany Szőlőtőke Házába, és alaposan kutassák át a birtokot. Egy sekély sírhantot keressenek, melybe egy nőt temettek.

– Meg fogod találni a holttestet – szólalt meg Nofret határozottan.

Amerotke a feleségére mosolygott.

– Miből gondolod?

Nofret megveregette a homlokát.

– Női logika. Nézd, bíró uram, ha én boldogtalan lennék veled… – Megrebegtette szempilláit. – Ha nehezen tudnék veled élni, mert más asszonyok után futkosnál, miért kellene elhagynom ezt a gyönyörű otthont és vándorolnom elhagyatottan a város utcáin? Ipui első felesége előtt más utak is nyitva álltak. Drágám, nagyon kétlem, hogy egy nő el tudna hagyni egy olyan gyönyörű otthont. Ismerem az Arany Szőlőtőke Házát. Én harcolnék érte. Kétlem, hogy Patuna megszökött.

Amerotke magában elmosolyodott. Erre nem gondolt; egyszerűen levonta a következtetést, hogy ha egy nő boldogtalan, akkor elhagyja a férjét. Sem Maben, sem a többiek nem utaltak rá, hogy Patunának más választási lehetőségei is lehettek.

– Tedd, amire kértelek, Szhufoj – mondta halkan. – Mondd meg Aszuralnak holnap reggel, hogy vigye magával a templom pár munkását és kertészét. Mozgassanak meg mindent, amit csak lehet.

– Elérkeztünk a mérgezések témájához, bíró uram.

– Igen, Nadif. Mit is tudunk erről? Körülbelül ötven évvel ezelőtt az *ari szapu* írója nagy szakértelemre tett szert a mérgekkel kapcsolatban. Több gyilkosságot is elkövetett Thébában. A szóbeszéd szerint elfogták, elítélték és élve eltemették. A legenda úgy tartja, a sírja valahol a templom területe alatt található, és a könyveit is eltemették vele. Nem tudhatjuk, hogy mindez igaz-e. Ettől függetlenül körülbelül négy évvel ezelőtt feltűnt a Rekhet, és több embert megmérgezett. Itt van igazán szükségem a segítségedre, Nadif. Kik az áldozatok? Volt bennük valami közös?

– Azt mondhatom, amit már tudsz, bíró uram. A Rekhet minden társadalmi osztályból szedett áldozatot, a legtöbb mégis a kereskedők, nemesek és hivatalnokok közül került ki. Az egyetlen közös bennük, hogy nem sokkal a haláluk előtt vagy ők, vagy egy rokonuk látogatást tett Ptah templomában.

– Ezt honnan tudod? – kérdezte Nofret.

– Kutatásaim közben látni akartam a feljegyzéseket, melyeket a templom különféle kápolnáiban és szentélyeiben vezetnek. Hamar feltűnt, hogy a látogatók listáján a Rekhet több áldozatának neve is feltűnt. A templom vezetői természetesen gyanították, hogy valami nincs rendben. Ani nagyúr gyakran találkozott velem, hogy megbeszéljük az esetet. Végül elmondta, hogy orvos-papok egy csoportja, Uszerbati vezetésével, felkereste, és kijelentették, hogy biztosak benne, a Rekhet a templom egyik papja, de komoly bizonyítékuk még nincs rá. – Nadif széttárta karjait. – A többit már tudod. Uszerbati és társai lakomát rendeztek, valaki mérget kevert az ételükbe vagy italukba, és mind meghaltak. A templomba hívtak, megnéztem a holttesteket, és átkutattam Uszerbati szobáját, ahol utalásokat találtam a gyilkos kilétére. Felkerestük a gyanúsított szobáját, és számtalan port és egyéb szert találtunk nála, valamint egy egész kis vagyont. Elkezdtük keresni a gyilkost. Ani nagyúr említette, hogy a gyanúsított jó barátságban állt Hutepával, a heszettel. Kikérdeztük a lányt… – Nadif szünetet tartott, mintha a békák kuruttyolását hallgatta volna a sötétben. – Elmondta, hogy a Rekhet Thébába menekült, és elrejtőzött egy házban, nem messze a rézművesek lakta negyedtől. Ott tartóztattuk le. A templom befolyásának köszönhetően

kapott egy választási lehetőséget: vagy nyilvános tárgyalásra kerül sor, ahol ártatlannak vallja magát, vagy beismeri bűnösségét és a fáraó könyörületére bízza magát. Az utóbbit választotta, és száműzték egy börtönoázisba.

– Biztos vagy benne, hogy az igazi gyilkost tartóztattad le? – kérdezte Amerotke.

– Úgy hiszem, az igazit – felelte Nadif elgondolkodva. – A Rekhet végig csendes maradt, nyugodt, biztos magában. Nem mondott el részleteket; egy idő után bevallotta, hogy bűnös, de mást nem volt hajlandó mondani. Maradtak ugyan kétségeim, de Uszerbati kifejezetten őt említette egy feljegyzésében, a szobájában megtaláltuk a különféle mérgeket és az általa írt átokszöveget. Ami ennél is fontosabb, a letartóztatása után nem történt több haláleset.

– Beismerte, hogy megtalálta az *ari szopat!*

– Nem; mikor erről kérdeztük, csak annyit mondott, sokféle méreg létezik.

– Hogy ölte meg az áldozatait?

– Erről sem beszélt; kijelentette, hogy megtette vallomását, más mondandója nincsen.

– És Hutepa?

– Ő esküdözött, hogy ártatlan. Mivel segített minket a Rekhet letartóztatásában, nem volt okunk kételkedni ebben.

– Volt a Rekhetnek családja?

Nadif vállat vont.

– Hogy tudott megszökni a börtönoázisból? – tette fel újabb kérdését Amerotke.

– Csak a merészségén, ravaszságán és bátorságán múlt. Egyszerűen kiment a sivatagba, ahol elfogta egy csapat nomád, akik egy egyiptomi kereskedőt is foglyul ejtettek. A nomádok nagyon örültek a két rabnak; mint tudod, rabszolgának szokták eladni foglyaikat. Ez a csapat azonban nem járt szerencsével: a sivatag szélén találkoztak egy egyiptomi kocsialakulattal. Az egyiptomiak megtámadták őket, a nomádok ellenálltak; a felfordulásban a kereskedő meghalt. A gyors eszű Rekhet eljátszotta a szerepét, így mikor az egyiptomiak a kiléte felől érdeklődtek, azt hitték, a kiszabadított kereskedővel beszélnek, nem a szökött rabbal. Természetesen a Rekhet azonnal eltűnt, amint visszaértek Thébába. Eltelt némi idő, mire Théba elöljárója megtudta az igazságot; akkor már nem tehetett semmit.

– Van személyleírásod a Rekhetről?

Nadif felnevetett.

– Van, de az ráillik a fél városra. Nem túl magas, fekete hajú, kellemes arcú, mostanra azonban valószínűleg szakállt és bajuszt növesztett, hogy elfedje arcvonásait. Bíró uram, nem tudok olyan leírást adni róla, ami ér is valamit.

– Ahogy megoldást sem várhatok tőled – monda Amerotke ingerülten. – A Rekhet visszatért Thébába, gyanúm szerint meglátogatta Hutepát, szerelmeskedett vele, aztán megölte – de miért ez a kegyetlenség? Nem látom mindennek az értelmét, ahogy azt sem tudom, miért kutatott Hutepa az *ari szapu* szerzője özvegyének sírja után. Oda is el kell látogatnunk, méghozzá hamar. Most azonban – folytatta itt van a Rekhet visszatérése. Ő a felelős a három írnok haláláért? Ugyanabból a tálkából ittak bort, mint a líbiaiak, akiknek láthatólag nem ártott, az egyiptomiak azonban mindhárman borzalmas halált haltak…

Az Ezüst Akácfa teremben, ami a Ptah templomában lévő kis királyi palota szívében épült, Hatsepszut és Szenenmut úgy üldögéltek a helyiség közepén a padlóba mélyesztett medence szélén, mint a kisgyerekek. A termet úgy alakították ki, hogy három oldala a birodalom minden virágát, fáját és cserjéjét bemutató kertre nézzen. A szél besodorta az ablakon a virágágyak felől áradó illatot, amely betöltötte a szobát édességével. A kertben lámpások fényében Mitanniból származó muzsikusok játszottak, akiket Egyiptom egyik vazallusa

küldött ajándékba. Hárfáikból és fuvoláikból különleges dallamokat csalogattak elő. Hatsepszut figyelmesen hallgatta, miközben a fickándozó aranyhalat figyelte, amely megközelítette kifestett körmű lábujjait. Összerezzent, mikor az egyik ablakon át színpompás tollú madár szállt be, hevesen csapkodott szárnyaival, majd visszarepült a kinti éjszakába.

Szenenmut a fáraónő puha combjára szorította érdes tenyerét.

– Édesebb vagy, mint a méz – idézett egy versből. – Mire gondolsz?

– Gyilkosságra – mordult fel Hatsepszut. – A templomudvaron történt gyilkosságra, és arra, hogy Naratusa titokban bizonyára nevet azon, Egyiptom milyen kényelmetlen helyzetbe került.

– Lehet, hogy ő a felelős a mérgezésért – jelentette ki Szenenmut.

– Kétlem. – Hatsepszut felkavarta lábával a vizet, felnevetett. – Úgy érzem magam, mint kislánykoromban – suttogta –, amikor dühöngtem, mert apám nem fogadott. – Bájos arca elkomorult. – Ez természetesen sokkal komolyabb baj. A három írnok halálával Amerotkénak kell foglalkoznia, a líbiaiakkal nekünk. – Kihúzta lábát a vízből.

– Miért nem eszünk? – intett Szenenmut a terem túlsó végében lévő emelvény felé, ahol már mindent előkészítettek a vacsorához.

– Nemsokára eszünk. – Hatsepszut nem hagyta, hogy eltérítsék a tárgytól. – Miért akarnának a líbiaiak békét? Nem szenvedtek nagy vereséget, törzseik még nemrégiben is a sivatagot járták, raboltak és fosztogattak mindenhol, ahol úgy ítélték meg, hogy sértetlenül megússzák. – A fáraónő újra a vízbe lógatta lábát. – Megegyeztünk, hogy nem háborgatjuk a táboraikat, a kereskedőiket és karavánjaikat. Nem kérték, hogy felderítőink ne járják többé a sivatagot, sem azt, hogy szüntessük meg a kisebb oázisokban lévő helyőrségeinket. Egy csapatunk sem jelentett semmit. A kémeid sem?

– Nagyon keveset – felelte Szenenmut. – A líbiaiak többet kereskednek a Sínai bányáival, de nem jelentettek nekem olyat, hogy nagyobb törzsi gyűlésekre kerülne sor. Különös – tűnődött el –, a kereskedő, akit a nomádok a Rekhettel együtt foglyul ejtettek, az, akinek később a gyilkos kiadta magát…

– Mi van vele? – csattant fel Hatsepszut, aztán felsóhajtott. – Ne haragudj, uram – mondta, és könnyedén arcon csókolta Szenenmutot. – Néha elfárad a szív és csüggedni kezd a lélek…

– A kereskedő a legjobb kémeim közé tartozott – felelte Szenenmut, és a vizet nézte. – Ismerte a sivatagi törzsek nyelvét, mélyebbre hatolt be a Vörös Földre, mint bárki más. Kíváncsi vagyok, látott vagy hallott-e bármi szokatlant. Jelen pillanatban nem sok dolog érdekel a líbiaiakkal kapcsolatban, csak egyvalami. Mielőtt idejöttem – fejével az ajtó felé intett az Amon dicsősége ezred egyik parancsnoka értesített, hogy egy felderítőcsapat nem tért vissza. Az egyik fiatal, dicsvágyó parancsnokuk vezette őket. Felkeltette az érdeklődésemet az ügy. Kora hajnalban, a reggel első fénye előtt kiküldök két csapatot a sivatagba, hogy derítsék ki, mi történt. Talán találnak valamit. Ami igazán aggaszt – Szenenmut kihúzta lábát a vízből és felállt –, az a tengeri népek. Mint tudod, a hadihajóik nemrég feltűntek a deltában, tele felfegyverkezett, arcukon harci festést viselő férfiakkal. A hajóink elűzték őket, de úgy tűnik, újra gyülekeznek, és visszamentek a Nagy Zöld kis szigeteihez, hogy friss vizet vegyenek fel, mielőtt újra támadnak. Mintha a gyenge pontunkat keresnék…

– Adok én nekik gyenge pontot! – csattant fel Hatsepszut. Felállt, és odalépett a gyönyörű, akáciából készült faragott székhez, melyet bíbor- és aranyszín kárpittal párnáztak ki, felemelte róla köntösét, belebújt és szorosan megkötötte derekán a hímzett övet. – Nézd, uram – megveregette gyomrát, majd arrafelé intett, ahol az olajlámpások lágy fénybe vonták

a megterített asztalokat –, azt hiszem, most mehetnénk enni, inni, és… – pajkosan elmosolyodott –, amihez még kedved van.

Szenenmut épp válaszolni akart, ugyanebben az élcelődő hangnemben, ekkor azonban borzalmas sikolyt hallott kintről, majd a földre zuhanó tálcák zaját. Az ajtóhoz sietett és kinyitotta. A festett falú folyosón egy szolga feküdt a padlón; egész teste görcsösen rángatózott. A mariannu és nakhtu-aa őrség tagjai köré gyűltek. A többi szolga fejvesztve rohangált és kiáltozott, közben többen az asztal felé mutogattak, ahová ételtel megrakott tálakat készítettek a fáraó vacsorájához. Szenenmut odasietett, szíve hevesen vert, homlokán izzadság ütött ki.

– Álljatok félre! – A tisztek és szolgák utat engedtek neki, Szenenmut pedig elborzadva nézett le a földön habzó szájjal nyöszörgő szolgára. A vezír az asztal felé intett. – Mi történt?

– Uram – kezdte az egyik tiszt –, odakészítettük a hideg húst és a gyümölcsöket, és vártuk, hogy a parancsotokra bevigyük. Ez a szolga megéhezett. – Az egyik tálra mutatott, melyen kis darabokra felvágott fürjhús úszott az ízletesnek látszó szószban. – Mindenképpen megkóstoltuk volna, ő azonban olyan éhes volt, hogy ellopott egy darabot. Megfizetett érte.

Szenenmut lenézett a haldoklóra. A borzalmas, fuldokló halálhörgés abbamaradt, már csak a szolga karjai és lábai rángatóztak. Arca hamuszínűvé vált, nyelve kilógott, szájából fehér nyál csorgott. Szenenmut félrelökte a tisztet és megkerülte a haldoklót.

– Hogy történhetett ez? – kérdezte.

– Uram – lépett előre a főszakács –, a királyi konyhák nyitottak, gyakran érkeztek látogatóink, jöttek kereskedők is, akik az ételhez hozták az alapanyagot…

– Őriztessétek a konyhát! – kiáltott Szenenmut haragosan a rémült tisztekre. – Az isteni úrnőnek készített minden morzsa ételt, minden korsó bort kóstoljátok meg előre!

Ptah templomában, a Könyvek Házában a könyvtáros is vacsorájához készülődött. A napnak ezt a részét szerette a legjobban. Ilyenkor bezárhatta az ajtókat és leülhetett saját hivatalában, ahol vidáman táncolt a lámpások fénye, asztalán egy korsó bor, egy tálon sült hús és friss kenyér várta a templomi konyháról, hogy falatozhasson, miközben egy könyv képeiben gyönyörködött. A könyvet egy rég halott kereskedő adományozta a templomnak, és lányokat ábrázolt különféle érzéki pózokban. A könyvtáros nagyra becsülte ezeket a rajzokat, főleg néhányat, amik különösen tetszettek neki. Nézegette a képeket, melyeken a mindössze egy fekete parókát viselő fiatal nők a padlón, székeken vagy díványokon pózoltak. Felnyögött az izgalomtól, kezét az ágyékára csúsztatta. Töltött magának egy kupa bort, belekortyolt, majd levette a vászonkendőt a tányérról, és csipegetni kezdte a csípős mártásban elkészített fürjet. Épp a második falatot tette a szájába, és a papiruszt húzta közelebb, hogy alaposabban szemügyre vehesse az egyik képet, mikor kezdte rosszul érezni magát. Nemsokára mintha az egész gyomra lángra lobbant volna, a fájdalom gyorsan szétterjedt a mellkasában, majd a hátára is átterjedt. Végtagjaiból minden erő elszállt, nem tudott felállni. Összegörnyedt a kíntól, megpróbált mélyeket lélegezni, hogy enyhüljön a gyötrelem, és közben meglátta a nyitott ablakon bezuhanó lángoló faágat, ami egy halom papiruszra esett. A lángok sebesen terjedtek. A könyvtáros sikoltani akart, de nem kapott levegőt. Még mindig gyötörte a fájdalom, mikor utolsó tekintete az ablakon bedobott olajjal teli tömlőre esett, ami az egész szobát lángoló pokollá változtatta.

Amerotke és Nadif zászlóvivő két marcona medzsai kíséretében besétáltak a városba az oroszlános kapun át. A medzsaik jobb karján és kezén ott csillogtak foglalkozásuk jelvényei, övükről harci buzogány lógott. A nap felkelt, Amon lehelete, a frissítő hajnali szél már nem

fújt. Érezni lehetett az egyre növekvő hőséget. A Szfinxek Sugárútja kövezete perzselően forrónak érződött, lépteik nyomán por kavargott. Az arany- és ezüstcsúcsú obeliszkek, a templomok párkányzata és a paloták malachittal kirakott tetői visszaverték a nap sugarait. Szamarak, málhás ökrök és szekerek tartottak a város piacai felé. Az ivók már kinyitottak, a levegőben sülő hús illata szállt. A kereskedők felállították bódéikat és kiáltozva kínálták áruikat, fél szemükkel mindig azt figyelve, nem bukkan-e fel a piaci rendőrség. Sáfrányszín köntöst viselő, fényes, borotvált fejű papok egy csoportja sietett le a folyóhoz, ahol nádcsónakon istenük *naosza* állt. Menet közben kántáltak, időnként megálltak, lehunyták a szemüket, rázták a szisztrumokat és a kis csengőket, mielőtt továbbindultak. A reggeli levegőben visszhangzottak a templomi kürtök, gongok és cintányérok. Színes rongyokba öltözött danga törpék egy csapata rögtönzött színdarabot adott elő Bészről, az otthonok istenéről. Arcukat torz álarcok fedték, fel-alá ugrálásuk elnyerte egy csapat gyerek tetszését, akik úton voltak egy poros téren, egy fa ágai alatt található iskolájuk felé. Úgy zajongtak, mint egy csapat lúd, mielőtt tanítójuk rájuk nem kiáltott.

Amerotke és Nadif lefordultak a főútról, és betértek egy mellékutcába. Kétoldalt föléjük magasodtak az ablaktalan házfalak. Kereskedők erősen őrzött, arannyal, értékes tárgyakkal, vázákkal és ládákkal teli raktáraik mellett siettek el; némelyiknek ajtaját erős faretesz zárta, másoké nyitva állt, hogy a szekerek bejuthassanak. A mellettük álló fényűző kereskedőházak kapui is nyitva álltak, az egyik udvarban a ház úrnője éppen a szolgákat utasítgatta, hogy húzzanak vizet a kútból, majd segített a péknek egy marék búzát szórni az őrlőkőre. Odakinn az utcán vödrökkel felszerelkezett szolgák gyűjtötték a szamarak, ökrök és birkák trágyáját, amit később kiszárítanak a napon, majd felhasználják tüzelőnek. Ajtók nyíltak és csapódtak, emberek kiáltoztak, miközben mindennek a gazdagságnak az árnyékában vörös szemű koldusok veszekedtek egymással azokért a helyekért, ahol a legtöbb alamizsnát össze tudják koldulni.

Amerotke és Nadif végül elérték az ékszerészek lakta negyedet, ott az ékszerpiac és Ipui Örömök Palotájának elnevezett szobáját. Az épület, melynek emeletén a szoba volt, egy fákkal körülvett téren állt, melyen a bódékban hettita ékszereket, szantálfát és Puntból érkezett gumit, finom vásznakat, korallt, aranyat, ezüstöt és drágaköveket árultak. A bolt tulajdonosa épp felállította pultját a ház előtt. Úgy tett, mint aki nem ismeri fel Amerotkét, míg Nadif nem lépett oda hozzá, hogy fenyegetést suttogjon a fülébe. Gyorsan előkerült Ipui szobájának kulcsa. Amerotke és Nadif a medzsaik kíséretében felmentek a külső lépcsőn, majd kinyitották a szoba ajtaját és beléptek. Amerotke füttyentett, mikor látta a szoba fényűző díszítését. A mennyezet csiszolt gerendáit fehérre festették, a sima falakat halványlilára. A falakat díszítő művész érzéki jeleneteket festett, melyeken férfiak és nők különféle pózokban szerelmeskedtek, templomi lányok pedig áldozatot mutattak be Minnek, a tánc urának. A berendezés értékes bútorokból állt: a padlót gyékényszőnyeg borította, az egyik sarokban pedig hatalmas ágy terpeszkedett. Az egyik nagy ablak alatt kialakított étkezősarokban alacsony asztalok és székek mellett párnák hevertek. Nadif kinyitotta az ablaktáblákat, hogy még több fényt és levegőt engedjen be. Amerotke látott már hasonló szobákat a városban, tudta, hogy a kereskedők ilyenekbe szoktak visszavonulni a szeretőikkel vagy szajháikkal. A ládákban értékes kupákat, kelyheket és tálcákat találtak. Amerotke tudta, hogy Ipui, amikor itt szórakoztatta vendégeit, valószínűleg a környező boltokban vásárolt bort, húst és más finomságokat.

Nadif kihúzott az ágy alól egy ládikát, melyet kis falakat zárt le. Miután letörte a lakatot, két papirusztekercset vett elő a ládikából, és odaadta őket Amerotkénak. Az elsőben képekkel illusztrálva olyan ügyes fogásokat írtak le, melyekkel egy szajha a kedvére tehet

vendégének. Amerotke ledobta a zsíros, gyűrött papiruszt az ágyra. Tudta, hogy Théba sok templomában őriznek hasonló tekercseket, melyek a szerelem kifinomult fogásait részletezik a szajhák okulására. A második papirusztekercs már jobban meglepte, ilyesmit soha nem látott még. Szép kézírással készült, feltehetőleg maga Ipui írta, és a kereskedő élményeit írta le, melyet a város különféle szajháival és más asszonyokkal átélt. A részletes naplóban, melyben minden nőről leírta, milyen volt velük az ágyban, Ipui feljegyezte találkozásaik dátumait is, és a nőket különféle álneveken említette: „Ragyogó fény", „Betnu, a gyors", „Nebet-Ankh, az élet úrnője", „Nesem, a drágakő", „Herit, a rettenetes" – Amerotke ezen elmosolyodott és „Nebet-per, a ház úrnője". Ipui a külsejükről nem adott leírást, de azt alaposan részletezte, mivel tudtak a legjobban egymás kedvére tenni. A bíró kezdett hinni benne, hogy Ipui első felesége emiatt szökött meg, bár tudta, még bizonyítania kell. Mindkét tekercset elrakta vászonzsákjába, és körülnézett a szerelmi fészekben. A falakra az életet és boldogságot jelentő *ankh* és *sza* hieroglifákat festették. Amerotke szemügyre vette a drága, hímzett párnákat, a csiszolt bútorokat, az írnoki felszerelést és papiruszokat tartalmazó nádkosarakat és tálcákat, a nagy ágyat, melyet makulátlan fehér vászonnal takartak le. Nadif még mindig nem fejezte be a szoba átkutatását.

– Minden a lehető legdrágább – szólt oda Amerotkénak. – Ipui, úgy tűnik, nagyon élvezte a test örömeit. – A zászlóvivő visszajött és lekuporodott Amerotke elé. – Mi áll a tekercsekben, bíró úr?

Amerotke pár szóban elmondta. Nadif elvigyorodott.

– Gondolod, hogy mind szajhák voltak?

– Lehetséges – jelentette ki Amerotke. – Fel kell tennem pár kérdést a tulajdonosnak odalenn. Lehet, hogy nemcsak szajhák jártak itt, hanem más kereskedők feleségei, leányai, testvérei, ezért kellettek az álnevek. A híres szajhák rendszerint álnevet vesznek fel, ezeket a neveket azonban Ipui találta ki, valószínűleg azért, hogy ne derüljön ki, kik ezek.

Amerotke elhallgatott, mert kivágódott az ajtó, és Szhufoj lépett be. A törpe arca kipirult, hevesen legyezte magát egy élénk színűre festett, ébenfa fogantyújú legyezővel. Másik kezében napernyőt tartott, melyet úgy lóbált, mintha hivatala jelképe lett volna.

– Az az ostoba tulajdonos! – kiáltott, majd elhallgatott és döbbenten nézett körül a helyiségben. Tekintetét magára vonzották a káprázatos falfestmények. – Hathornak, a részegség úrnőjének tehénszarvaira – lehelte. – Mi ez?

– Aminek látszik – mosolyodott el Amerotke, és felállt. – Egy szerelmi fészek, Szhufoj. Végrehajtottad az utasításaimat?

– Aszural, a templomi őrség és minden tétlenkedő, akit csak össze tudott szedni, épp Ipui házának kertjét kutatják át. Merit úrnő nagyon elégedett mindezzel.

– Nagyszerű. – Amerotke újra elmosolyodott. – Tudom, hogy a Surat már vár ránk, Szhufoj, de előbb beszélnem kell ennek a háznak a tulajdonosával.

Az utcán álldogáló ékszerész nem szívesen nyitotta szóra a száját. Mikor Amerotke megfenyegette a két medzsaival, akik a kinti lépcső aljánál őrködtek, a tulajdonos hajlandónak mutatkozott beszélni, és közölte a bíróval, hogy Ipuit számos hölgy meglátogatta, de egyiküket sem ismerte fel.

– Mind fátylat és álarcot viseltek – jelentette ki. – Csak ennyit tudok, fogalmam sincs arról, kik lehettek. – Megrázta a fejét. – Csinosnak tűntek: mind karcsú volt, szép bokájú, körmüket kifestették, csillogó gyűrűket és karpereceket viseltek, amik csilingelek, mikor felmentek a külső lépcsőn. Ipui mindig várt rájuk, de ennél többet nem tudok, bíró úr.

Amerotke köszönetet mondott és otthagyta a boltost.

– Aligha szajhák voltak – mondta halkan Nadif, mikor utolérte. – Ők nem félnek közszemlére tenni arcukat, sőt szívesen mutogatják – nevetett fel. Megfordult és kiáltott a medzsaik-nak, hogy kövessék. A bűzös sikátorokon át visszaértek a Nílus-parti nagy kikötőhöz, mely úgy nyüzsgött, akár egy hangyaboly: csomagokkal megrakott szolgák siettek el, kereskedők és díszesen felszerszámozott szamarakon ülő nemesek, hordszéken ülő hölgyek tartottak a hajók vagy a város felé, napégette bőrű tengerészek tolongtak, hogy minél hamarabb odaérjenek a legközelebbi ivóhoz vagy bordélyhoz. A kis zsiráfokkal, majmokkal, kecskékkel, birkákkal és ludakkal teli ketrecekből áradó bűz fojtogatóvá erősödött, mikor keveredett a folyó felől áradó iszap- és halszaggal. Sarlatánok hirdették szolgálataikat, bordélytulajdonosok suttogtak a szépséges lányokról a leendő vendégeknek. Skorpióemberek kutattak gyors zsákmány után, papok gyülekeztek, hogy átkeljenek a Holtak Városába. Három temetési menet állt a parton koporsóval és ládákkal, a kórusok vártak, mikor jön el az ideje, hogy énekeljenek, a temetés szervezői parancsokat osztogattak a hivatásos gyászolóknak.

Amerotke és társai nagy nehezen átjutottak a tömegen, Szhufoj rácsapott egy tolvaj kezére. A bíró a kikötő szélén álló kis horgonyzóhelyhez ment, és megmutatta a fáraó kartusát, így sikerült szereznie egy hajót, melyen az uralkodó zászlaja lengett. Felszálltak a hajóra, majd útnak indultak. A hajóorrban álló tengerész megfújta kürtjét, a hang tudtul adta a közelben tartózkodóknak, hogy utat kell engedniük a fáraó hajójának.

A Nílus lomhán folyt, a levegőben még a folyó közepén is érződött a kötélzet, a szurok, iszap és állott hal szaga. Temetési bárkák tolongtak a folyón, egyszerű kabinjaikat hímzett kendőkkel vagy bőrrel takarták le. A fedélzeten a gyászolók a mögöttük lassabban haladó bárka felé fordultak, amin a koporsót szállították; ezt a hajót úgy építették, hogy pontos mása legyen annak, ami Oziriszt vitte egykor a távoli horizonton túlra. A *Királyi Hórusz* evezősei és mesteri kormányosai segítségével utat vágott magának a forgatagban. Madarak szálltak le, hogy egy-egy halat kiragadjanak a vízből, odafenn a magasban a sivatagból érkezett, prédára leső keselyűk és más hatalmas dögevők köröztek fekete árnyakként. Amerotke, aki Nadif mellett ült a hajófarban, azon tűnődött, mit akarhat mondani neki a Surat. A hajó nyílegyenesen tartott a túlpart felé, a Holtak Városa fő kikötőjébe, Ozirisz nyughelyére, ahol az isten hatalmas szobra uralta a nekropolisz főbejáratát.

A bíró a hőségtől vibráló levegőn és a porfelhőn át is ki tudta venni a Holtak Városa körvonalait: az egymás mellett csoportosuló házakéit és műhelyekéit, a domboldalra felkúszó városrész épületeinek tömkelegét, melybe vékony, kígyózó sikátorok hasítottak. Amerotke megtámasztotta magát; a hajó megfordult, hogy beússzon a kikötőbe. Kikötés után a bíró és társai azonnal partra szálltak, és átnyomakodtak a tömegen, miközben hessegették a legyek felhőit. Szhufoj ki akarta nyitni napernyőjét, hogy Amerotke feje fölé tartsa, de a bíró elhárította; nem volt szíve megmondani a törpének, hogy túl alacsony ehhez. Ehelyett megszaporázta lépteit. A két medzsai előttük haladt.

Beértek a holtak világába, a távoli Nyugat előcsarnokába, a messzi horizont lépcsőfokára, melyen túl a sírok, az évmilliók házai feküdtek. Az egész városrész a holtakért épült. Hivatásos gyászolók készülődtek, hogy induljanak az egyik sírhoz, egy kórus pedig himnuszt gyakorolt. *„A Nyugatra jutsz te is, emberek legjobbika, még az istenek is siratnak…”*

A temetési menetek mellett azok, akiket épp nem a halál, hanem a túlélés foglalkoztatott, áruikat kínálgatták és alkudoztak. Mindent lehetett kapni a horogtól a lámpásba való olajig. A szakácsok frissen készült ételeiket kínálgatták fortyogó üstjeik mellett állva. Bort áruló fiúk hirdették hangosan kiáltozva, mennyibe kerül náluk egy kupa ital. Amerotke mindannyiukat elhessentette, és befordult egy utcára, ahonnan a

balzsamozóműhelyek nyíltak. Itt lehetett megrendelni a különféle szolgáltatásokat, melyek a legolcsóbb balzsamozás-fajtától – a holttest egyszerű kibelezésétől, nátronban való kiszárításától és fűrészporral való kitöméséttől – a drága, fényűző módokig terjedtek, megadva a holtaknak mindent, amire szükségük lehet utolsó útjukon. A főutat elhagyva Amerotke és társai jobbra fordultak, és beértek a szeméttel borított utcák labirintusába, ahol a szűk sikátorok két oldalán az *asuk,* a számkivetettek nyomorúságos kunyhói sorakoztak, otthont nyújtva számos sötét lelkű gonosztevőnek is. Vészjósló árnyak jelentek meg, de hamar el is tűntek, mikor felismerték Nadifot és két emberét. Visszhangzó, kísérteties kiáltások adták tudtul a lakóknak utcáról utcára, ki közeledik; a hír egyre beljebb hatolt a szövevényes pokolba. Amerotke arra gondolt, ez valóban a sötétség laka, sikátorok útvesztője, rothadó házakkal, omladozó szentélyekkel és szemetes lejtőkkel teli birodalom. A bíró úgy érezte, a környező házak összezárulnak körülötte és megfojtják, mikor váratlanul kis, piszkos térre értek, melynek túlsó végén elhagyatott templom állt.

– A Sötétség-lak szíve – suttogta Nadif. – Itt vár ránk a Surat.

Félúton jártak még csak a templom felé, mikor a térbe torkolló utcákról és az itt álló házakból hirtelen emberek tömege áradt a térre. Amerotke megszámolni sem tudta, hány különböző nemzet képviselőit látta: szőke zsoldosokat a Nagy Zöld szigeteiről, éjfekete núbiaiakat, bronzszín bőrű kánaániakat, rongyokba öltözött, de felfegyverkezett líbiai nomádokat. Egy hang nélkül közeledtek mind Amerotke felé. A bíró megállt, kinyitotta vállára vetett iszákját és kivette a fáraó kartusát.

– Az Isteni Úrnő szeme és füle vagyok – kiáltotta –, ő pedig Nadif, a medzsaik zászlóvivője! – Az idegenek megálltak, kezükből hirtelen eltűntek a tőrök, és mind sietve letérdeltek, hogy kimutassák tiszteletüket a fáraó pecsétje iránt. Amerotke eltűnődött, vajon meddig tartja biztonságban a tisztelet, melyet az idegenek a fáraó iránt mutattak. Ekkor a templom lépcsőjének tetején egy ember lépett elő az oszlopok közül. Fehér, redőzött vászonköntöst viselt, fejét kopaszra borotválta, arcán nyugalom ült.

– Testvéreim – szólalt meg meglepően erőteljes hangon –, fogadjátok kedvesen vendégeinket. Gyertek fordult Amerotke felé – a Surat már vár.

Szkinasa: ókori egyiptomi szó, „fellázítani”

Hetedik fejezet

A bíró Nadifra nézett, aki vállat vont. Felmentek a lépcsőn és beléptek a sötét oszlopcsarnok hűvösébe. A Surat úgy nézett ki, mint bármelyik pap, aki Karnak templomaiban szolgál: papi öltözéket hordott, fejét és arcát illatos olajokkal kente be, szeme és szája mosolygott, arca békét tükrözött. Mikor közelebb értek, Amerotke látta, hogy ruhája a legdrágább vászonból készült, karperecei és gyűrűi színaranyból.

– Uram! – A Surat előrelépett, megfogta Amerotke kezét, és arcon csókolta, mintha közeli barátok lennének. Ugyanígy üdvözölte Nadifot is, majd tiszteletteljesen meghajolt a két medzsai felé. – Gyertek – ismételte –, tekintsétek magatokat nagy becsben álló vendégeimnek.

Bevezette őket a csarnokba, melynek oszlopairól már mállott a festék, a padlót a mennyezetről lehulló vakolatdarabok borították. Innen egy folyosón végighaladva meglepően tiszta helyiségbe értek. Itt a falakat ízléses falfestmények díszítették, az ablakok nyitva álltak. A berendezést fényesre csiszolt fából készült asztalok és székek alkották. A szoba közepén, a tűzhely mellett egy emelvényen már mindent előkészítettek a lakomához:

alacsony, párnázott székeket állítottak a boroskupákkal és étellel teli tálakkal megrakott asztal köré.

Nadif szólt a két medzsainak, hogy fogják kupáikat, és álljanak őrt az ajtó előtt, biztosítva, hogy senki nem fog hallgatózni vagy háborgatni őket. Ezt hallván a Surat elmosolyodott, kivillantak hófehér fogai. Amerotkét a Fül-kápolnák papjaira emlékeztette, azokra, akik meghallgatják az emberek bűneit és feloldozzák őket. A Surat eleinte mindennapi dolgokról beszélgetett velük: a hőségről, a gabona áráról, arról, mennyire várja már az áradást, aztán a bíró legnagyobb meglepetésére

Nofretről és két fiukról kérdezte Amerotkét. A Surat figyelmesen meghallgatta a választ, majd Nadifhoz fordult, és váltott vele pár szót a zászlóvivő unokaöccsének kitüntetéséről és a lehetőségekről, melyeket ez hozhat neki.

Amerotke, miközben bort kortyolgatott a bronzkupából és az ízletes húsból csipegetett, úgy érezte magát, mintha álomban járna. Itt ült a Sötétség-lakban, egy romos templomban, ugyanakkor egy gyönyörű szobában finom bort ivott és olyan ételből lakomázott, ami még Nofretnek is az ínyére való lett volna. Megrázta fejét, hogy megtörjön a varázs.

– Uram – hajtotta meg fejét a Surat előtt, és az asztalok felé intett –, köszönjük a szíves vendéglátást. – Szhufojra pillantott, aki csendesen ült, és csillogó szemmel figyelte a gonosztevők mesterét, aki Théba alvilágának nagy részét irányította. – Miért kívántál látni bennünket, uram? – Úgy döntött, legjobb, ha tiszteletteljesen bánik a Surattal.

A Surat letette kupáját.

– Tudod, bíró uram, különböző ösvényeken járunk, olyan utakon, melyeket már születésünk előtt kijelölt számunkra a sors, és társadalmi állásunk, családunk mind ebbe az irányba lök. Te is követed a magad útját, bíró úr, én is az enyémet, és a Rekhet is a magáét. Hallom, megszökött a börtönoázisból és visszatért Thébába?

Amerotke bólintott.

– Az Isteni Úrnő pedig őt tartja felelősnek a Ptah templomában történt mérgezésekért?

A bíró újra bólintott.

– Te is őt tartod felelősnek, bíró úr?

– Én semmit nem hiszek el – felelte Amerotke óvatosan, - amíg nincs rá bizonyítékom.

A Surat felnevetett. Előre-hátra hintázott ültében, míg rázta a nevetés, mintha gyermek lett volna, aki mulatságos történetet hallott. Ujjával megfenyegette a bírót.

– Hallottam már rólad, Amerotke uram. A szárnyaló sólyomhoz hasonlítanak téged, azt mondják, mindig készen állsz lecsapni, de nem akármire, csak arra, ami érdemes figyelmedre.

– Miért kívántál látni minket? – tért vissza első kérdéséhez Amerotke.

A Surat felsóhajtott.

– Mert magam is úgy döntöttem, hogy megkeresem a Rekhetet. – Oldalpillantást vetett Nadifra. – Vannak barátaim a rendőrségnél, megszereztem a személyleírását, és más értesülésekhez is hozzájutottam, ami segíthet a megtalálásában. Tudjátok, ugye, hogy elfogtam?

– Elfogtad? – kiáltott fel Amerotke.

– Igen, bíró uram. Éppúgy tudok mindenről, ami Thébában történik, mint Szenenmut nagyúr. Nem hallottátok még a legújabb hírt? – A Surat, a gonosz dolgok felfalója kíváncsian félrehajtotta fejét. Amerotkét ebben a pillanatban bölcs papra emlékeztette.

– Milyen hírt? – kérdezte Nadif nyersen.

– Nem hallottátok még? – A Surat csettintett nyelvével. – Múlt éjjel tűz ütött ki Ptah templomában. A könyvtárost megölték, a Könyvek Házának egy részét elemésztették a

lángok. Nemsokára ti is hallotok majd róla; biztos vagyok benne, hogy Szenenmut nagyúr emberei már keresnek titeket.

– Mi történt még? – kérdezte Amerotke, mert a Surat arckifejezésén látta, hogy nem mondott el mindent.

– Múlt éjjel az Isteni Úrnőt is megpróbálták meggyilkolni. Mérgezett ételt hagytak a templomi palota egyik folyosóján; csak egy éhes szolgának köszönhető, hogy nem történt nagyobb baj.

– Azt mondtad, elfogtad a Rekhetet? – kérdezte Amerotke, visszatérve előző témájukhoz. A Surattól hallott hírek megdöbbentették, de még nem tudott mit hozzájuk fűzni.

– Igen – felelte a Surat –, de sajnos megszökött. Tegnap reggel két emberemet küldtem, hogy fogják el, sikerült is nekik, de miután beértek a városba, az a két ostoba nagy hibát követett el. A Rekhet azt állította, szomjas, ők elkísérték egy ivóba, ahol a fogoly vett egy korsó sört, titokban mérget kevert bele, két emberem pedig pár szívdobbanásnyi időn belül meghalt. A Rekhet megszökött.

– Miért akarod elfogni? – kérdezte Amerotke.

– Két okból. Először is, bíró uram, azért, mert négy évvel ezelőtt, amikor Thébában feltűnt a Rekhet, kíváncsi lettem rá.

– Miért?

– Barátom, ez itt a Sötétség-lak, a Holtak Városának szíve. A folyó túlpartján fekszik Kelet-Théba, lakhelye a gazdagoknak és hatalmasoknak, akik mindig többre vágynak, mint amijük van. Néha el akarnak tüntetni egy vetélytársat vagy egy házsártos feleséget, ezért eljönnek a hozzám hasonlókhoz, akiket bandavezéreknek hívnak. Szerződést kötnek, felbérelnek egy orgyilkost, akinél kés van, kötél vagy méreg… A balesetek megrendezhetők, a halál gyakran lesújt, így aztán nem is lep meg senkit – nevetett fel –, csak az áldozatot. A Rekhet azonban különbözött tőlünk. Saját bevallása szerint bárkit meg tudott mérgezni Thébában, és nem volt szüksége senkire. Valószínűleg hatalmas vagyont halmozott fel, bár ennek csak a töredékét találták meg. – A Surat felemelte mutatóujját. – Ez a Rekhet, amennyire tudom, egyetlen orvost, gyógynövényárust vagy kuruzslót sem keresett fel. Azt hiszem, ha kereskedő lennék – a Surat újra kortyolt kupájából –, azt mondanám, nehézségek merültek fel a javak elosztását illetően. Mint azonban már említettem, a Rekhet egész Kelet-Thébában mindenhová el tudta juttatni a szereit anélkül, hogy közvetítő vagy küldönc segítségét vette volna igénybe. Tudsz erre magyarázatot találni, bíró úr?

Amerotke megrázta a fejét.

– Lenyűgöző – folytatta a Surat –, ugyanakkor nem értem, hogy foghatták el ilyen könnyen ezt az embert.

– Hogy érted ezt? – kérdezte Nadif élesen.

– Nos… – a Surat kezei közt forgatta kupáját, akár egy tudós, aki a Fény Házában tudományos kérdésekről vitázik –, az orgyilkosokat időnként elfogják, ahogy a felbérlőiket is, rendszerint azért, mert valamelyikük hibát követett el. A Rekhet sosem követett el hibát, kivéve egy alkalommal. Megmérgezte három paptársát, és amikor te, Nadif zászlóvivő, átkutattad a szobáját, megtaláltad mindazt a bizonyítékot, amire szükséged volt ellene. Őszintén szólva, én ezt nem hiszem el. – Előrébb hajolt és gyengéden megbökte Nadif mellkasát. – És a szíved mélyén szerintem te sem. Látjátok, Amerotke bíró, Nadif zászlóvivő, nagyon vágyom rá, hogy találkozzam ezzel az emberrel. Tudni akarom, mi történt valójában. Ha tegnap az a két bolond nem követ el ekkora ostobaságot, a Rekhet most itt lenne, a házamban.

– Azt mondtad, két okból akarod látni – szólalt meg Amerotke. – Mi a másik?

A Surat elmosolyodott.

– Sem az Isteni Úrnő, sem Szenenmut nagyúr, sem te, Amerotke uram, nem tudjátok, de a líbiaiak a Rekhet halálát kívánják. El akarják hallgattatni. – Vidáman felnevetett Amerotke döbbent arckifejezése láttán. – A líbiaiak nem ostobák. Épp annyit tudnak Thébáról, mint te: tudják, hová mehetnek, mit vásárolhatnak, hol és hogyan. Még a Ptah templomában történt mérgezések előtt küldtek nekem egy üzenetet a Sötétség-lakba, amelyben arra kértek, találjam meg a Rekhetet. A mérgezések után még jobban ragaszkodtak hozzá, hogy elfogjam. Aranyat, ezüstöt ajánlottak érte, nem pár erszénnyel, hanem több zsákkal.

– Elfogadtad a megbízásukat? – kérdezte Amerotke.

– Természetesen!

– Akkor miért mondod el nekünk?

– Gyűlölöm a líbiaiakat – felelte a Surat. – Elfogadom az aranyukat, ezüstjüket, drágaköveiket, de hogy élve és épségben átadom-e nekik a Rekhetet, az már más kérdés.

– Mit gondolsz, miért kell a líbiaiaknak a Rekhet? – kérdezte Nadif.

– Nem tudom, de ha legközelebb elfogom, majd megkérdezem tőle – nevetett fel a Surat. – Érdekes kérdés, valóban! Mire kellhet a líbiai törzsfőnököknek egy szökött rab?

– És miért mondod el nekünk mindezt? – kérdezte Amerotke. – Mit kérsz cserébe?

– Több okom is van rá, bíró úr. Először is, kíváncsi vagyok. Másodszor, mint mondtam, gyűlölöm a líbiaiakat. Harmadszor, becsületes ember hírében állsz. Szeretném, ha megígérnéd, hogy miután elfogtad a Rekhetet, válthatok vele pár szót, mielőtt kivégzik.

Amerotke elfintorodott, de bólintott.

– Végezetül – folytatta a Surat, és lehajtotta fejét, majd fénylő szemmel felpillantott senki nem él örökké. Egy nap meghalok. Vannak feleségeim, gyermekeim. Éppolyan drágák nekem, mint nektek a tieitek. Szeretném, ha az Isteni Úrnő szavát adná, hogy építhetek magamnak egy sírt a Nyugat Völgyében.

Amerotke döbbenten nézett a gonosztevők vezérére, akinek a Thébában elkövetett gaztettek nagy részéhez köze volt, aki bordélyházakat tartott fenn, akinek parancsára gyilkoltak.

– Nem hiszel nekem, Amerotke? Mindannyiunknak távozni kell a távoli Nyugatra. Mikor meghalok, tisztességes sírt és temetést szeretnék, szertartást pappal, saját szentélyt, ahová asszonyaim és gyermekeim eljöhetnek, hogy beszéljenek hozzám, miután eltávoztam ebből a világból.

Amerotke érezte, hogy a Surat őszintén beszél. Felé nyújtotta a kezét az asztal fölött.

– Szavamat adom rá, uram, teljesítem a feltételeidet.

A Surat jóindulatúan elmosolyodott és megragadta Amerotke kinyújtott kezét.

– Ne aggódjatok, uraim, biztonságban ki fogtok jutni a Sötétség-lakból, és ha valaha visszatértek ide, nem fog veszély leselkedni rátok. A szavamat adom rá.

– És mi lesz, ha te hamarabb fogod el a Rekhetet, mint mi?

– Biztosítalak afelől – felelte a Surat –, hogy miután kivallattam, átadom neked. Az is lehetséges azonban, hogy másvalaki fogja el hamarabb. – Amerotke meglepett arcát látva felnevetett. – Bíró uram – suttogta előrehajolva –, gondolkozz! Azt hiszed, a líbiaiak teljesen megbíznak bennem? Ugyan! Másokat is felbéreltek a feladatra. Még csak nem is titkolták. – Elfordult és köpött egyet. – Ezt gyűlölöm bennük: nem bíznak senkiben és nem tisztelnek senkit. Felbérelték még az amemeteket is, azokat az orgyilkosokat, hogy találják meg. Senki nem bízik senkiben. – A Surat gyászos arccal felsóhajtott. – Tudod, még kémkednek is utánunk. – Szhufoj felé fordult. – Emlékszel a küldöncömre, Koponyára?

A törpe bólintott.

– Eltűnt! – A Surat megrázta fejét, arcára szomorúság ült ki. – Nyoma veszett! Nem a medzsaik kapták el, valószínűleg az amemetek tették. Meg fogják kínozni, ő pedig nem tehet majd mást, mint elmondja azt a keveset, amit tud. – Széttárta karjait. – Miért nem bízzák a líbiaiak egyszerűen rám az ügyet?

– Honnan tudsz minderről?

A Surat elvigyorodott.

– Nadif, itt, a Sötétség-lakban még az itt fészkelő fecskék is nekem engedelmeskednek. Nem mondhatok többet, csak még annyit, hogy az amemetek, akiket csábít a líbiai arany, szintén a Rekhetet keresik.

– Mit tudsz Ipuiról? – kérdezte váratlanul Nadif.

– Zászlóvivő, mit kellene tudnom egy halott kereskedőről, akit a feleségével együtt egy lótuszmedencébe fulladva találtak?

– Gondolod, hogy meggyilkolták? – kérdezte Nadif.

– Igen valószínű – bólintott a Surat, és ajkát harapdálva előre-hátra hintázott ültében. – Ipui hatalmas kereskedő hírében állt, és módfelett szerette az asszonyokat. Lefogadom, mindenféle ígéretet tett az embereknek, különösen a nőknek, és egy nap valaki rájött, hogy hazudik. De hogy ki ölte meg és hogyan… – Megrázta a fejét. – Nem tudom. Uraim – a Surat elmosolyodott –, nem tartóztatlak benneteket tovább.

Amerotke felállt, biccentett a Surat felé, és indult kifelé, a várakozó medzsaikhoz. Nadif követte. Szhufoj hátramaradt és suttogva váltott pár szót házigazdájukkal, aztán Amerotkéék után surrant. Amerotke épp kilépett volna a teremből, mikor a Surat utánaszólt.

– Bíró úr!

Amerotke megfordult. A Surat épp a színes övet kötötte újra derekán; alaposan megcsomózta.

– Adhatok egy tanácsot, bíró uram? Úgy gondolom, nem arra vadászol, akire kellene. – Megveregette fejét. – Bizonyítékom nincs rá; csak egy megérzés. Ne feledkezz meg erről.

Amerotke, Nadif, Szhufoj és a két medzsai elhagyták a Sötétség-lakot, és visszamentek a keskeny utcákon át a Holtak Városába. Amerotke egy saroknál megállt és körülnézett. Újra megpillantotta a félszemű, mankóra támaszkodó koldust, aki sietve az árnyékba húzódott. Biztos volt benne, hogy látta már ugyanezt az embert, amikor partra szálltak Ozirisz kikötőjében.

– Látod, megmondtam, hogy a Surat látni kíván! – mondta izgatottan Szhufoj.

– Honnan ismered?

– Gazdám – a kisember felemelte széttárt ujjú kezét –, öt évet töltöttem a Rinocéroszok közt. El sem tudod képzelni, milyen emberekkel lehet ott találkozni.

Befordultak a Holtak Városának kereskedelmi negyedébe. A széles út két szélén balzsamozóműhelyek álltak, a szegények holttestét kiakasztották száradni az út mellé. A hőség, a bűz és a legyek annyira gyötörték őket, hogy Amerotke pár ezüstért illatos pamacsokat vett, melyeket az orrukhoz szorítottak, miközben áthaladtak az emberek tömegén és elindultak a nyugati völgyekbe vezető úton. Maguk mögött hagyták a Holtak Városának házait. A sivatag szélén kis település állt, itt éltek azok, akik a királysírokon dolgoztak. Ezek a munkások nagy kegyben álltak az udvarnál, és mindennel ellátták őket. Amerotké-nak eszébe jutott, hogy a naptár szerint balszerencsés nap van, így aznap nem dolgoznak a munkások. A településről gyerekek hangja és borozó férfiak nevetése hallatszott, nyilvánvaló jeleként annak, hogy szünetel a kemény munka.

Mikor kiértek a városból a Vörös Föld szélére, nagyban megváltozott körülöttük a környék. Baljósnak tűnt a vidék a magas hegyek árnyékában, a kihalt ösvények kígyózva tűntek el az árnyas vízmosásokban. Amerotke és társai a völgyeket járó őrök mellett haladtak el, időnként meg is állították őket a Nyugat őrei, a núbiai és szíriai íjászok, akik az esetleges sírrablókra vadásztak. Végül elértek a sírok környékére. A nap heve, a levegő poros, fojtogató forrósága ellenére Amerotke úgy érezte, hideg köd kúszik felé a sziklák közül. Hogy elterelje figyelmét, kinyitotta vászoniszákját és kivette a Hutepa szobájában talált térképeket. Tudta, merre tart. Járt már az Elfeledettek völgyében, még apjával és fivérével. Emlékezett a szörnyekre, melyekkel ijesztgették: azt mesélték, emberfejű szfinxek, sakáltestű, sasfejű és -szárnyú griffek ólálkodnak itt, amelyek egyetlen pillantásukkal kővé tudják változtatni az embert. Most nem kívánt emlékezni ezekre. Letörölte arcáról az izzadságot, újra elhárította Szhufoj napernyőjét, és szemügyre vette a térképet, kiűzve agyából gyerekkora képzelgéseit. Szótlanul továbbindultak, a hőség vastag takaróként borult rájuk.

Végül elértek az Elfeledettek völgyébe. Lágy, finom szemcséjű homok borította az ide vezető ösvényt, kisebb kövek és szikladarabok hevertek rajta, melyek a környező sziklákból törtek le a nap, szél és eső romboló hatására. Amerotkéra és társaira rátelepedett a hely nyomasztó csendje. Az útról ösvények ágaztak le jobbra és balra, a sziklák árnyékában bokrok nőttek, lila virágaik és húsos zöld leveleik látványa felüdülést nyújtott a sziklák szürkeségében. Amerotke megállt és felnézett. Keselyűk köröztek az égen. Valahonnan a völgyből a nagy, csíkos hiénák bömbölése hallatszott, a vadállatoké, melyek a sötétség beállta után életveszélyes hellyé tették a völgyet. A bíró ivott egy jókora korty vizet az egyik medzsainál lévő vizestömlőből, majd Hutepa térképére pillantott és továbbindult. Mikor elért a térképen megjelölt helyre, balra fordult és felnézett.

Az itt lévő sírokat már nagyon régen vájták a sziklába, és mindenki megfeledkezett róluk. Hét sír bejáratát tudta kivenni a szemével, a nyolcadik hiányzott. Társaival visszahúzódtak az árnyékba, hogy megbeszéljék a további teendőket. Az egyik medzsai, miután végighallgatta Amerotkét, újra szemügyre vette a térképet, majd kilépett az árnyékból, kezét a szeme elé emelve, hogy védje a fénytől, és felnézett a sziklákra. Felmordult, gyorsan felkapaszkodott egy homok borította emelkedőn; léptei nyomán kavicsok záporoztak odalenn az ösvényre. Mikor elért a párkányig, melyet egy kiugró szikla formált, visszafordult és intett Amerotkénak, hogy kövesse. A bírónak nem maradt más választása, elindult a medzsai után. Nehezen jutott előre az emelkedőn, a kövek a saruján át is sértették a talpát, a forróság nem enyhült. Amerotke még félúton sem járt, mikor már egész teste izzadságban fürdött. Morogva, zihálva, minden méltóságáról megfeledkezve ért a párkányra. A vigyorgó medzsai segített neki felkapaszkodni, majd elmondta, hogy a lehulló kövek halma eltakarta a sír bejáratát. Amerotke lábujjhegyre állt és a köveken túl észrevette a bejárat tetejét.

– Miért éppen ide esett ez a sok kő? – kérdezte.

A medzsai tovább vigyorgott és a fentebbi sziklákra mutatott.

– Ott valaki tüzet gyújtott – magyarázta. – Valaki felkapaszkodott a sziklára, és égő fáklyákat dugott a mélyedésekbe, hogy a forróság megrepessze. Így zuhant ez a sok kő épp ide.

– El tudjuk hordani innen? – kérdezte a bíró.

A medzsai vállat vont és kezdte hordani a köveket. Amerotke segített, és lekiáltott társainak, hogy várjanak, mert a párkányon, amin álltak, csak ketten fértek el. A kövek elhordása eleinte lehetetlennek tűnt: éles szélük Amerotke kezébe vágott, felhorzsolta a lábszárát, végül azonban nagy nehezen eltakarították. Amerotke felállt és az egykor kövek mögé rejtett ajtóra nézett.

– Valaki már járt itt előtted, uram – jegyezte meg a medzsai.

Amerotke bólintott. Lekiáltott Nadifnak, hogy hozza a fáklyákat, amiket a Holtak Városában vásároltak. Némi nehézséggel felmásztak. Szhufoj napernyőjét használta segítségül, a másik medzsai pedig majomként kapaszkodott fel. A medzsai, miután felért, fogta az egyik fáklyát, udvariasan félretolta Amerotkét, és belépett az üregbe. Amerotke látta, hogy fellángol a fáklya, majd még egy, ahogy a medzsai megtalálta a falra erősített tartókba helyezett fáklyákat.

A medzsai kinézett az ajtón.

– Uram, most már biztonságban beléphetsz.

Amerotke levetette köntösét, letette iszákját, és mindössze ágyékkötőt viselve átkapaszkodott a kőhalom maradékán, majd belépett a sírba. A medzsai segített neki, aztán felemelte a fáklyát. A sír két kis helyiségből állt, az egyikben a temetkezési kellékeket helyezték el, a másikban a szarkofág állt. Amerotke körülnézve megállapította, hogy a holttestet sietve temették el. A kosarak és ládák olcsónak és ócskának tűntek. Mind nyitva állt, a tetejüket valaki felfeszítette, de magát a szarkofágot – az egyszerű, emelvényen álló koporsót – nem háborgatta senki. Amerotke átkutatta a szegényes temetkezési kellékeket, arrébb tolta a kanópuszedényeket, szobrokat és a pár mindennapi tárgyat, melyeket minden bizonnyal az özvegy kérésére helyeztek sírjába. Végül talált egy bőr papirusztekercs-tartó tokot, melyről már első ránézésre meg lehetett állapítani, hogy ügyes kezű munkás készítette. Tetejét letépték, a pecsétviasz darabjai még mindig a padlón hevertek. A tok üres volt.

Amerotke felállt. Társai a sírban nézelődtek. Szhufoj rámutatott, hogy a falakra nem festettek képeket, és annak sincs semmi nyoma, hogy halotti tort tartottak volna.

– Valószínűleg csak sietve kihozták ide szegény öregasszonyt, eltemették, majd távoztak, amilyen gyorsan csak tudtak – jelentette ki. – Megtaláltad, amit kerestél, gazdám?

– Igen és nem – felelte Amerotke. – A sírt már nyilvánvalóan feltörték és kirabolták. Bárki tette is, az biztos, hogy nem értékes tárgyakat keresett, mert akkor a szarkofágot is átkutatta volna. Nem, kimondottan kerestek valamit. – A bőrtokra mutatott. – Arra gyanakszom, meg is találták: a végítélet könyveiért, az *ari szapuért* jöttek. Magukkal vitték, a sír bejáratát pedig egy szándékosan előidézett sziklaomlással eltüntették.

Nadif leemelte az egyik fáklyát a fali tartóból, majd karnyújtásnyira maga előtt tartva szemügyre vette. Ezután magasabbra emelte, és fényében rámutatott a többi fáklyára.

– Bárki járt is itt, az bizonyos, hogy alaposan felkészült. Még fáklyákat is hozott, hogy elég fényt nyújtsanak a keresgéléshez. – A zászlóvivő levett még egy fáklyát és azt is meggyújtotta. – A gyanta kemény és száraz, de még jó. Úgy vélem, uram… – körülnézett, letette a fáklyát és egy kis asztalhoz lépett, amit az előbb arrébb toltak, majd végighúzta kezét a poros asztallapon –, hogy Huanekát körülbelül negyven éve temették el. A sírt körülbelül négy vagy öt éve fosztották ki, nem sokkal azelőtt, hogy a Rekhet megkezdte rémuralmát Thébában.

– Elpazarolt idő volt idejönnünk? – kérdezte Szhufoj.

– Nem gondolom, hogy az lett volna. – Amerotke lekuporodott, kezei térdei közt lógtak. Csettintett nyelvével, és a bőrtok felé intett. – Először is, úgy gondolom, az *ari szaput,* a végítélet könyveit ebben rejtették el, mikor szerzőjüket letartóztatták és kivégezték. Másodszor, a felesége valami okból nem tudta rászánni magát, hogy megsemmisítse őket, ezért eltemették vele. Az emberek azt hihették, hogy valamiféle családi örökség. Úgy vélem, az özvegy kiközösítetté vált a férje halála után. – Körbeintett a helyiségben. – Ezt a sírja is mutatja: senki nem foglalkozott vele különösebben. Harmadszor: Hutepa, a heszet

gyanította, hogy az *ari szaput* itt rejtették el, ezért átkutatta a templomi feljegyzéseket és kiderítette, hol temették el Huanekát.

– De nem jött el ide – jelentette ki Nadif.

– Természetesen nem. Egy heszet nem tudott volna kijönni ide, felkapaszkodni a sírhoz és elhordani a köveket a bejárat elől. Nem. – A bíró kis szünetet tartott. – Talán anélkül is tudta, hogy ellopták a papiruszokat, hogy kijött volna ide. Talán csak be akarta bizonyítani, hogy nem vesztek el. Erre a kérdésre sosem kapunk választ. Én azonban úgy hiszem, azért gyilkolták meg, mert tudott valamit – bár ez csak egy a megoldásra váró számos rejtély közül.

– Gazdám! – Szhufoj, aki a helyiség egyik sarkában felhalmozott törmelékben turkált, most a bíróhoz lépett. Kezében kopottas játékot tartott. Amerotke közel emelte az egyik fáklyához, hogy jobban lássa, és szemügyre vette. A kis, fából faragott zsiráf nyakához zsinórt erősítettek, amivel mozgatni lehetett a fejét.

– Gyermekjáték – suttogta Nadif. – Voltak Huanekának gyermekei?

– Az is lehet, hogy Huanekáé volt még gyermekkorában, és megtartotta emléknek – szólt közbe Szhufoj.

– Más nyomát nem láttátok annak, hogy Huanekának gyermeke lett volna?

Szhufoj és a két medzsai megrázták a fejüket.

– Ezt őrizd meg. – Amerotke Szhufoj kezébe nyomta a játékot, aztán megfordult és bement a sírkamrába. Lenézett a viharvert koporsóra, és eltűnődött azon, milyen élete lehetett ennek az asszonynak. Talán heszetként szolgált fiatalkorában, álmokkal és reményekkel indult neki az életnek, de a férjéről kiderült, hogy gyilkos, számtalan ártatlan ember haláláért felelős. Ugyanabban a templomban, ahol ő élt, ötven évvel később felbukkant egy újabb Rekhet, valaki betört ebbe a sírba, ellopta a könyveket és saját borzalmas céljaira használta fel a bennük rejlő tudást.

– Nadif! – szólt hátra Amerotke a válla fölött.

– Igen, uram! – A zászlóvivő követte Amerotkét a sírkamrába, majd megállt, és végigfuttatta kezét a festett díszítésen.

– Egyszer kérdeztem ezt tőled. Milyen ember ez a Rekhet?

Nadif elfintorodott.

– Már mondtam, uram, többet nem tudok mondani. Csendes agglegényéletet élt, a templomban lakott. Orvos-papként ismertük, híres volt a tudásáról.

– Gondolod, hogy valóban ő a Rekhet?

– Sok olyan emberrel találkoztam már életemben – ahogy minden bizonnyal te is –, férfival és asszonnyal is, akik első ránézésre a fény urainak tűntek, a valóságban azonban a külső sötét lelket és gonosz szívet takart. A medzsaik közé tartozom. Az a dolgom, hogy letartóztassam az embereket, nem az, hogy megpróbáljak fényt deríteni titkaikra. A bizonyítéktól függ, mit cselekszem. Azok, akiket a lakomán meggyilkoltak, arra gyanakodtak, hogy a Rekhet a templomukban él, egyikük még meg is nevezte. Mikor átkutattuk a pap szobáját, annyi mérgező főzetet és port találtunk nála, amivel a fél várost meg lehetett volna ölni. Rengeteg aranyat és más értéket is találtunk, amiről nem tudta megmagyarázni, honnan vette. Arról sem szabad megfeledkezned, hogy bevallotta minden bűnét, és a fáraó könyörületességére bízta magát. Emiatt élő halálra ítélték, életfogytiglani rabságra egy sivatagi oázisban.

Amerotke megfordult és megérintette a zászlóvivő mellkasát.

– De mit érzel itt, a szíved mélyén? Gondolod, hogy valóban ő követte el a mérgezéseket?

Nadif szeme összeszűkült. Körülnézett a kísérteties helyiségben.

– Egy szóban elmondva az igazat, bíró úr: igen. Minden bizonyíték a bűnösségére mutatott.

– Rendben. – Amerotke más megközelítés mellett döntött. – Elképzelhetőnek tartod, hogy két Rekhet is ügyködött Thébában?

– Lehetséges – felelte a rendőr. – Elképzelhető, hogy segített neki valaki, talán Hutepa, a heszet, ő pedig visszatért, hogy bosszút álljon rajta.

– Hutepa – lehelte Amerotke. Fáradtnak és piszkosnak érezte magát, de nem akarta, hogy bármi elvonja a figyelmét, amíg nem talált logikus következtetésre. – Hutepa elment Ptah templomának könyvtárába. Múlt éjjel történt ott egy tűzeset, bár csak az istenek tudják, hogyan. Mindenesetre Hutepa ott járt, és átkutatta a feljegyzéseket, majd rátalált erre a sírra. Feltételezem, megkérdezte a könyvtárost, járt-e már nála valaki, aki ugyanezeket a feljegyzéseket kereste. Az emberek, amikor nagyon keresnek valamit, gyakran hagynak jeleket a feljegyzésekben, amit olvasnak, de még ha nem tették is, a könyvtáros bizonyára emlékszik rá, ki olvasta azokat a papiruszokat. Hutepa megkérdezte volna? Ezért ölték meg? Ezért gyújtották fel a könyvtárat tegnap éjjel? – Amerotke fáradtan a szarkofágnak támaszkodott. – Ha azonban Hutepa megtudta volna, hogy valaki segítette a Rekhetet, jelentette volna a rendőrségnek, nem? Rejtély – sóhajtott Amerotke. – Gyertek, oltsátok ki azokat – mutatott a fáklyákra –, és menjünk.

– És az ajtó?

Amerotke elmosolyodott.

– Nadif, biztos vagyok benne, hogy jelentést fogsz írni arról, amit találtunk. A Holtak Városa őrei majd rendbehozzák az ajtót. Nekünk más prédára kell lesnünk.

Mikor visszaértek a fő thébai kikötő melletti kisebb kikötőbe, Amerotke remélte, hogy hazatérhet megfürödni, átöltözni és pihenni. Egy királyi kamarás, aki két *nakhtu-aa* kíséretében várt rá, meghiúsította terveit. A hivatalnok elmondta, hogy már keresték a bírót, és mikor megtudták, hogy átkelt a folyón, ide küldték, hogy várja meg, míg visszatér.

– Bíró uram, velem kell jönnöd Ptah templomába – jelentette ki a kamarás, és megmutatta Amerotkénak a királyi kartust, Hatsepszut pecsétjét. A bíró megcsókolta a pecsétet, csak ezután kérdezte, miért kell a templomba mennie.

– Mert az Isteni Úrnő így kívánja – felelte a kamarás. – Egy tűzeset a templomi feljegyzések jelentős részét elpusztította. A könyvtárost meggyilkolták. Ani nagyúr és segédei nagyon zaklatottak.

– Ahogy mindenki más is – jegyezte meg Amerotke.

Nadif sietett megjegyezni, hogy más kötelességei vannak.

Amerotke gyanította, hogy kötelességek alatt a zászlóvivő fürdőt, kiadós ebédet és némi kényelmes szunyókálást értett, ezért megkérte, hogy előbb menjen a palotába, keresse meg Szenenmut nagyurat, és mondjon el neki mindent, amit megtudtak. Ő maga egyenesen Ptah templomába szándékozott menni. Szhufoj keservesen felnyögött, de a kamarás ragaszkodott hozzá, hogy vele menjenek a templomba, a *nakhtu-aá*k pedig kezdtek türelmetlenkedni, szívesen maguk mögött hagyták volna már a kikötő forróságát, bűzét, zaját és a legyeket. Amerotke elbúcsúzott Nadiftól és a két a medzsaitól, majd követte a kamarást vissza a városba. Alig értek be a templomba a magas pülónok közt, mikor Amerotke hallotta, hogy valaki a nevén szólítja. Maben igyekezett felé a látogatók és zarándokok tömegén át. A pap köntöse szélével az izzadságot törölgette a homlokáról, miközben a bíró elé sietett.

– Amerotke uram! – A sietségtől kifulladt, alig bírt megszólalni. – Ani főpap vár rád, de arra kér, előbb nézd meg, mekkora pusztítást okozott a tűz. – Szinte magával vonszolta Amerotkét, végig az oszlopsorral szegélyezett folyosókon, át az íves kapukon, tágas kerteken.

Amerotke már azelőtt érezte az égett olaj bűzét, mielőtt beértek volna az Életház területére. Elhaladtak a citromfák sora mellett, majd befordultak a sarkon, és eléjük tárult a pusztítás látványa. A könyvtárépület feléből csak hamu maradt, közte a hosszú folyosóból és a mellette lévő kamrákból is. Az elfeketült téglák és repedezett kövek fölött még mindig fel-felröppent egy szikra, a feketeségből komor füstcsíkok kígyóztak az ég felé. Amerotke a hamutengerhez lépett, és látta, hogy a közeli épületek falai is alaposan megperzselődtek. A munkások már kezdték felállítani állványaikat, hogy rendbe hozzák a kárt. A földön szanaszét hevertek a tűz oltásához használt vödrök és vizestömlők. A közeli fák ágai közül majmok visítozása hallatszott. A feketére égett föld szokatlan látványa időnként magához vonzott egy-egy madarat, ami aztán heves szárnycsapásokkal újra felszállt a magasba.

– Oly sok kézirat veszett el – jajongott Maben –, és a könyvtáros is meghalt!

Amerotke leguggolt, belepiszkált a hamuba. Olcsó olaj szaga csapta meg.

– Szándékosan okozták a tüzet – jelentette ki.

– Természetesen! – A pap kövér arcára nyugtalanság ült ki. – Olyan gyorsan történt… még a tüzet oltani próbáló őrök is érezték az olaj szagát. Természetes, hogy szándékosan okozta valaki! Úgy vélem, olajostömlőket dobtak be az egyik alacsony ablakon, utána pedig egy fáklyát vagy lámpást.

– De miért?

Maben vállat vont.

– Ani nagyúr vár rád – jelentette ki.

– Hogy van Hinki?

– Ó, sokkal jobban. Erős hányásroham tört rá, utána már kezdett rendbe jönni.

Otthagyták az elfeketült romokat. Maben ahelyett, hogy a templomépületek valamelyikébe kísérte volna Amerotkét, napfényben fürdő udvarokon vezette át, melyekben szökőkutak hűsítették a levegőt, majd bekísérte a főpap magánlakrészének kertjébe, egy valóságos kis édenbe. A fallal körülvett kertben minden megvolt, amivel általában a gazdagok díszítik kertjeiket: virágágyak, kaviccsal felszórt ösvények, kis tó, melyet szökőkút táplált, napfénypavilonok és szikomorfák. Ezek árnyékában várt Ani, Minnaht és Hinki. Alacsony, párnázott, ébenfa és elefántcsont berakású székeken ültek, előttük kis háromlábú asztalokon étellel megrakott, aranyozott tányérok és borral teli kelyhek álltak. Hinki sápadtnak tűnt, Anin és Minnahton azonban meglátszott, hogy már alaposan megkóstolták az árnyékban álló, virágokkal díszített boroskorsók tartalmát. Az asztalok körül papiruszoszlop formájú, fából faragott, élénkzöldre festett tartók álltak, melyeken lámpások égtek, hogy távol tartsák a legyeket és más zavaró rovarokat.

A papok szertartásosan üdvözölték Amerotkét, Szhufojról azonban nem vettek tudomást, míg a bíró vissza nem utasította a felkínált széket és a rózsaillatú kézmosó vizet. A főpap alig észrevehetően bólintott.

– Hozzatok még egy széket – parancsolta Minnaht a szolgáknak.

Amerotke és Szhufoj sietve megmosták a kezüket és az arcukat, megtörölköztek az illatos kendőkben, majd leültek, ittak a hideg fehérborból és falatozni kezdtek a puha, mazsolás kenyérből, friss zöldségekkel teli tálakból és ízletes sült húsokból.

– Bíró uram, megtudtál valamit az írnokok megmérgezéséről?

Ani arckifejezésén és azon, hogy nem a szokott udvarias semmiségekkel kezdte a társalgást, meglátszott, mennyire nyugtalan és elcsigázott.

– Számos megoldása lehet a rejtélynek – vont vállat Amerotke. – Te adtad át nekik a tálat…

– Nekem pedig Maben adta a kezembe.

– Igen, de te vetted el a líbiaiaktól és adtad oda a három írnoknak. Nem – Amerotke felemelte boroskelyhét –, nem vádollak. Csak felmerült bennem, lehetséges, hogy a líbiaiak halálos mérget kentek a tál szélére, amikor megfogták, de nincs rá bizonyítékom. Rejtély, hogyan halt meg a három írnok. – Ivott a borból, és lehunyta szemét, élvezte az ital hidegét torkában. – Mit tudtok a tűzesetről? – kérdezte, és felpillantott a többiekre.

– Sötétedés után tört ki – jelentette ki Minnaht. – Először a füst szaga tűnt fel nekünk, ahogy a templomban másoknak is. Valaki riadót fújt, felzengtek a harsonák, és mind odasiettünk, de csak keveset tehettünk. Megpróbáltuk leomlasztani az égő falakat és vízzel lelocsolni a lángokat, végül azonban nem tudtunk mást tenni, mint védeni a környező épületeket és hagyni, hogy a tűz kitombolja magát.

– Mi történt a könyvtárossal?

Minnaht gyászosan megrázta a fejét.

– Megtaláltuk a maradványait, pár elszenesedett csontot. Csak az amulettje alapján tudtuk azonosítani.

– Nem próbált menekülni? – kérdezte Amerotke.

Minnaht felsóhajtott.

– Úgy tűnik, már azelőtt meghalt, hogy kiütött a tűz.

– Az bizonyos, hogy az ő szobájában kapott lángra valami – csattant fel Ani. – Valószínűleg bezárta az ajtót. Szokásában állt ott üldögélni, miután bezárt a könyvtár, és eszegetés, iszogatás közben a papiruszokat olvasgatni, bár – a főpap hangjában ingerültség érződött – ez szigorúan tilos.

– Tehát az eddigi áldozatok… – Amerotke újra kortyolt a borból – a három írnok, akiket a templom előudvarában megmérgeztek, Hutepa, a heszet, akit saját szobájában gyilkoltak meg úgy, hogy mérget kevertek a borába, és a könyvtáros, aki a szobájában égett halálra, mikor a könyvtár fele leégett. Azt hiszem, igazad van – fordult Minnaht felé –, valószínűleg leütötték, leszúrták vagy megfojtották már a gyújtogatás előtt. De miért okozták a tüzet? A gyilkos el akart tüntetni valamit, de mit? – Letette a kelyhet, és hátradőlt. Mellette Szhufoj úgy evett, mintha napok óta éhezett volna, és ügyet sem vetett a mellette ülő Hinkire, aki kövér arcán gyászos kifejezéssel a gyomrát tapogatta.

– Ani főpap, azt beszélik a végítélet könyveit, az *ari szapul* valahol itt, a templomban temették el szerzőjükkel együtt, de ez csak szóbeszéd. Arra gyanakszom, a feleségével, Huaneká-val együtt temették el, akinek a sírja az Elfeledettek völgyében található.

– Képtelenség! – jelentette ki Ani.

Minnaht és Maben a fejüket rázták, Hinki pedig meglepettnek tűnt.

– Valóban így van – folytatta Amerotke rezzenéstelenül, és közben figyelte a papok minden rezdülését. – Körülbelül negyven évvel ezelőtt az *ari szapul* Huaneka sírjába temették. Valószínűleg nem merte elpusztítani őket, félt, hogy halott férje kája bosszút áll rajta a túlvilágról is. Hutepa a templomi feljegyzésekből kiderítette, hol temették el Huanekát. Nem ment ki a sírhoz, de én ma igen. Megtaláltam a Hutepa által rajzolt térképet, és az alapján eljutottam a sírhoz. Huaneka sírja az Elfeledettek völgyében fekszik, a bejáratát elzárta egy kőomlás. Mikor elhordtuk a köveket, kiderült, hogy az ajtót már felfeszítették, a sírt kifosztották. Az *ari szapu* eltűnt.

– Úgy érted, valaki nemrég ott járt? – kérdezte Minnaht.

– Igen – bólintott Amerotke. – A Rekhet is megtudta, hol van az *ari szapu,* kiment az Elfeledettek völgyébe, elvitte a könyveket, és megkezdte borzalmas munkásságát Thébában.

– De amikor letartóztatták a Rekhetet, nem találták meg nála az *ari szaput.*

Amerotke pislogott és elfojtott egy szitkozódást. Erre nem gondolt.

– Talán… – kezdte, óvatosan megválogatva szavait – talán elrejtette valahol a templomban, és még mindig itt van.

– Vagy a könyvtárban volt – szólt közbe Szhufoj tele szájjal.

– Lehetséges. – Amerotke megrázta a fejét. – Gyanítom, aki a könyvtárat felgyújtotta, nemcsak a templom papiruszait akarta elpusztítani, hanem azokat a feljegyzéseket is, hogy melyik papiruszt ki kereste. Vezettetek ilyen feljegyzéseket, igaz?

Ani bólintott.

– Bíró uram, Hutepa csak egy heszet volt, nem állt jogában a templom feljegyzéseit olvasgatni. A könyvtárosnak vissza kellett volna utasítania a kérését, aztán jelentenie a dolgot nekem, de nem tette – jegyezte meg.

– De miért ölték meg a könyvtárost? – kérdezte Minnaht. – Miért nem elégedett meg a tettes a könyvtár felgyújtásával?

– Talán a könyvtáros emlékezett mindazoknak a nevére, akik azokat a kéziratokat keresték – felelte Amerotke. – Ezért kellett meghalnia, ezért pusztították el az általa vezetett feljegyzésekkel együtt.

– Ebben nem járt sikerrel a tettes – jelentette ki Maben. – Bíró uram, a könyvtár valóban őrzött feljegyzéseket arról, mikor halt meg Huaneka és hol található a sírja, de azok csak másolatok: az eredetiket a szobámban őrzöm egy ládában.

Amerotke zavartan rázta meg a fejét, majd felemelte boroskelyhét és szórakozottan forgatni kezdte kezében.

– Tehát a templomi feljegyzések, melyeket a könyvtáros őrzött és melyekből kiderül, hol van az özvegy sírja – ismételte lassan, elgondolkozva – csak másolatok, az eredetik még épségben megvannak?

– így van – felelte Maben. – Meg tudom mutatni neked őket. Egy ládában vannak elzárva, csak nekem van kulcsom hozzá.

– Akkor miért ölték meg a könyvtárosunkat és gyújtották fel a könyvtárunkat? – kérdezte Ani.

– Csak azért tehették, mert a könyvtáros tudott valamit, ami veszélyt jelent az orgyilkosra, a feljegyzései közt pedig volt valami, ami a segítségemre lehet a nyomozásban – felelte

Amerotke. – Van valami elképzelésed, főpap uram, hogy mi lehetett az?

Ani és társai csak a fejüket rázták. Amerotke szórakozottan beleharapott egy gyümölcsbe, majd falatozott a vékonyra felvágott borjúhúsból. Eltolta magától a kelyhet. Nem akarta, hogy szemhéja elnehezüljön. Kezdte kellemetlenül érezni magát a papok tekintetének kereszttüzében. Gyöngéden oldalba bökte Szhufojt.

– Köszönjük a szíves vendéglátást, Ani nagyúr. Ideje távoznunk. Több kérdésem most nincs számodra; amit elmondtál, csak még több kérdést vet fel. Mielőtt azonban távozom, megnézhetném a láda tartalmát?

Maben sietve beleegyezett és talpra állt. Szhufoj kiitta borát, felkapott két ízletes sültet egy tálcáról, és követte gazdáját anélkül, hogy elköszönt volna vagy akár csak biccentett volna a főpapnak. A kisember csendesen vigyorgott. A hatalmas papokat mindig taszította torz arca, de semmit nem tehettek ellene, amíg Amerotke árnyékában ült. Gazdája már öles léptekkel haladt előre, és közben a ládáról faggatta Mabent. A pap biztosította afelől, hogy csak neki van kulcsa a ládát lezáró három lakathoz. Elmondta, hogy a kulcsokat sosem adta oda senkinek, legalábbis Ani főpap engedélye nélkül nem; a főpap engedélyével is csak a templom magas rangú papjainak.

Maben szobája egy oszlopos folyosó végéből nyílt. Falait frissítő hatású zöldre festették, a sarkokban virágokkal teli kosarak álltak, a kis asztalon papiruszok, tollak, ecsetek és tintatartók hevertek nagy összevisszaságban. A szobában több láda is állt. Maben kinyitotta annak a helyiségnek az ajtaját, melyet titkos legbelső szentélyének nevezett, és betessékelte Amerotkét és Szhufojt a kis, fehérre meszelt falú kamrába, melynek egyetlen, magasan lévő ablakát rács fedte. A falak mentén polcok álltak, rajtuk papiruszok és ládikák. A szemközti fal előtt hatalmas faláda állt, melynek tetejére és oldalaira az írnokok istene, Thot jelképeit faragták. Maben az övén függő erszényből elővett pár kulcsot, és kinyitotta a három lakatot, majd kihúzta a ládát a polc alól, hogy fel tudja nyitni. Hátralökte a ládafedelet és közelebb intette Amerotkét.

– Kutasd át kívánságod szerint, uram. Ezek az eredeti feljegyzések, a könyvtár csak másolatokat őrzött – tette hozzá büszkén. – A fontosabb dokumentumokból több példányt tartunk, épp az ilyen esetek miatt, mint a tegnapi. Bezárom a szobám ajtaját; hálás lennék, ha szólnál, amikor távozni kívánsz.

Amerotke beleegyezőn bólintott. Mikor a pap távozott, Szhufojjal együtt kihúzták a ládát a nagyobbik szobába, párnákra ültek, és elkezdték egymás után kivenni a papirusztekercseket. A ládában talált számtalan tekercs mindegyikére címkét akasztottak, melyen feltüntették, mikor készült a dokumentum. Voltak köztük újabb és régi, időtől megsárgult papiruszok, némelyiket réztokban őrizték, másokat csak összetekertek. Amerotke félredobta azokat, amelyekre nem volt szüksége, és jobbján gyűjtötte azokat, melyeket az elmúlt öt vagy hat évben írtak tele. Még így is nehéz munkának bizonyult átfésülni a láda tartalmát. Szhufoj többször is elszundított, és a bírónak fel kellett ráznia. A bíró olvasgatta a feljegyzéseket, melyek mindent megörökítettek a templom látogatóitól kezdve a szentélyekben bemutatott áldozatokon át a temetkezési javak listájáig és a sírok pontos helyének feljegyzéseiig. Rádöbbent, hogy a templom legfontosabb dokumentumait tartja kezében. Feltételezte, hogy a kamra többi ládája még több ilyet őrizhet. Almos szemmel kezdte átfésülni azokat a papiruszokat, melyeket kiemelt a többi közül, elolvasta a hozzájuk fűzött megjegyzéseket, megjegyezte a dátumokat, de semmi érdekeset nem talált.

– Gazdám – ült fel Szhufoj az arcát dörgölve –, későre jár. Ideje hazamennünk. Itt nincs semmi érdekes.

Amerotke visszafojtotta az ajkára toluló ingerült választ. Nyugtalannak érezte magát. Sehová nem haladt a nyomozással, mindenhol akadályba ütközött, mintha rémálombeli labirintusban tévelyegne, melynek nincs kijárata, és folyosóin gonosz lények ólálkodnak.

– Bíró úr!

Amerotke összerezzent és az ajtó felé fordult, ahol Maben állt, mögötte Aszural, a Maat templomában lévő Két Igazság Csarnokában szolgáló templomi őrség parancsnoka. Mellette Prenhoe, a bíróság főírnoka várakozott. Aszural félretolta Mabent, és úgy vonult be, mint aki díszfelvonuláson masírozik. Díszes bőr ágyékkötőt viselt, lábára menetelőcsizmát húzott, mellkasán fegyvertartó övet vetett keresztbe. Egyik kezében sisakját tartotta, a másikban botot, mellyel embereinek szokott jelezni.

– Bíró úr! – harsant fel újra Aszural hangja. A parancsnok haragos pillantást vetett a keze takarásában kuncogó Szhufojra. – Jelentésem van számodra.

– Aszural – morogta Amerotke –, hagyd ezt a szertartásosságot, és egyszerűen mondd el, miért jöttél.

A parancsnok hátrapillantott Prenhoéra, Amerotke rokonára. Az ifjú írnok fehér köntöst viselt, derekán hímzett övet, ujjain tintafoltok éktelenkedtek. Megilletődötten pillangatott hátra a folyosóra, mintha Ptah hatalmas temploma egészen lenyűgözte volna.

– Te meg ne vágj ilyen ijedt képet, Prenhoe – szólt rá Amerotke. – Gyertek be.

Prenhoe besietett és megállt a már nyugodtabbnak tűnő Aszural mellett.

– Bíró uram, átkutattuk az Arany Szőlőtőke Házának kertjét. Egy asszony földi maradványaira bukkantunk. Azt hiszem, legjobb lesz, ha velünk jössz.

Henti tjehenu: ókori egyiptomi kifejezés, „a líbiaiak főnöke”

Nyolcadik fejezet

Naratusa, a líbiai törzsek fő hadvezére a terpentinfenyőnek dörgölőzve megvakarta hátát, majd társaira pillantott. Még erősen tűzött a nap, nekik azonban el kellett jönniük a Kényelem-villából, ahol a fáraó kémei kihallgathatták volna őket. Végighordozta tekintetét társain.

– A békeszerződés érvényben van még, igaz? – ismételte meg kérdését.

– Nem vagyok biztos benne – felelte az ősz törzsfő, aki Naratusa jobbján ült. – A fáraó mondhatja, hogy a három írnok halála érvénytelenné tette az egyezséget, legalábbis addig, míg nem rendezik meg újra a szertartást.

– Érvénytelenné tette? – csattant fel Naratusa, és megpróbálta leküzdeni dühét. Kezében söröskupáját forgatva a templom felé fordult, és tekintete megakadt a Nílust a templomkerttel összekötő, a zöld kerteket tápláló kis csatorna csillogó vizén. Bárányok és kecskék legelésztek békésen, a templom galambdúcaiból fel-felröppent egy hófehér madár. A fákon túl ott fehérlettek a templom falai.

Egyiptom! Naratusa a fogát csikorgatta. Nyugaton a sivatag égetőn forró világa terült el több száz mérföld hosszan, egészen a Nagy Zöld partjainak termékeny vidékéig. Az ő népének ezen a vidéken kellett fennmaradnia, a két sivatag – a forró homok és a sós víz síksága – között. Ha Naratusa megtehette volna, amire legjobban vágyott, vezetésével a líbiai törzsek áttörték volna a fáraó harci kocsijainak sorát, átvágtak volna a Thotmesz-vonalon és elérik a Nílus partjait. Végigfosztogatnák a hatalmas városokat, hadseregük vad hullámokban özönlené el Egyiptomot. Ki tudja, mit hozhat a jövő egy sikeres líbiai hadvezérnek? Egy nap talán fején viselheti a kettős koronát, kezében tarthatja az ostort és a görbe botot! És Hatsepszut, a királyi szuka? Naratusa lehunyta a szemét és élvezettel felnyögött. Szerette volna a karjában tartani és megmutatni neki, ki az igazi úr.

Éles köhintést hallott. Felnézett. Rokona és szövetségese, az ifjú Temeu nyugtalanul figyelte, szemeiben óvatosság ült. Naratusa sietve összeszedte magát. A körülötte ülő törzsfőnökök nem ellenségei, de nem is a barátai, csak szövetségesei abban, amit Naratusa az ő „Egyiptom hatalma elleni nagy vállalkozásának” hívott. A harcosok közül nem bíztak benne mindannyian. Némelyiket a vér szava kötötte hozzá, másokat a fáraó iránti gyűlölet és az Egyiptom kincsei iránti vágy, ezt leszámítva azonban nem sok minden. Naratusa elvigyorodott, nehéz pillájú szemei csillogtak. Mindig mosolyognia kell, emlékeztette magát, nem szabad kimutatnia valódi érzéseit. Le kell nyűgöznie ezeket a harcosokat, el kell bűvölnie őket ravaszságával.

– Ki a felelős a mérgezésekért? – kérdezte Temeu, igyekezvén elterelni a figyelmet Naratusáról.

– Nem mi, az biztos! – mordult fel Ősz Szakállú. A többiekből kitört a nevetés.

Naratusa arca kifejezéstelen maradt. A többi főnök mulatott ugyan ezen a lehetőségen, de ő és Temeu titokban megtárgyalták. Nem minden törzsfő örült a békének. Egyesek nyíltan kimutatták, mennyire dühíti őket, hogy Naratusa úgy tesz, mintha hatalma lenne fölöttük.

Lehetséges, hogy közülük követte el valaki a szentségtörő gyilkosságokat a templomudvaron? Lehetséges, hogy valamelyikük tönkre akarja tenni mindazt, amiért munkálkodott?

– Biztos vagy benne? – kérdezte Naratusa élesen. A kacagás hirtelen elhalt. A hadvezér Ősz Szakáll felé fordult. – Te ittál utoljára, Temeu után. Te adtad vissza a borostálat a papnak.

A többiek megfeszültek. Naratusa hangot adott a gyanúnak, amit ők csak egymás közt sugdolózva mertek kimondani.

Ősz Szakáll a nyakában lógó korall nyakláncot tapogatta. Kiugró arccsontjai fölött csillogó szemébe kiült a riadt óvatosság, de kényszerítette magát, hogy állja Naratusa tekintetét.

– Hogy tudtam volna megmérgezni a bort? – kérdezte csendesen, és széttárta ujjait, melyeken értékes gyűrűk ragyogtak a faágakon átszűrődő napfényben. – Milyen mérget foghattam volna a kezemben?

Naratusa bólintott, úgy tűnt, az öreg meggyőzte igazáról.

– Megvizsgálták a bor üledékét? – kérdezte egy másik törzsfő, igyekezvén megtörni a feszültséget.

– Igen. – Naratusa nyers válasza elhallgattatta a suttogókat. A hadvezér bólintott és a távolba meredt, mintha látna valamit, amit a többiek nem. Tudta, milyen kérdés következik. Meg kellett győznie embereit, hogy messzire elér a keze.

– Honnan tudod? – kérdezte Ősz Szakáll.

Naratusa az ajkába harapott, szeme összeszűkült. Meg akarta mutatni ennek az öregnek, aki sakálnál is ravaszabbnak hiszi magát, hogy ő még ravaszabb.

– Onnan tudom, hogy tudom – suttogta közelebb hajolva, majd körbepillantott és elmosolyodott. – Van egy kémünk Egyiptom fáraójának fő tanácsadói között.

– Lehetetlen! – suttogta Ősz Szakáll.

– Temeu, hazudok én? – fordult Naratusa jóképű rokonához.

– Igaz hangon szóltál – felelte Temeu, és Naratusa arcát figyelve azon tűnődött, mit akar elhitetni vele és társaival a csavaros eszű hadvezér.

Temeu kijelentése meglepett kiáltásokat és megrökönyödést váltott ki a többiekből. A líbiaiak kereskedőktől és raboktól szerezték be az értesüléseiket Egyiptomot illetően. Néha meg tudtak vásárolni néhány árulót, alacsonyabb rangú hivatalnokokat, de hogy olyan kémük legyen, aki magas pozíciót tölt be az udvarban – ilyenről még sosem hallottak.

Naratusa keresztbe vetett lábbal ült és hevesen legyezte magát, miközben társai arcát figyelte. Ha áruló van köztük, ha ellenség van a líbiaiak soraiban, az most el fogja árulni magát, mert fél, hogy az egyiptomi beárulta. Naratusa azonban egy arcon sem látott bűntudatot, csak döbbenetet.

– Ki ez a kém? – kérdezte Ősz Szakáll.

– Egy magas rangú pap Ptah templomában – felelte Naratusa –, valaki, aki a fáraónő, a királyi szuka lábánál ült, és meghallgatta titkait csábos ajkairól. Temeu is megerősítheti, amit elmondtam – intett ifjú rokona felé, majd mindkét kezét felemelte. – A nevét nem mondhatom meg; bíznotok kell bennem. Temeu, beszélj.

– Kémünk azt állítja, a bort megvizsgálták – folytatta Temeu ott, ahol Naratusa abbahagyta. – Az üledéket odaadták egy kutyának, annak azonban semmi baja nem lett.

– De honnan jöhetett a méreg? – kérdezte az egyik törzsfő.

– A királyi szukától? Lehet, hogy meg akarja szegni a békeszerződést? Tudhat valamit a terveinkről?

– Nem! – mordult fel Naratusa. – Nem! – ismételte, és felnevetett. – Kivégeztette azokat a nomádokat, akik pedig elmondhattak volna neki mindent! Talán tudtak valamit, talán nem, de ha a királyi szuka tudott volna valamit a terveinkről, életben hagyja és kivallatja őket.

– Titkunk tehát még biztonságban van?

– Természetesen! – felelte Naratusa. – Gondoljátok, hogy elhoztalak volna benneteket ide, hogy a fáraó kutyáit játsszátok, megcsókoljátok festett körmű lábát és alázatosan hajbókoljatok, ha nem így lenne? – Csitító mozdulatot tett kezével.

– Meg kell győznünk a szukát, hogy békét akarunk, miközben titokban szervezzük a háborút. Mielőtt idejöttünk, elmondtam, mi fog történni, és amit mondtam, valóra vált. Ipui, a kereskedő azt állította, meglátjuk majd, ahogy Egyiptom hatalmasságai kellemetlen helyzetbe kerülnek, és így is történt. Három magas rangú írnokukat megmérgezték egész Théba szeme láttára! Gondoljátok, hogy Hatsepszut ezt akarta volna? Tombolhat a dühtől!

– Ipui halott – jelentette ki Ősz Szakáll. – A fáraó ölette volna meg, bosszúból?

– Nem tudom. Nem valószínű – felelte Naratusa nyersen. – Ő és a felesége aznap halt meg, amikor a három írnokot megmérgezték. Kétlem, hogy a fáraó bosszúja lett volna. Csak annyit tudok, hogy amit Ipui ígért, az meg is történt.

– Ha nem a fáraó ölette meg Ipuit, akkor te tetted, hogy elhallgattasd? – kérdezte az öreg.

– Ha egy kereskedő eladja valakinek az értesüléseit, az hajlandó eladni másoknak is. – Naratusa úgy döntött, jobb, ha némileg kétségben hagyja társait afelől, meddig ér el a keze. Elvégre nemcsak erős karja, hanem ravaszsága is segítette abban, hogy ő legyen a vezetőjük.

– Lehet, hogy a királyi szuka rendezte meg a mérgezést – jelentette ki az egyik törzsfő.

– Miért?

– Hogy hátráltassa a békeszerződést, és közben kiderítse, mi zajlik valójában kinn a nyugati sivatagban.

Naratusa bólintott. Ez az eshetőség is fennállt, ő maga is tűnődött már rajta. Lehetséges, hogy Hatsepszut tervelte az egészet, hogy itt tarthassa őt és társait, távol otthonuktól, ahol szervezkedhetnek ellene? Most még inkább tudatában volt a rájuk leselkedő veszélyeknek. Nem mehetnek el Egyiptomból; ha Hatsepszut engedélye nélkül távoznak, mindenki őket fogja gyanúsítani a mérgezéssel. Ezzel megszegnék a békeszerződést, utána pedig ki tudja, mi történne – talán egyiptomi harci kocsik indulnának a sivatagba. Ha azonban sokáig itt kell még maradniuk, honnan tudhatnák, hogy haladnak otthon a nagy tervvel, melyet Naratusa ötlött ki Egyiptom elpusztítására?

– Nem távozhatunk a királyi szuka egyetértése nélkül – szólalt meg lassan. – Mindenhol kémei vannak. Amerotke, a bíró a gyilkosságok okát kutatja. Azt hiszem, a szuka nagyon összezavarodott. Lehet, hogy nem igazán akarja ezt a békét, ahogy az a kőműves szeretője, Szenenmut és a tábornokaik sem, de nem tudnak ellenállni annak, amit kínálunk: hogy nem háborgatjuk többé a kereskedőiket, katonáikat és városaikat. – Kis szünetet tartott, az ajkát harapdálta. – Kémünk arról is értesített – folytatta aztán, - hogy a királyi szuka úgy véli, a Rekhet áll a gyilkosságok mögött.

Társai bólintottak és egyetértő szavakat mormoltak.

– Tudjuk, hogy a Rekhetet négy éve elfogták és börtönbe vetették. Ipui segített kiszabadítani. A Rekhet végül megszökött, elkerülte járőreinket és nomádok egy csapata fogta el, akik foglyul ejtettek egy memphiszi kereskedőt is. – Naratusa legyintett. – Ismeritek a történetet. Csak azt nem tudjátok még, amit a kém elmondott. – Most már mindenki éberen figyelt rá. Sikerült elég bizonyítékot adnia, hogy a királyi kör egyik tagja elárulja nekik a fáraó titkait. – Kémünk Ptah templomából elárulta, hogy a memphiszi kereskedő egyike

volt Szenenmut nagyúr legjobb kémeinek. Vagyis lehetséges, hogy látott valamit odakinn a nyugati sivatagban, amit nem kellett volna. – Naratusa arcán feltűnt jellegzetes farkasmosolya, kivillantak éles fogai, melyek inkább illettek vadállathoz, mint emberhez.

Valahonnan a templom mélyéről harsonák, trombiták és gongok hangja jelezte az idő múlását.

– Nekünk magunknak kell elfognunk a Rekhetet – folytatta Naratusa –, hogy megöljük. Ezzel nemcsak saját érdekeinket védenénk, hanem megmutathatnánk a királyi szukának is, hogy a segítségére vagyunk. Így nem lesz más választása, mint aláírni a békeszerződést, mi pedig mehetünk haza.

A törzsfőnökök halkan tapsoltak egyetértésük jeléül.

– Csak egy gond van – szólalt meg Ősz Szakáll, aki semmiképpen nem akarta hagyni, hogy Naratusáé legyen az utolsó szó. – Ha a királyi szuka fogja el hamarabb…

– Ó, remélem, így is lesz – felelte titokzatosan Naratusa. – A fáraó szemei és fülei, hogy a medzsaikat és a királyi hadsereget már ne említsem, keresik a Rekhetet, mi azonban őket is figyeljük.

– És a kém? – kérdezte Ősz Szakáll. – Hogy tudtál a mi oldalunkra állítani egy egyiptomit, aki ilyen magas rangú papi tisztséget tölt be? – Lehajtotta fejét és oldalpillantást vetett Temeura, miközben átkozta hirtelen szavait. Szíve mélyén már tudta a választ kérdésére. Temeu, a vonzó külsejű, de vérszomjas harcos törzse büszkesége volt. A férfiak és nők egyaránt kedvelték, csábítóként senki nem léphetett a nyomába. Elcsábított volna egy magas rangú papot itt, Ptah templomában? Ősz Szakáll hallotta a többiek suttogásait. Az egyiptomiak mocskosnak tartották a férfiak közti szerelmet, de talán még jobban viszolyogtak annak a gondolatától, hogy valakit egy líbiai harcos csábítson el.

Felnézett. Naratusa őt nézte, és hagyta hosszúra nyúlni a feszült csendet, hogy minél jobban zavarba hozza. Ősz Szakáll köhintett és elfordult, hagyta, hogy Naratusáé legyen az utolsó szó.

– Temeu! – A hadvezér úgy fordult rokonához, mintha mi sem történt volna. – Jobb, ha indulsz. Késő́re jár, és még dolgod van.

Temeu bólintott, levetette nyakláncát, karpereceit és gyűrűit, majd mindet Naratusa kezébe szórta. Ezután felkelt, derekára kötötte harci övét, melyre három tőrhüvelyt akasztott kése és két kis tőre számára, felemelte csíkos köntösét, kirázta és felvette, majd előrehúzta csuklyáját. Társai szeme láttára változott át olyan zarándokká, mint amilyenek ezerszámra érkeztek Ptah templomába. Búcsúzóul intett, majd eltűnt az árnyékban.

Lehajtott fejjel sietett a templom felé, és magában mosolygott azon, milyen kellemetlen helyzetbe hozta Naratusa Ősz Szakállt, ugyanakkor tisztában volt vele, milyen veszélyessé vált a játék. Már két hete tartózkodtak Egyiptomban, és több törzsfő egyre türelmetlenebbül várta a távozás napját. Gyorsan rendezni kell az ügyet. Becsúsztatta kezét köntöse egy hasadékán át, és megérintette egyik tőrének markolatát. Jól játszotta a szerepét, amikor megvesztegette a papot. Az egyiptomi először nem akart hinni a szemének, de aztán látszott, ahogy mohó pillantásában megjelenik a vágyakozás, utána pedig… Temeu megállt a lépcsősor tetején. Olyan könnyedén ment minden, mintha csak egy madarat ejtett volna csapdába vagy egy halat fogott volna a hálójába. A pap úgy hullott a kezébe, akár az érett alma, Temeu pedig egészen behálózta.

Lement a lépcsőn, végigsietett az árnyékos sikátoron, ami elválasztott egymástól két épületet, aztán kiért egy napfényben fürdő udvarra, melyen az ember-isten, Ptah szobrai álltak. A szobrok mellett szökőkutak fröcskölték vizüket a szent sztélékre, melyeken az isten nevei, címei és dicsérete állt. A nap heve és a levegő forrósága ellenére számtalan ember

tolongott a téren. A zarándokok a szökőkutak köré gyűltek és igyekeztek megérinteni a sztéléket, a vízbe mártani a kezüket, mohón inni vagy megtölteni korsóikat, hogy hazavihessenek a szent vízből.

Temeu megállt az egyik szökőkút előtt, mintha a faragások szépségét vagy a víz tisztaságát csodálná. Gyorsan körbepillantott. A fáraó hadseregnyi szeme és füle közül egyet sem látott a közelben, nem vett észre senkit, aki követte vagy figyelte volna. Eszébe jutottak az idő múlását jelző harsonák és trombiták. Áldozata már várja, és talán egy látogató is az ameme-tektől, akik megígérték, hogy ha hírt kaptak, elküldik egy emberüket, aki a hatodik és kilencedik óra közt ott várja majd az Elefántcsont-kapunál, a templomkörzet egyik gyönyörű mellékbejáratánál. A líbiai még egyszer körülnézett, és elégedetten látta, hogy senki nem követi. Átsietett a téren, majd felment pár lépcsőn az egyik rózsaszín mészkő Fül-kápolnába. A bűnösök itt bevallhatták bűneiket egy papnak, aki a rács túloldalán ült. Ezekre rendszerint csak a kilencedik óra után került sor, mert ekkorra lehűlt annyira a levegő, hogy a pap ne érezze kényelmetlenül magát a szűk kőfülkében. Most senki nem járt erre, csak egy-két fehér köntösű papnövendék sürgölődött az oltár előtt, ami a tér túlsó falába vágott ablak alatt állt. A hely hátborzongatóan elhagyatottnak tűnt Temeu szemében. A falakra festett komor jelenetek a bűnösöket figyelmeztették, mi történhet velük az Amduatban tett útjuk során, ahol a dolgok felfalója, a hús szétmarcangolója, a csontok összetörője, a koponyák bezúzója vár a gonosztevőkre! Szobek, a krokodilisten várta ott azokat a lelkeket, akik nem tisztultak meg, és így nem juthatnak a távoli Nyugatra. Temeu mindebben nem hitt – saját isteneit imádta, az egyiptomiakat megvetette –, ettől függetlenül azonban a látványtól végigfutott a hátán a hideg.

Magához tért elmélyült gondolkodásából, és a kápolnához sietett. A falba hat fülkét vájtak, mindegyiket fényesre csiszolt farács takarta. A padlón párna hevert, erre térdelhettek a bűnösök, hogy elsuttogják bűneiket. A papokat sosem engedték a kápolnának erre az oldalára, nehogy felismerjenek valakit vagy őket felismerje valaki. Ehelyett minden fülke túloldalán nyílt egy ajtó, melyen keresztül a pap beléphetett, hogy leüljön a zsámolyra és meghallgassa a bűnbocsánatért könyörgőket. Temeu a harmadik falfülkéhez ment és hátát a falnak vetve megállt. A kíváncsiskodó papnövendékek szemében úgy tűnhetett, a kápolna szépségét csodálja. Megkopogtatta a farácsot és várt.

– Itt vagyok – szólalt meg a suttogó hang.

– Igen? – Temeu leguggolt és enyhén oldalt hajtotta fejét. – Miért félsz? Miért nem találkozhatsz velem?

– Tudod, miért – érkezett a válasz torokhangon. – Figyelnek minket. Sok gond gyötör. Amerotke nagyúr mindenfelé szaglászik, átkutatja a dolgainkat, és más is aggaszt. Egyre nagyobb veszélyben vagyunk. Múlt éjjel valaki megpróbálta megölni a fáraót, itt a templomban pedig könyvtárunk, a Könyvek Háza egy része leégett.

Temeu megfeszült. Társai és ő hallották már a pletykákat, de Naratusa rájuk parancsolt, hogy ne kíváncsiskodjanak, még csak ne is beszéljenek a történtekről, nehogy felkeltsék a királyi szukában a gyanút, hogy líbiaiaknak is köze lehetett mindehhez. Naratusa a fáraó elleni merényletet vaklármának könyvelte el, a könyvtárban történt tűzesetet pedig balesetnek.

– Beszélj a tűzről – mondta Temeu, fejét lehajtva.

– Nem baleset volt – felelt a hang. – Semmiképpen nem lehetett baleset. Amerotke bizonyos kéziratokat keresett. Úgy hiszik, gyújtogatás történt.

– Miért?

– Talán valaki el akarta tüntetni a bizonyítékot. Nem tudom.

– Mit tudsz még?

– Amerotke és a medzsai zászlóvivő, Nadif óráról órára egyre kíváncsibbak. Mint mondtam, nagy veszélybe kerültünk.

– A veszély elmúlik – suttogta Temeu. – Azután újra találkozunk, igaz? Sétálunk majd a templom kertjeiben, leheveredünk a dús, friss fűbe az árnyékban…

Hallotta, hogy a pap feláll és kimenekül a kis hátsó ajtón. Halkan felnevetett. Kiegyenesedett és háttal a falnak dőlt, majd hunyorogva a szemközti falfestményekre meredt. A pap nem tehetett mást, el kellett jönnie, hogy meghallgassa és elmondja, mit tud. Temeu hangosan felsóhajtott. Eljött az ideje, hogy távozzon.

Elhagyta a Fül-kápolnát, a tömegbe vegyülve elindult a templomkerületen átvezető egyik úton. Észrevette a Könyvek Háza elszenesedett romjait, de nem állt meg körülnézni, inkább továbbsietett. Végül elért az Elefántcsont-kapuhoz, ahol számtalan ember igyekezett ki- vagy bejutni, az árnyékban templomi őrök osztoztak egy-egy korsó sörön. Temeu átküzdötte magát a tömegen, ki a széles útra, ami a város felé vezette.

– Alamizsnát! – szólalt meg mellette egy hang. – Alamizsnát, nagyuram!

Temeu megpördült. Az előtte kuporgó férfi koldushoz illő rongyokat viselt, kezében botot tartott, arckifejezése azonban nem tűnt könyörgőnek: szeme csillogott, kivillantak kékre színeződött fogai.

– Alamizsnát? Miért kellene alamizsnát adnom neked? – kérdezte.

– Nagyuram, csodás dolgokat mutathatok neked. Megmutathatom neked a város szépségeit, melyeket jól ismerek, hiszen itt születtem. – A koldus egyenesen Temeu szemébe nézett, miközben azokat a szavakat mondta, melyekben Naratusa és az amemetek megegyeztek.

Temeu bólintott. A koldus sietve felugrott, megmarkolta botját és előresietett. Temeu nem tehetett mást, mint hogy követi. A koldus elsurrant az aranytól, ezüsttől és lazúrkőtől csillogó templomok és paloták mellett, végig a fekete gránitból faragott vicsorgó, emberfejű oroszlánokkal és rózsaszín mészkőből faragott másfajta teremtményekkel szegélyezett sugárutakon. Eljutottak a Nílus nagy kikötőjéhez, az oszlopos rakparthoz, melynek falait az előző fáraók nagy győzelmeinek jelenetei díszítették, az, ahogy diadalt arattak a líbiaiak, kusiták és a Kilenc íj más népei felett. A koldus csónakot bérelt, majd mindketten beszálltak. A Nílus lomhán folyt, a csónakosok azonban gyorsan, ügyesen átkormányozták a járművet a túlpartra. Felismerték a koldust, és Ozirisz helyére, a nagy túlparti kikötőbe vitték őket, ahol az istenek hatalmas szobrai tornyosultak. A koldus nem fizetett; amint a csónak kikötött, ő kiszállt és elindult a szűk sikátorokon és a mocskos, omladozó épületek közt kanyargó utcákon. Csaknem derékig ért a szemét, a meztelen gyerekek trágya után kutattak benne, hogy tüzelőnek használhassák. A romlás bűze keveredett a balzsamozóműhelyekből áradó szagokkal. Koporsókészítők, sírmunkások és temetésszervezők várták ügyfeleiket, élénk ruházatú írnokok ajánlották, hogy megírják a holtak kápolnájába küldendő leveleket. A koldus időnként megállt, hogy meggyőződjön róla, Temeu követi, aztán továbbindult, maga mögött hagyva a szajhákkal, házalókkal, kereskedőkkel és skorpióemberekkel teli ivókat. Temeu látta, hogy kísérője, bár szegényes ruhákat hord, mindenkiből tiszteletet vált ki – az emberek olyan ijedten húzódtak félre, mintha egy egész csapat medzsai haladt volna végig az úton.

Végül elértek a Sötétség-lakba, erre a hátborzongató helyre. Temeut kísérője egy házakkal körülvett piactérre vezette. A téren pár szikomorfa állt, túlsó végéből pedig a Hajnalcsillag ivó nyílt, ahol Temeu már korábban is találkozott az amemetekkel. Odabent meglepő tisztaság fogadta: a falakat fehérre meszelték, a padlót gyékényszőnyeg borította. A

berendezés kényelmes székekből és csiszolt, alacsony asztalokból állt. Az alacsony gerendákról táblák lógtak, rajtuk különféle feliratok: „Igyál, míg bírod”, „Mulass, míg lehet, mert eljő a halál.” Egy másik tábla büszkén hirdette, hogy az ivóban mindenféle bor kapható, az északi Avarisz borától egészen a negyedik kataraktán túl termettig.

Mikor bezárult mögöttük az ajtó, a koldus megfordult és Temeu elé lépett, kezét a líbiai felé nyújtotta.

– Kékfogú vagyok, az amemetek tíz emberének vezére – jelentette ki.

Temeu a köntöse alá csúsztatta kezét, és megérintette tőrét.

– Hol vannak a többiek? – kérdezte. – Kihaltnak tűnik ez a hely.

– Nem az – szólalt meg egy hang a háta mögött.

Temeu megpördült. A hátsó sarok sötétbe borult. Az árnyékból ekkor egy férfi lépett ki, arca kegyetlen ragadozó madáréra emlékeztetett.

– A Keselyű vagyok. – Kinyújtotta karomszerű kezét, Temeu pedig megragadta. – Urad felbérelt minket – folytatta, és toppantott lábával, majd összekulcsolta kezeit, mintha imádkozna –, de felbérelte a Suratot is.

– Azt béreljük fel, akit akarunk – felelte Temeu –, csak azt kérjük, hogy érdemeljék ki a bérüket. Nálad van, amit kértünk?

– Még nincs – felelte a Keselyű, és széttárta kezeit. – De van itt valaki, akivel bizonyára szeretnél találkozni.

Egy elhagyatott szobába vezette Temeut, a ház hátsó részébe. A konyhák és raktárak mind üresen álltak, a tűzhelyek kihűltek, a húsvágó asztalokat tisztára súrolták. Semmi nem mozdult, csak legyek sötét felhője zümmögött egy, a padlón sötétlő vérfolt körül. A konyha túlsó végéből patkányok zaja hallatszott ki a félig nyitva hagyott ajtón. A Keselyű ehhez az ajtóhoz vezette Temeut, kinyitotta az ajtót, majd elindult lefelé a forró, dohos sötétségbe. A falakra erősített tartókban fáklyák lobbantak fel, elkápráztatva a líbiai szemét és összezavarva elméjét. Temeu óvatosan lépdelt lefelé, bőrén izzadság csorgott. Nem tetszett neki sem az átható bűz, sem a baljós, fenyegető sötétség. Kikapcsolta a köntösét összefogó övet, hogy előhúzza tőrét.

– Erre semmi szükség – suttogta a mögötte haladó Kékfogú. – Biztonságban vagy.

Elértek a lépcső aljára. Temeu egy ideig csak állt, szemét kezével védte a fáklyák fényétől, és körülnézett. Körülöttük széles, alacsony mennyezetű pince húzódott, melyet füstös, szikrákat szóró fáklyák világítottak meg. Számtalan ágyékkötőbe öltözött, felfegyverkezett, izzadságtól csillogó bőrű ember gyülekezett egy alak körül, akit a földbe vert szögekhez kötöztek kifeszítve. Mikor a Keselyű és Temeu megérkeztek, mind feléjük fordultak, majd a megkötözött ember mellé intették Temeut. A líbiai leguggolt és a rabra meredt, csontos, borostás arcára, beesett szemeire, vékony ajkára, a sovány testét borító izzadságrétegre. A fogoly dühödten viszonozta tekintetét, látszott, hogy őrlődik a dac és a félelem közt.

– Ez itt Koponya – jegyezte meg Keselyű halkan. – A Suratot szolgálja, a gonosz dolgok felfalóját, aki a Sötétség-lakban él. Azt hiszem – veregette meg a fogoly arcát hívhatjuk üzleti vetélytársunknak. Ptah templomában ólálkodott. Úgy hiszem, gazdája a kíváncsiskodó bíróval, Amerotkéval üzletel. Ebben az esetben… – Temeura pillantott – remélem, uram, mindig a legnagyobb óvatossággal jártál el, ügyeltél, hová mész és kivel kötsz üzletet. Épp azt próbáljuk kideríteni, mit tudhat Koponya, de megnehezíti a dolgunkat… pedig tudja, hogy meg fog halni. – Elhallgatott, látván, hogy a fogoly megrántja kötelékeit. – Ha mi nem öljük meg, a Surat minden bizonnyal megteszi – fejezte be.

– Semmit nem tudok uram terveiről – zihálta Koponya. – Mit mondhatnék?

– Koponya ezenkívül hazug is – folytatta Keselyű, mintha csak baráti beszélgetést folytatna, majd újra szünetet tartott, mintha megzavarta volna az a baljós sivítás, amit már korábban Temeu is hallott. – Elmondom, mit fogunk tenni. – Egyik kezével parancsolón közelebb intette az egyik fegyverest, aki kezében faketreccel előrébb lépett. A benne lévő hosszúkás testű, szőrös állat vadul vetődött neki újra és újra a keskeny rácsoknak. A fegyveres letette a ketrecet Koponya feje mellé, keselyű pedig erőszakkal úgy fordította a fogoly fejét, hogy lássa a dühödten rámeredő hatalmas patkány villogó szemét, reszkető orrát és éles fogait. Temeu hátán végigfutott a hideg, mikor látta, hogy próbál kitörni ketrecéből a bezártságtól megvadult patkány. A csendet csak az állat hangos visítása verte fel.

– Koponya! – Keselyű közelebb intette egyik emberét, aki hosszú rézcsövet tartott a kezében. – Koponya – ismételte Keselyű, majd fogta a csövet és a fogoly elé tartotta –, ezt az oldaladra fogjuk erősíteni, jó erősen, majd beleengedjük a patkányt, és a másik végén tüzet gyújtunk. A kiéheztetett, dühös patkány csak egyfelé menekülhet majd: előre. – Megveregette Koponya hasát. – Átrágja magát a húsodon. Mindenképpen meghalsz, barátom – folytatta halkabban –, csak rajtad múlik, hogyan. Ha hajlandó vagy válaszolni a kérdéseinkre, gyors halálban lesz részed: kapsz pár kupa bort, némi ennivalót, majd valaki átvágja a torkod.

Koponya egész testét izzadság áztatta. Hangosan zihált, szája kicserepesedett, szemei vadul rebbentek fogvatartóira és a patkányra. Lehunyta a szemét, majd újra kinyitotta.

– És utána? – kérdezte.

– Utána – felelt Keselyű olyan jámborul, akár egy pap – a tested a balzsamozókhoz kerül, és fizetünk, hogy méltó módon juthass a távoli Nyugatra. Áldozatokat mutatunk be érted a templomban, annál nagyobb tisztelettel, minél őszintébb vagy hozzánk most.

– Áldozatok? – kérdezte Koponya rekedten. – Megfizettek egy papot, hogy imát mondjon értem?

– Halálod után még egy évig és egy napig – bólintott Keselyű. – Dönts, a patkány már türelmetlen.

Koponya a mennyezetre meredt.

– Kapok egy kupa bort, egy jókora kupa bort és némi fürjhúst?

– Igen – felelte Keselyű. – Tudod, Koponya, ha te lennél az én helyemben, ugyanezt tennéd most velem. – Csettintett ujjával. A patkányt és a rézcsövet tartó férfi eltűnt a sötétben.

A Keselyű tőrével ügyesen elvágta a Koponyát fogva tartó köteleket, majd úgy segítette fel a rabot, mintha régi bajtársak lettek volna. Elvágta a köteleket a fogoly derekánál és bokájánál is, Koponya pedig mély levegőt vett. A Keselyű újra csettintett. Egyik embere felsietett a lépcsőn, és kisvártatva egy tál hideg fürjhússal és egy nagy kupa borral tért vissza, majd letette Koponya elé. A fogoly levette a tálról a vászonkendőt, mohón felfalta a húst, majd kiitta a bort. Böfögött és a Keselyűre vigyorgott.

– Mondd a kérdéseidet. – Tekintete Temeura siklott. – Egy líbiai? Minket is felbéreltek.

– Már nem fontos, kiket béreltek fel és mit akartak – suttogta a Keselyű. – Egyezséget kötöttünk, Koponya. Válaszolnod kell a kérdéseimre.

Koponya egyetértőn bólintott. Temeu lenyűgözve figyelte a megkezdődő vallatást. Koponya eleinte semmi olyat nem mondott, amit Temeu már ne tudott volna, bár a líbiai gyorsan felismerte, milyen fontos ember a fogoly. Nemrég fogták el, és mindent tudott a könyvtárban kitört tűzről és arról, hogy talán szándékosan gyújtották fel, hogy eltüntessenek valami titkos tudást. A Surat gondolatai a Rekhetről még inkább elképesztették: az, hogy a

Surat szerint a méregkeverőnek több bűntársának kell lennie Thébában. Koponya arra is célzott, hogy a Surat azt gyanítja, a medzsaik évekkel korábban nem a valódi Rekhetet tartóztatták le. Temeu egyre nyugtalanabb lett, míg hallgatta. A líbiaiak azért jöttek Thébába, mert úgy hitték, megfelelő az idő, hogy cselt szőjenek, és úgy vélték, a fáraó hatalma meggyengült, de minél tovább hallgatta Koponya szavait, annál inkább meggyőződött róla, hogy a Rekhet az, akinek a kezében összefutnak a szálak. Temeu már értette, miért vágyik rá Naratusa ennyire, hogy elfogja a méregkeverőt. Míg hallgatta, hogy Koponya elmondja, mit tud ura, valami megütötte a fülét.

– Ezt ismételd meg – szólt közbe, a thébai nyomornegyedek nyelvjárását beszélve. – Mit mondtál?

– Híreket hallottunk, hogy Szenenmut úr nagyon aggódik – fordult felé Koponya vigyorogva. – Egy harcikocsi-alakulat, amit a nyugati sivatagba küldtek, nem tért vissza. A templom egyik szolgájától hallottam.

– Mit tudsz még? – kérdezte Temeu.

– Szenenmut úr további harcikocsi-alakulatokat küld ki, hogy kiderítsék, mi történhetett.

Temeu a fogát csikorgatta. A pap nem említette mindezt, talán túlságosan megijedt. Koponya tovább fecsegett, beszámolt a Sötétség-lakban terjengő pletykákról, és arról, hogy a Suratnak mindenhol vannak kémei Ptah templomában. Időnként elhallgatott, hogy egyen pár falatot a húsból, vagy kérjen egy újabb kupa bort. Keselyű hagyta, hogy annyi bort igyon, amennyit akar. Koponya kezdett becsípni, gondolatai csapongóbbá váltak. Időnként gyerekkori emlékeiről beszélt, vagy arról, ahogy a líbiaiak ellen harcolt gyalogosként a királyi hadseregben. Keselyű igyekezett visszatéríteni eredeti témájukhoz. Koponya tovább beszélt, de már nagyrészt csak az elmondottakat ismételte, a Ptah templomában keringő szóbeszédeket elevenítette fel, beszélt a könyvtárban történt tűzesetről, a heszet meggyilkolásáról, a főpap helyettese, Hinki nagyúr titokzatos betegségéről. Temeu összerezzent, mikor erről hallott. Közelebb hajolt a fogolyhoz és ráparancsolt, hogy ezt ismételje meg. Koponya megtette, majd ismét arról kezdett beszélni, amikor a seregben szolgált.

A pincében egyre fojtogatóbbá vált a levegő. Az árnyékból egy hang sürgetni kezdte Keselyűt, hogy fejezze be a vallatást. Az amemet felemelte a boroskupát és kényszerítette Koponyát, hogy igya ki az utolsó cseppig.

– Még valami. – Koponya Temeura mutatott. – Már emlékszem rád és arra a papra a fűben, a templom gyümölcsöskertjében. – Durván az ágyéka felé bökött. – Mindenkinek megvan a maga ízlése… Akkor még nem jöttem rá, milyen fontos dolognak lettem szemtanúja. Bár elmondtam volna uramnak – vigyorodott el. – De úgy hiszem, mindannyian ajkunkon ezer, szívünkben millió megbánt cselekedettel halunk meg.

– Befejeztük, igaz, barátom? – kérdezte Keselyű.

Koponya újfent elvigyorodott.

– Megtartod az ígéreted? – kérdezte a bortól elmosódó hangon.

– Természetesen – suttogta Keselyű, és intett. A Koponya mögött állók egyike előrelépett, megragadta a fogoly fejét és hátrarántotta, majd késével egy mozdulattal átvágta a torkát. Temeu hátraugrott a kifröccsenő vér elől. Koponya hörögni kezdett, szemei forogtak, száján vér tört elő, majd eldőlt és nem mozdult többé.

Keselyű Temeu felé fordult.

– Uram – mosolyodott el –, visszafizettük neked a tartozásunk. Betartottuk az egyezséget, ahogy ezután is fogjuk. De őszintének kell lennünk egymással. Hinki betegsége mintha zavart volna téged.

Temeu némán meredt a sötétségbe.

– Tudod, ugye – szólalt meg halkan Kékfogú –, hogy mi csak a parancsnokok helyettesei vagyunk, az igazi irányítók a sötétben, az árnyékban rejtőznek?

Temeu bólintott.

– Ha azt akarod, segítsünk, tudnunk kell a teljes igazságot – erősködött Keselyű.

– Megvesztegettem Hinkit – jelentette ki Temeu. – Sokat elmondott arról, ami a fáraó és tanácsadói közt elhangzik.

– Miért árulná el egy egyiptomi pap az urait?

Temeu a Keselyűre pillantott, majd elmosolyodott és vállat vont.

– Fel kell tenned magadnak egy kérdést, uram – mondta az amemet. – Lehetséges, hogy a te papod a Rekhet?

Khat: ókori egyiptomi szó, „holttest”

Kilencedik fejezet

Az Arany Szőlőtőke Házában uralkodó csend és nyugalom szertefoszlott. A fényűző kertben mindenhol Aszural őrségének tagjai tolongtak, a fák és bokrok közt Maat templomából idehívott munkások hada heverészett. Az egész kertet átkutatták, és most, késő délután, mikor a nap már elindult lefelé az égen, lepihentek a tölgy- és szikomorfák alá vagy a halott kereskedő alma-, szilva- és gránátalmafái árnyékába. A kisírt szemű, gyászos arcú Merit és a kusita őrségparancsnok, Hotep éppen Merit fivérének, Mabennek számoltak be a történtekről. Mindhárman a szellős verandán ültek, és egyként álltak fel, mikor Amerotke, aki az előbb még embereivel beszélgetett, most megindult a főbejárathoz vezető emelkedőn.

– Tehát találtak egy holttestet? – kérdezte a bíró.

Hotep az Amerotke mögött álló Aszural felé intett.

– Ő talált rá, majd megmutatja.

– Alaposan megvizsgáltam mindent… – kezdte Aszural, majd köhintett, és kijavította magát, mikor Prenhoe tiltakozón emelte fel a kezét. – Alaposan átvizsgáltunk mindent, és sehol nem láttam a gyepen, hogy valahol ástak volna, ellenben… Gyere, uram, és nézd meg a saját szemeddel.

Merit és a többiek csatlakozni akartak hozzájuk, de a bíró megállította őket.

– Jobban szeretném, ha itt maradnátok – jelentette ki. – Társaimnak és nekem először látnunk kell, mire bukkantak, utána majd beszélek veletek. Megnézted a maradványokat?

Maben valami olyasmit mormolt, hogy azonnal megteszi, amint Amerotke visszatér. Hotep zavartnak tűnt, Merit pedig zokogni kezdett. Amerotke otthagyta őket, majd Aszural,

Prenhoe és Szhufoj kíséretében elindultak a kert északi sarkába.

A birtok fényűző szépsége lassan elmaradt mögöttük. Ahogy siettek előre, egyre elvadultabb fák és bokrok közt vezetett el útjuk. A hosszúra nőtt fűben nagy napfénypavilon állt, a festék lekopott róla, a fát kikezdte a nap és az eső. A birtokot határoló fal tövében jókora szemétdomb emelkedett. Ide gyűjtötték egybe a kert szemetét: a lehullott, rothadó leveleket, a virágágyakból és tavakból kihúzott gyomokat, az állatok trágyáját. Az eső pépes, zöld masszává mosta szét mindezt. A hatalmas szemétdomb az árnyékban állt, így mindig nedves maradt; a párolgás gőzeivel együtt a romlás szaga szállt fel. A közepén valaki üreget ásott. Amerotke előhúzta az illatos pamacsot, melyet még délelőtt vett, és az orrához szorította, miközben körbesétálta a rothadó szemétdombot.

– Épp a megfelelő hely egy holttest elrejtéséhez – jegyezte meg Aszural. – Könnyű beleásni, a test gyorsan lebomlik, a bűzt meg elfedi a szemétdombé.

– És természetesen senkinek nem jutna eszébe itt keresni szegény Patunát, aki állítólag megszökött – jelentette ki Amerotke.

– Lehet, hogy valóban megszökött – szólalt meg Szhufoj.

Amerotke lepillantott a kisemberre.

– Hogy érted ezt? – kérdezte. – Magyarázd el.

Szhufoj elvigyorodott.

– Lehet, hogy megszökött, majd visszajött, és akkor ölték meg. Nem tudjuk, mikor és hol történt.

Amerotke megveregette a törpe vállát.

– Nagyon elmés megjegyzés, barátom. De azt gyanítom, akkor valaki meglátta volna. Abból azonban, amit hallottam, úgy tűnik, senki nem látta Patunát, amióta Merit észrevette, hogy eltűnt. Amíg az ellenkezője be nem bizonyosodik, nyugodtan feltételezhetjük, hogy Patuna ép és egészséges volt az eltűnése előtti estéig. Aznap éjszaka vagy másnap kora reggel azonban valahol találkozott a végzetével: meggyilkolták, a holttestét pedig eltemették ebbe a mocsokba.

Aszural az elhagyatott napfénypavilon felé intett.

– Odavittük a maradványokat.

Felsiettek a lépcsőkön. Dohos szag vette körül őket, a padlóra terített vászonkendők közt szinte elveszett a törékeny csontváz. Amerotke lehajolt és gyengéden széthajtotta a vászonkendőket. Az időjárás, a szemétdomb és a múló idő siettette a bomlást, alig maradt hús a sárguló csontokon. Még látható volt rajtuk pár piszkos, elszíneződött karperec, gyűrű és egy nyaklánc. Amerotke pillantását a csontváz mellett heverő, nehéznek tűnő fakalapács vonta magára.

– A maradványok mellett találtunk rá – suttogta Aszural. – Fordítsd meg a koponyát.

Amerotke felemelte a koponyát és megfordította. Hátul a csont úgy összetört, hogy apró darabokban levált. A bíró óvatosan visszatette a koponyát, majd felvette a kalapácsot és méregetni kezdte a kezében.

– Ami az ékszereket illeti – szólalt meg újra Aszural –, Merit felismerte, hogy a testvéréé voltak.

Amerotke lenézett a szánalmat keltő csontokra. Ennek az asszonynak a díjáért senki nem rendezte meg az oziriszi szertartásokat, nem tisztították meg, nem kísérték fényes menettel, vagyontárgyaival együtt sírjába, nem ültek tort a tiszteletére. Lehunyta a szemét és sietve elmormolta az imát Ozirisz-hoz, hogy legyen könyörületes. *„Szíve ne szenvedjen hiányt. Légy elnéző szíve megmérettetésekor. Nézz szeretettel erre a leányodra, és emlékezz halálára.”* Ezután kinyitotta a szemét, letette a kalapácsot és felállt.

– Patuna nem szökött meg – jelentette ki. – Itt, a kertnek ebben az elhagyatott részében várt rá a gyilkosa, messze a kíváncsi szemektől. Nem tudom, mi történhetett ezután: talán vitába keveredtek, összevesztek. Ami biztos, az az, hogy valaki kegyetlenül lemészárolta: fejbe vágta ezzel a kalapáccsal. Valószínűleg azonnal meghalt, testét pedig a gyilkos a szemétdombba rejtette.

Visszament a pavilon bejáratához és kinézett a fák árnyékában álló szeméthalomra.

– Mennyi itt a kérdés, igaz, Szhufoj? Miért halt meg Patuna? Ki ölte meg? Mikor?

– Az esküvői ékszereit félig elégetve találták – jegyezte meg Szhufoj –, mellette pedig azt a verset. Ez is a gyilkos műve lenne?

– Kérdések, kérdések! – mordult fel Amerotke. – Keressünk inkább válaszokat. – Visszament a pavilonba, és Prenhoé-hoz lépett, aki a padon ült, biztonságos távolban a csontoktól. Sosem szerette a „halottnézést”, ahogy hívta.

– Rokon – szólította meg Amerotke, igyekezvén legyűrni feszültségét és fáradtságát –, Aszurallal együtt menjetek és mondjátok meg Merit úrnőnek, Hotepnek és Maben nagyúrnak, hogy beszélni kívánok velük, ott, azok alatt a fák alatt. Kérd, hogy hozassanak egy korsó gyümölcslevet.

Amerotke kicsivel később kényelembe helyezte magát egy párnán és mohón kiitta a gyümölcslevet, amit egy szolga töltött neki. Megvárta, hogy a szolga eltűnjön szem elől, majd körbepillantott. Merit úrnő, Maben és Hotep ott ültek a fák árnyékában. Merit azonnal kijelentette, hogy nem bírná megnézni halott nővére maradványait. Amerotke hagyta, hogy kisírja magát, majd Mabenhez fordult.

– Biztos vagy benne, hogy Patuna úrnő az?

– Igen.

– Merit úrnő, azt mondtad, aznap, amikor megtaláltad Patuna elégetett ékszereit, azt gondoltad, a nővéred még él. Miért?

– Találkoztam vele előző este.

– Milyen hangulatban volt? – kérdezte a bíró.

– Csendesnek tűnt – felelte Maben. – Nem vacsorázott velünk, erre emlékszem. Nem sokkal alkonyat után rosszul érezte magát, és korán aludni tért. Merit és én akkor láttuk utoljára élve.

– Azt nem értem – mondta Amerotke hogy ha Patuna úrnőt itt, a kertnek ebben az eldugott sarkában gyilkolták meg, ki égette el az ékszereit és hogyan került az a vers a szobájába.

– Ezen én is eltűnődtem – szólalt meg Merit elgondolkodva. – Talán valóban meg akart szökni, Amerotke uram. El akart válni Ipuitól, meg akart szabadulni tőle. Talán itt találkozott valakivel, akitől segítséget várt.

– Ki lehetett az? – kérdezte Amerotke.

Merit lehunyta a szemét, majd kinyitotta, és a bíróra nézett.

– Nem tudom – suttogta.

– Magad sem hiszed, hogy így történt, igaz?

Merit megrázta a fejét.

– Úgy gondolod, Ipui úr, aki nem utazott Memphiszbe, mint állította, hanem a közeli Thébába ment – az Örömök Palotájába, ahogy hívta –, visszaosont, találkozott a nővéreddel, és megölte. – Amerotke megnedvesítette ajkát nyelvével. – Egyvalamiről nem beszéltünk még, igaz? A versről.

Merit két zokogásroham közt sietve bólintott.

– Felismerhető rajta a nővéred kézírása, de nem tudni, mikor írta. A gyilkos otthagyta a félig elégett ékszerekkel, hogy azt a benyomást keltse, Patuna boldogtalanul élt férje mellett, és úgy döntött, megszökik Ipuitól, elmegy ebből az otthonból. – Amerotkénak eszébe jutottak Nofret szavai. – Bár jobban belegondolva ez elég hirtelen döntés egy gazdag thébai hölgytől, nem?

Szavait csend fogadta.

– Maben nagyúr, Merit úrnő, mondjátok csak, láttátok a nővéreteket ezután az este után, az eltűnése után?

Mindketten nemmel feleltek.

– Te, Merit úrnő, mindig azt állítottad, Patunát meggyilkolták, és úgy tűnik, igazad is volt. Azt is állítottad, hogy az immár halott férje a gyilkos. – Amerotke a földre szegezte tekintetét. El kellett ismernie, hogy mindez ésszerűnek tűnt. – Ezt már kérdeztem korábban is – emelte fel a fejét. – Boldogtalan volt Patuna?

– Természetes, hogy az volt! – kiáltott fel Merit. – Ipui folyton az asszonyok után járt, szajhákat tartott… te is jártál az Örömök Palotájában, Amerotke. A nővéremnek mindezt el kellett viselnie. Mikor Ipui elment az úgynevezett üzleti útjaira, mind tudtuk, hová megy valójában.

– Ha gyanítottátok, hogy Patunát meggyilkolták, miért nem kutattátok át a kertet ti magatok? – szólalt meg Szhufoj.

– Én átkutattam - felelte Merit –, de ki gondolta volna, hogy abba a szemétdombba rejtik el a nővérem holttestét? Azon tűnődöm, nem lehetséges-e, hogy Patuna bement a városba, hogy beszéljen Ipuival, és ott ölte meg a férje.

– Ipui azonban, aki most nem vehet részt ebben a beszélgetésben, másképp gondolta – jegyezte meg Amerotke. – Úgy hitte, a feleségét a Rekhet ölte meg. Miből gondolhatta ezt? Miért akarna lecsapni egy ilyen kifinomult módszerekkel dolgozó gyilkos egy Théba melletti villában élő hölgyre?

– Hiszen említettük már, mekkora szoknyavadász volt Ipui – felelte Merit –, bizonyos vagyok benne, hogy nemcsak a szajhákkal kezdett ki, a selyembe öltözöttekkel, hanem másokkal is. Lehetséges, hogy valaki azt hitte, Ipui elveszi feleségül, ha Patuna meghal.

Amerotke letette kupáját az előtte álló akáciaasztalkára, és széttárta a karjait.

– Tehát Patuna eltűnt. Ipui azt hihette, hogy egy vetélytársa ölte meg, és az elégetett ékszereket, a verset csak azért hagyták a szobában, hogy félrevezessék őt. Vádolt valaha is valakit a gyilkossággal?

Merit és Maben mindketten csak a fejüket rázták.

– Biztosak vagytok benne? – erősködött Amerotke.

– Úgy hiszem – szólalt meg Merit eltűnődve –, Ipuit kínosan érintette Patuna eltűnése, vagy legalábbis úgy tett, mintha kínosan érintené. Ezért csapta ezt a nagy felhajtást a Rekhet fejére kitűzött vérdíj körül. Saját gonosztettét akarta leplezni.

– Miért mondod, hogy kínosan érintette? – kérdezte Szhufoj.

– Mert a felesége tudott a hűtlenkedéseiről, és valaki hozzám hasonlóan elgondolkodhatott rajta, mi történt Patunával valójában és van-e köze Ipuinak az eltűnéséhez.

– Mikor Ipui Thébába ment, az Örömök Palotájába, elkísérte valaki? – kérdezte a bíró.

– Nem. Mindig egyedül ment – felelte Maben.

Amerotke Hotep felé fordult.

– Téged Patuna eltűnése után vettek fel?

– Nem, bíró úr, még előtte. A többi testőrt vették fel később, mert Ipui nagyúr félt, hogy valaki megtámadja.

– Attól tartott Ipui, hogy rá is lecsap a Rekhet, ahogy hite szerint Patunára?

– Pontosan, bíró uram. – A kusita arca nem tükrözött érzelmeket.

– És külön óvintézkedéseket is tett, igaz? – Amerotke Merithez fordult. – Ha jól tudom, csak olyan ételt volt hajlandó megenni, amit te készítettél.

– Igen, így van. Bár Mabennek és Hotepnek megengedte, hogy az ételéhez nyúljanak. Mindhármunkban megbízott.

– Mondjátok el, mit csinált a háznép Ipui halálának napján.

– Én a templomba mentem – kezdte Maben Merit úrnő pedig velem jött. Nem sokkal dél előtt távoztunk.

– És Ipui?

– Ö és Kiat úrnő a szobájukban maradtak. Ipui előző este kijelentette, hogy a másnapot a pihenésnek szenteli…

– Jut eszembe – szakította félbe Amerotke Ipui a házassága után is felkereste az Örömök Palotáját?

– Igen, azt hiszem – felelte Maben.

– Evett vagy ivott Ipui aznap valamit, Merit úrnő?

– Nem – vágta rá sietve Maben. – Tulajdonképpen aznap azt mondta, saját magának készíti el az ételt, annak ellenére, hogy máskor mindig azt mondta, csak Merit főztjét eszi meg.

– Tehát elindultatok Ptah templomába, és kora estig nem tértetek vissza, akkorra pedig már bekövetkezett a tragédia – jelentette ki Amerotke.

– Igen, így történt.

– Mi történt, miután Maben úr és Merit úrnő a templomba mentek, Hotep? Te voltál urad őrségének a parancsnoka, tudnod kell.

– Uram későn kelt fel – válaszolt Hotep lassan, elgondolkodva. – A hűvös előcsarnokban vártam. Hallottam, hogy hív, ezért bementem a házba. Uram és Kiat úrnő asztalkendőket és törülközőket hoztak magukkal, könnyű köntöst viseltek, lábukon nádsarut.

– Ettek vagy ittak valamit?

– Nem. Uram és Kiat úrnő egész délelőtt a szobájukban maradtak, azt mondták, ott hűvösebb van. Kiat úrnő vitt be kenyeret, gyümölcsöt és egy kevés bort. Megkérdeztem Ipui urat, kíván-e enni vagy inni, de nemmel felelt. Kiat úrnő később magával vitt egy korsó bort és két kupát a medencéhez.

– Ezután mi történt?

Hotep elhúzta a száját.

– Elhagyták a házat, bíró úr. Utánuk mentem. Amikor bementek az elkerített medencéhez, az embereim elfoglalták a helyüket a fák között. Nem túl nehéz a munkánk – mosolyodott el a parancsnok.

– Láttál vagy hallottál bármi szokatlant? – kérdezte Amerotke.

– Nem, uram. Az egyik őr, Szoneb, aki a kapu közelében állt, később csobbanást hallott, ez minden.

– Hívd ide Szonebet.

– Már beszéltél vele – emlékeztette Hotep.

– Szeretnék megint beszélni vele. – Amerotke ivott egy korty gyümölcslevet és evett némi kenyeret. Már alkonyodott. A bíró épp eleget látott és hallott, most arra volt szüksége, hogy gondolkodjon és pihenjen.

Hotep Szonebbel együtt tért vissza. Amerotke megtöltött egy kupát gyümölcslével és odakínálta a kusitának, aki hálásan átvette, majd mohón kiitta.

– Szoneb, urad halálának napján az elkerített medence bejáratánál álló fák közt őrködtél, igaz?

Az ifjú kusita hevesen bólintott.

– Társaid a közelben álltak őrt?

– Igen. – A kusita nagyot nyelt. – Nagyon meleg volt aznap, bíró uram. Tudtuk, hogy gazdánk pihen, ezért úgy döntöttünk, mi is ezt tesszük. Egy fa árnyékában ültem,

szundikáltam, néha figyeltem, de semmi szokatlant nem hallottam, csak néha csobbanásokat a vízben.

Amerotke az arcát dörzsölgette.

– Mondd csak, ha a Rekhetet már elfogták, miért volt uradnak továbbra is szüksége testőrségre?

Maben gyors pillantást vetett Hotepre, aki intett, hogy válaszoljon.

– Ipui félt az üzleti vetélytársaitól – jelentette ki Maben megfontoltan.

– Mondd el az igazat! – csattant fel Merit.

– Ipui úgy tett, mintha a Rekhettől félne – folytatta erre Maben –, mintha a felesége eltűnése ráijesztett volna. Őszinte leszek: a valóságban attól félhetett, hogy valaki, akinek a feleségét elcsábította, bosszút akar állni. Azt hiszem, ettől tartott igazán, és ezért vett fel ekkora őrséget.

Amerotke bólintott, mint aki érti.

– Térjünk vissza ahhoz a naphoz, amikor Ipui meghalt. Szoneb, te mentél be először az elkerített részbe? Te találtad a holttesteket a medencében?

– Igen, uram, én.

– És rögtön Hotepért küldtél?

– Igen, uram.

– Mi történt ezután?

– A vízbe ugrottam – felelte Hotep.

– Segítettél neki, Szoneb?

– Igen. Együtt húztuk ki a holttesteket a tóból és együtt vittük a pavilonba őket.

– Mondd csak, Szoneb… – Amerotke felemelte kezét –, de előbb gondold át alaposan. Hidegnek vagy melegnek találtad a testeket, amikor kihúztátok őket a vízből? Tudom, hogy hideg vízben úsztak, de mit gondolsz, nem sokkal azelőtt vagy jóval korábban haltak meg?

Szoneb olyan erősen gondolkodott, hogy homlokára ráncok ültek ki.

– Láttam már halottakat korábban is – jelentette ki kinn a Vörös Földön rengeteget.

– Tudom – felelte Amerotke.

– Mindkét test ernyedtnek tűnt. Emlékszem, a víz hideg volt… ahogy Ipui nagyúr és a felesége teste is. Mindketten kihűltek már.

Amerotke bólintott.

– Köszönöm. – Eltolta maga elől az asztalt és felkelt. – Köszönöm a válaszokat mindannyiótoknak, és a frissítőket is – intett az asztal felé. – Ideje távoznunk.

A Kékfogúnak nevezett amemet, a thébai orgyilkosok bandájának tagja az ivónak berendezett sátor árnyékában ült. Erősen fogta kezében kupáját, miközben figyelte az Örök Nap Palotája néven ismert királyi palota kocsihajtók számára fenntartott mellékbejáratát. Gazdái azért bízták rá ezt a feladatot, mert egykor a *nakhtu-aá*khoz tartozott, annak idején kitüntették a bátorság ezüstlegyeivel és a vitézség arany nyakékével is. Ez azonban még azelőtt a szerencsétlen eset előtt volt, hogy valaki teherbe ejtette a *tedjen* lányát, az ezred aranyát őrző ládának és néhány értékes kupának pedig nyoma veszett.

Legalább még mindig élek, gondolta magában Kékfogú, nem jártam úgy, ahogy az a szerencsétlen Koponya. Amit még az életénél is fontosabbnak tartott, az volt, hogy alaposan ismerte a királyi kaszárnyákat, ezért őt küldték, hogy megfigyeljen minden katonai tevékenységet a közelben. Elmondták neki, hogy az Isteni Úrnő és szeretője, Szenenmut főminiszter a Nap palotájában tartózkodnak. Ha bármiféle katonai tevékenységre kerül sor, az itt kezdődik el, de a biztonság kedvéért más amemetek is őrködtek a város más házai

előtt. Kennut, a „Majom” az Arany Szőlőtőke Házánál leskelődött, Testi, a „Csőr” korábbi bajtársa Nadif zászlóvivő házánál, Tebb, akit azért neveztek el Vakarózónak, mert folyton az ágyékát vakarta, Amerotke bíró tágas villájánál, míg Girt, a „Bibircsók” Maat temploma körül ólálkodott. Mind ugyanazt a parancsot kapták: figyeljenek meg mindent, és ha bármi szokatlant tapasztalnak, cselekedjenek.

Kékfogú az ajkát harapdálta, majd ivott még sört. Épp rendelni akart egy újabb kupával, mikor a kapu kitárult, és a mariannuk, a király bátrai egy csapata sietett ki. A katonákon látszott, hogy harchoz készültek. Kezükben hosszú, döfésre alkalmas lándzsát vittek és hosszúkás, okkerszínű pajzsot tartottak, melyre kékkel Amon kosfejét festették, díszes harci övükről görbe kard és nehéz buzogány lógott. Fejüket kékarany csíkos kendő védte a nap elől, ágyékukat és combjukat erős bőr ágyékkötő, erős, menetelésre alkalmas saruik mutatták, hogy nehéz terepen fognak átkelni. Kékfogú úgy becsülte, körülbelül negyven katona masírozhatott el mellette céltudatosan előre, átvágva az emberek tömegén.

Meghozta a döntését. Letette a kupáját és a csapat után sietett. A katonák végigmasíroztak a város utcáin, el a különféle áruikat kínálgató árusok bódéi mellett. A kereskedők igyekeztek megragadni a lehetőséget, és a katonák felé nyújtották az édességeket és a fűszeres sült libát. Az olajkereskedők fennhangon kínálták árujukat homokkő korsóik mögött állva. Az ivók előtt állók, akik egy perccel korábban még a hangzatos „Hajnalcsillag” és „Kús dicsősége” nevű borokat kóstolgatták, szomjukról megfeledkezve oszlottak szét. Egy kutyákat áruló ember sietve elvonszolta pórázra kötött ebeit a katonák útjából. Kékfogú fáradhatatlanul loholt a csapat mögött szűk sikátorokon át, melynek két oldalán oly magasra emelkedtek a falak, hogy alig sütött be a nap, a házak kevés ablakát magasan alakították ki, homlokzataik mintha titokzatos arcot vágtak volna. Az előrenyomuló sereg számára nem jelentettek akadályt a szemét- és trágyadombok, a szekerek, szamarak, talicskák, csaholó kutyák, meztelenül szaladgáló gyerekek és sikoltó asszonyok. Kékfogú megállt, hogy némi levegőhöz jusson, aztán továbbsietett, miközben félrelökött egy vonyító kutyakölyköt és pár púpos törpét. Biztos volt benne, hogy a katonák titkos parancsot hajtanak végre. Egy sarkon befordulva hirtelen megállt. Az egész csapat eltűnt egy félhomályos, ívelt kapuban. Kékfogú megállt az árnyékban. Sikoltásokat, kiáltásokat és más zajokat hallott. A mariannuk újra megjelentek, és egy fekete hajú férfit vonszoltak magukkal, kinek napbarnította arcát csaknem teljesen eltakarta borzas bajusza és szakálla.

– Nem én vagyok az! – ordította, miközben a katonák kivonszolták a kapun. – Nem én vagyok a Rekhet!

A zajra összegyűlő tömeghez kiáltott segítségért, de az emberek elfordultak. A fogoly tovább küzdött, mígnem az egyik katona arcul ütötte, egy másik pedig kezében zsákkal lépett ki a házból az utcára. Mikor odaadta a zsákot a parancsnoknak, az kutatni kezdett benne, majd elővett egy lepecsételt üvegcsét. Kinyitotta, megszagolta, majd dühödten a falhoz vágta, és rákiáltott a fogolyra, hogy bűnössége bizonyítást nyert. Kékfogú lenyűgözve figyelte az események alakulását. A mariannuk szétkergették a nézelődőket, megbéklyózták foglyukat és maguk előtt lökdösve megindultak vissza a palotába. Kékfogú követte őket, míg be nem vonultak a harci kocsik kapuján, aztán hazasurrant, hogy jelentést tegyen urainak.

Annyira a látottak hatása alatt állt, hogy fel sem tűnt neki, hogy valaki őt is követi. A Figyelő, a fáraó szeme és füle, a városban élő számtalan királyi kém egyike alaposan megfigyelt mindent, amit Kékfogú tett, megvárta, hogy az amemet eltűnjön a tömegben, majd elindult visszafelé a palotába.

Amerotke a háza hátuljához hozzáépített kis írószobában ült. A helyiség mindhárom oldalán levették az ablaktáblákat, hogy beáradhasson a friss, illatos éjszakai levegő a kert felől. A fiaitól ajándékba kapott kacsák, fürjek és ludak formájára faragott lámpások világítottak. Az asztalon baloldalt Amerotke írókészlete hevert, jobbra hideg sörrel teli korsó, előtte enyhén lejtő írótáblán a kifeszített papirusz, melyet rézkapcsokkal rögzített a táblához. A papirusz üresen meredt vissza rá. A bíró annyi mindent látott és hallott aznap, hogy nehezen tudta rendezni gondolatait. Amint igyekezett egy kérdésre összpontosítani, azonnal felmerült benne tíz másik.

Fogta kobaltkékre festett, elefántcsont fogantyújú legyezőjét, és legyezni kezdte izzadt arcát. A házban csend honolt. A fiúkat megcsókolta és jó éjszakát kívánt nekik, mielőtt aludni tértek, Nofret pedig valószínűleg szintén az íróasztalánál ül éppen és a kiadásokat nézi át. Amerotke elmosolyodott. A felesége igyekezett gyakran a háznagyok és szolgák eszébe juttatni, hogy minden mozdulatukat ellenőrzi. Odakintről hol hangosabban, hol csendesebben szűrődtek be az éjszaka zajai: zümmögtek a rovarok, melyek közül egy-egy beröpült a hívogató lámpafényre. Amerotke nem tudta eldönteni, ez zavarja jobban vagy a kert tavaiban és csatornáiban kuruttyoló békák hangja.

Sóhajtott. A fáradtság ingerültté tette, és ingerültségét csak fokozta, hogy sehol nem talált kiutat az előtte tornyosuló rejtélyek útvesztőjéből. Hogy gyilkolhatták meg a három írnokot? Még ha egyikük meg is szegte volna a böjtöt, mindhárman csak nem? És annak ellenére, amit hallott arról, hogyan fogták a líbiaiak a tálkát, nehezére esett elhinni, hogy egy ilyen apró érintés megmérgezhetné a szent bort. Akkor hogyan ölték meg őket? És miért? Ki tette? És ki ölte meg Hutepát, akire élettelenül bukkantak rá szobája padlóján? Miért kutatott a templomi lány ilyen nagy erőfeszítéssel Huaneka sírja után, ahol az *ari szaput* elrejtették, ha egyszer meg sem próbált kimenni a sírhoz?

Amerotke elgondolkodott ezen. Lehet, azért nem ment ki Hutepa a sírhoz, mert tudta, hogy a Rekhet már járt ott? Milyen régen rajzolhatta a térképeket – azután készíthette, hogy a Rekhetet letartóztatták, esetleg miután száműzték? Ha igen, akkor miért? Pár nyom arra mutatott, hogy Hutepa a Rekhet szeretője volt, de akkor miért árulta el Nadifnak, és négy évvel később miért adott neki menedéket, miért szerelmeskedett vele? Bizonyára nagyon óvatos lett volna azzal szemben, akit elárult… Ha tudta, hogy a Rekhet gyilkos, akkor miért vállalt ekkora kockázatot? Végül kegyetlen, gyors halál ragadta el, de valóban a Rekhet műve lett volna ez is?

Ki lehet a Rekhet? Nadif szerint Ptah templomának orvospapja, de ez nem ad magyarázatot arra, miért vált gyilkossá, és hogy tudott ennyi gyilkosságot elkövetni. A Surat éles szemének ez is feltűnt – hogy juthatott el a méreg Théba minden zugába? Hogy választotta ki áldozatait a Rekhet? És az hogy lehet, hogy egy ilyen sakálnál is ravaszabb gonosztevő hagyta, hogy ilyen könnyen elfogják, ilyen könnyen a nyomára jussanak minden bizonyítéknak, amit felhozhatnak ellene: különféle szerek a szobájában, Uszerbati gyanakvása… Azonkívül kevés rabnak sikerült így megszöknie egy börtönoázisból, ahogyan a Rekhetnek. Segítette valaki? Hutepa vagy valaki más? Miért érdekli ennyire a líbiaiakat? Lehetséges, hogy ők segítették a szökésben? Miért? Lehetséges, hogy a Rekhetnek van valami oka arra, hogy meghiúsítsa a békeszerződést?

Amerotke tovább jegyzetelt. Ha a szökött rab minél jobban el akart rejtőzni, mint az várható is, akkor miért közelítette meg őt, a Két Igazság Csarnokának főbíráját? Ha visszagondol az esetre, a Rekhet különösebben még csak meg sem akarta félemlíteni azt leszámítva, hogy kést szorított a torkához, inkább elővigyázatosságként, mint fenyegetésként – csak azt mondta, figyeljen és gondolkozzon. Ugyanakkor a Surat két orgyilkosát

könyörtelenül megölte – ők fenyegetést jelentettek a számára, míg Amerotke nem. A bíró eltűnődött, tolla megállt a levegőben. Meg is feledkezett a figyelmeztető füttyszóról, melynek hallatán a Rekhet eltűnt. Segítette volna valaki? A templomi lány? Egy Rekhet létezik, vagy több, akár egész csapat, mint az amemetek, a város orgyilkosai? Csak egyet tartóztattak le a sok közül? Amerotke megrázta a fejét. Bosszúból mérgezték meg a három írnokot, nem a békeszerződést akarták semmissé tenni? Ha igen, miért keveredtek a líbiaiak az egészbe? Úgy tűnt, a líbiaiak sok mindenről tudnak és igen tevékenyek. Valaki titkos értesülésekkel látta el őket?

Amerotke úgy érezte, körbe-körbe járkál. Felállt és figyelte a láng körül táncoló molylepkéket. Odakint felrikoltott egy éjszakai madár, hangjára a vízilovak bömbölése válaszolt a folyó felől. Amerotke elmosolyodott. Úgy érezte magát, mintha ő maga is egy molylepke értelmetlen táncát járná.

Visszaült íróasztalához. Egyik rejtély a másikat követte. Eszébe jutott a könyvtáros halála, a könyvtár felgyújtása. Miért ölték meg a könyvtárost, miért igyekeztek eltüntetni a feljegyzéseket, mikor az eredetiket úgyis Maben őrizte nehéz ládáiban? Ki tudhatta még, hol temették el Huanekát és vele az *ari szaput*? Maben őrizte a ládát, de együttműködött Amerotkéval, mintha nem lenne rejtegetnivalója…

A bíró az ablakhoz ment és kinézett a telihold fényében fürdő kertre. Öklével combját ütögette, miközben gondolkodott. Ipui… Hogy halt meg a gazdag szoknyavadász kereskedő? Mindenki magabiztosan állította, hogy senki nem lépett be a kert elzárt részébe, Nadif pedig megállapította, hogy nem mérgezték meg a bort, amit Ipui és Kiat bevittek magukkal. De hogy halhat meg két életerős ember úgy, hogy nem kiáltanak segítségért? Valóban véletlen lett volna, hogy egyszerre haltak meg? Az első feleség, Patuna halála azonban semmiképpen nem tekinthető balesetnek. Szegény asszonyt odacsalták a kert elhagyatott zugába, és betörték a fejét. Lehet, hogy Ipui surrant vissza a házba, és ő égette el az esküvői ékszereket, mielőtt – vagy miután – megölte a feleségét? Miért tette volna ezt a tehetős kereskedő? Bizonyára nem mocskolná be a kezét vérrel; inkább felbérelne valaki mást a gyilkosságra.

Amerotke fáradtan lerogyott a magas támlájú székre. Itt nem jutott előrébb, ideje a mellékszálakra összpontosítania, például Hinki, a főpap helyettese betegségére. Mi okozhatta? Egyszerű fertőzés, vagy meg akarták mérgezni? Amerotke a kezébe temette arcát. Aznap több apróság is felkeltette a gyanakvását, de fényük csalókának bizonyult, akár a szentjánosbogaraké odakinn a kertben. A bíró ásított, szeme elnehezült. Pár perccel később már mélyen aludt.

Nem sokkal hajnal előtt a nyugtalannak tűnő Szhufoj keltette föl. A törpe vastag szövésű köntöst viselt, melynek csuk-lyáját a fejére borította.

– Gazdám! Gazdám! – Szhufoj közelebb tolta csonka orrú arcát a bíróéhoz. – Gazdám, miért nem az ágyadban fekszel?

Amerotke megrázta a fejét, hogy elűzze az álmot. Szhufoj átsietett a szobán, majd odavitte gazdájának a vászonköntösét. Amerotke felkelt és magára öltötte a köntöst, míg Szhufoj sorban kioltotta a még égő olajlámpásokat.

– Mi történt? – kérdezte Amerotke.

– Látogatóid vannak, gazdám. Jobb, ha jössz.

Odakinn az éjszakát a hajnaltól elválasztó kísérteties, szürke félhomály uralkodott. A fák között köd gomolygott. Amerotke felpillantott az égre, mely a nap első, halovány fényét leszámítva még feketén sötétlett. Szhufoj úgy siettette, mint egy összeesküvő, egyre csak a kapuőr kunyhója felé integetett. Amerotke a törpe után sietett, majd megállt. Az ösvény mentén két karcsú ló vontatta harci kocsi állt. Látszott, hogy nem felvonulásokra való

díszhintónak készítették: a lószerszám csillogó fekete bőrből készült, magát a kocsit nem díszítették elektrum- vagy aranyberakással. A füvön egy csapat núbiai üldögélt, és borostömlőt adtak körbe egymás között. Tőlük nem messze két alak állt. Mindketten a kocsihajtók hosszú köntösét viselték, a csuklyát a fejükre húzták.

– Mi ez? – kiáltott fel Amerotke. – Kik vagytok?

Követte Szhufojt az ösvényen, a két alak azonban ahelyett, hogy felé indult volna, eltűnt a fák között. Amerotke megállt. Arra gondolt, vissza kellene mennie a házba, hogy riassza szolgáit, hozza kardját vagy buzogányát…

– Gyere, gazdám! – kiáltott utána Szhufoj. – Jönnöd kell!

Hemhem-i: ókori egyiptomi szó, „csatakiáltás”

Tizedik fejezet

Mikor Amerotke belépett a fák közé, a két kocsihajtó hátrahúzta fejéről a csuklyát. Amerotke döbbenten állt meg. Szenenmut nagyúr és az Isteni Úrnő, Hatsepszut mosolyogtak rá. A bíró le akart térdelni, de a fáraónő csettintett ujjával és intett, hogy lépjen közelebb. Amerotke még sosem látta ilyen egyszerűen öltözve, arcfestés nélkül, hátrafésült hajjal, de gyönyörűnek találta így is. Hatsepszut hibátlan bőre csillogott, kék szemében ugyanaz a határozottság ült, mint mindig, ajka szoros vonallá keskenyedett, mintha valami aggasztotta vagy feldühítette volna.

– Méltóságos úrnőm és uram, váratlan ez a látogatás, de örömmel látlak benneteket házamban – szólalt meg Amerotke gunyorosan.

Bekísérte őket írószobájába. Szhufoj újabb székeket hozott, és megkérdezte a vendégeket, kívánnak-e enni vagy inni. Szenenmut és Hatsepszut csak a fejüket rázták. Amerotke szólt Szhufojnak, hogy csukja be az ajtót, majd Szenenmut segítségével visszarakták az ablakrácsokat és bezárták az ablaktáblákat. Hatsepszut, aki Amerotke székében ült, helyeslően bólintott, miközben figyelte őket.

– Valóban jobb, ha becsukjátok őket – mondta. – Titokban jöttünk, és amit mondunk, annak titokban kell maradnia – pillantott figyelmeztetőn Szhufojra, majd bólintott Szenenmut felé.

– Bíró úr, ismered a Vörösszemű Hórusz Villáját?

– Természetesen. – Amerotke leült egy zsámolyra. – Elhagyatott hely, nincs messze innen. Nagy birtok közepén áll, melyet magas fal vesz körül. Hórusz szobrairól kapta a nevét, melyek a bejárat két oldalán állnak. Gyakran elhaladok előtte. Egykor királyi tulajdonban állt, ha jól tudom.

– Még mindig az – felelte Hatsepszut –, néha használjuk titkos céljainkra. Bíró úr, múlt éjjel a mariannuk egy csapata letartóztatta a Rekhetet Thébában, és most abban a házban tartjuk fogva. – Amerotke döbbent arcát látva felnevetett. – Hadd kezdjem az elején a történetet, bíró úr. Megkaptuk az üzenetet, melyet Nadif zászlóvivővel küldtél nekünk arról, hogy a líbiaiak egyezkedtek a Surattal és igénybe vették az amemetek szolgálatait. Ó, ami azt illeti – Hatsepszut elmosolyodott –, elfogadtam a Surat feltételeit a segítségéért cserébe. Szóval a líbiaiak azért jöttek Thébába, hogy megkössék velünk a békeszerződést, ugyanakkor nagyon szeretnék elkapni a Rekhetet. Királyi körömben mindenki, tanácsom minden egyes tagja bizalmatlan a líbiaiakkal szemben. Ők kérték ezt a békeszerződést, és igyekeznek minden pontját megtartani: nem támadták meg sem a kereskedőinket és a karaván jainkat, sem a helyőrségeinket az egyes oázisokban, sem a Nílus menti falvakat. Ez nagyon is a

kedvemre van. Ugyanakkor úgy tűnik, a líbiaiak igyekeznek kereskedelmi kapcsolatokat kialakítani a Sínai-félszigeten a Hórusz-út mentén lévő bányákkal. Úgy hisszük, van még valami, amiről nem tudunk. Hevesen bizonygatják, hogy nincs közük a mérgezésekhez, amik a templomudvarban történtek, hogy ártatlanok minden gaztettben, de őszintén szólva nem bízom bennük. Miért akarják Naratusa és társai ennyire kézre keríteni a Rekhetet? Mit érhet nekik? A líbiaiak segítségével szökött volna meg a börtönoázisból és ért volna biztonságban Thébába?

– Van itt még valami – szólalt meg Szenenmut. – Az Isteni Úrnő azt mondta, a líbiaiak nem támadták meg az embereinket az utóbbi időben, egy kivétellel. Tegnapelőtt egy kocsialakulat a nyugati Vörös Földön járőrözött. Egy forrófejű tiszt vezette, aki bizonyítani akarta rátermettségét, és mélyebbre hatolt a sivatagba, mint kellett volna. Hogy rövidre fogjam a szót, Amerotke, a kocsialakulat nem tért vissza. Küldtünk ki felderítőket és kémeket, de semmi nyomát nem találták se kocsinak, se lónak, se embernek, a környéken járó nomádok pedig semmi szokatlant nem jelentettek. Nem hiszem, hogy egy egész kocsialakulatot úgy elnyelhet a sivatag pora, mintha egyenesen átvágtatott volna a távoli horizonton túlra. A vita kedvéért tegyük fel, hogy lemészárolták őket. Csak a líbiaiak elég erősek ahhoz, hogy megtehessék. Csak ők tudták volna nyom nélkül eltüntetni a holttesteket, a kocsikat és lovakat…

– Arra gondolsz, katonáink rájöttek valamire, és ezért megölték őket?

– Igen – felelte Szenenmut. – Valószínűleg megtámadták őket, vagy kinn, a nyílt sivatagban, vagy egy oázisban, de eddig semmit nem tudtunk kideríteni.

– Valóban elfogtátok a Rekhetet? – kérdezte Amerotke.

– Kémeink, a fáraó szemei és fülei szerint, akik a Titkok Házában dolgoznak, jól ismert amemetek tűntek fel a városban – felelte Szenenmut. – Gyanítom, bíró úr, hogy a te házadat is figyelik; abban biztos vagyok, hogy a királyi palotát igen. Egyik kémünk jelentette, hogy a harci kocsik kapuját – az egyik mellékbejáratot – a Kékfogú néven ismert amemet figyelte, aki jól ismert a Titkok Házában. Tervet szőttünk: elhatároztuk, úgy teszünk, mintha elfogtuk volna a Rekhetet. Egyik zsoldosunkat, egy szíriait elküldtük a városba, hogy költözzön be egy romos viskóba, és amikor letartóztatják, viselkedjen úgy, mintha ő lenne a Rekhet. Adtunk neki egy zsákot tele kis tégelyekkel, melybe ártalmatlan porokat és vizet töltöttünk. Ezután kiküldtünk egy csapat mariannut, hogy tartóztassák le. Zsoldosunk remekül játszotta a szerepét, miközben visszahurcolták a palotába.

– Mostanra tehát az összes amemet tud erről.

– Igen – jelentette ki erőteljes, tiszta hangján Hatsepszut. – Kékfogú azt hiszi, látta, amint a Rekhetet a palotába vitték. Ma látni fogja, ahogy katonák kis csapata a Vörösszemű Hórusz Házába kíséri. Látni fog téged is, amint belépsz abba a házba. – Hatsepszut elfordította a tekintetét, hangja bizonytalanná vált.

– Sokat kérek tőled, bíró uram. Az amemetek hamarosan megtudják, hogy a Rekhet a Vörösszemű Hórusz Házában tartózkodik, és csak egy kis csapat őr vigyáz rá, miközben Amerotke bíró vallatja.

A bíró lehunyta a szemét. Tudta, mit kér tőle a fáraónő.

– Az amemetek sosem támadnak nappal – folytatta Szenenmut, ahol Hatsepszut abbahagyta. – Ahhoz túl óvatosak. Ma éjjel azonban, úgy hiszem, rajtaütnek a Vörösszemű Hórusz Házán. Mindenképpen el akarják fogni a Rekhetet, mert a líbiaiak hatalmas váltságdíjat ígértek érte.

– De ez nagyon veszélyes! – Szhufoj csaknem sikoltott. – Az amemetek meg fogják ölni a gazdámat!

– Két okból kérjük ezt tőled, Amerotke – folytatta Szenenmut rendíthetetlenül. – Először is azért, mert az amemetek olyanok, akár a pestis, és most egyedülálló lehetőségünk nyílik rá, hogy mindet eltöröljük a föld színéről.

– Hogyan? – kérdezte Amerotke.

Szenenmut megrázta a fejét.

– Előbb hallgass végig. Másodszor pedig azért, mert ha az amemetek támadnak, az bizonyítja, hogy a Rekhet tud valami nagyon fontosat. Ezzel megerősítik a gyanúnkat, hogy odakinn, a nyugati sivatagban valami olyasmi zajlik, ami nagyon veszélyes Egyiptomra nézve.

– És utána mi lesz? – kérdezte Amerotke.

– Ha szükséges – szólalt meg újra Hatsepszut –, teljes kegyelmet ajánlok a Rekhetnek – feltéve, hogy a fáraó könyörületére bízza magát –, ha elmond mindent, amit tud.

– Arról beszéltek, le akarjátok mészárolni az amemeteket, ugyanakkor azt mondjátok, csak néhány őr vigyáz majd a Rekhetre.

Hatsepszut elvigyorodott.

– Az amemetek nem tudják, hogy titokban elküldtem hírnökeimet a Théba körüli kaszárnyákba. Ma hajnalban, még mielőtt a hold eltűnt volna az égről, csapataim szállingózni kezdtek a Vörösszemű Hórusz Házába – mariannuk, nakthu-aák, szíriai íjászok, kusiták, olyan katonák, akikben megbízunk. Omendap tábornok a parancsnokuk. Ma éjjel, mikor az amemetek támadnak – ahogy gyanúm szerint támadni fognak csapataim rajtaütésszerűén rájuk támadnak és mindet megölik.

– Ahogy gazdámat és engem is! – ismételte Szhufoj.

– Valamit még akartok mondani, nem igaz? – kérdezte Amerotke.

Szenenmut arckifejezése nem változott, ugyanolyan érzelemmentes maradt, mint eddig, Hatsepszuton azonban meglátszott, hogy nyugtalan.

– Hogy őszinte legyek, bíró úr, a Rekhet nagymértékben aggaszt. Egyre inkább kétlem, hogy mindent tudunk róla. Tegnapelőtt éjjel a templom szívében próbált megölni minket. – Hatsepszut röviden beszámolt a mérgezési kísérletről, melyet csak egy szolga torkossága hiúsított meg.

Mikor Hatsepszut befejezte, Szenenmut megszólalt.

– Amerotke, sok bizonytalanság merült fel a líbiaiakkal kapcsolatban. Ők a felelősek a templomban történt mérgezésekért? Ők próbáltak megölni minket? Ki áll emögött a számos gonosztett mögött? Miért nem menekült a Rekhet Memphiszbe vagy máshová? Miért jött vissza Thébába, miért folytatja azt a bűnös életet, ami az elfogásához és bebörtönzéséhez vezetett?

– És te, bíró úr – szólalt meg Hatsepszut élesen –, megtudtál valamit, ami közelebb vihet a rejtély megoldásához?

Amerotke megrázta a fejét.

– Megteszed, amire kérlek?

A bíró a földre szegezte tekintetét.

– Megteszem – felelte két feltétellel. Az első, hogy a feleségem nem tudja meg, mi történik. – Szhufojhoz fordult és rákacsintott. – A második, hogy te, kis barátom, nem jössz velem. Itt kell maradnod, hogy vigyázz Nofret úrnőre és a fiaimra. Ne aggódj, biztonságban leszek. Ha az amemetek támadnak, talán megtudunk valamit, amit eddig nem tudtunk.

– Van még egy oka annak, hogy idejöttünk – intett körbe a helyiségben Szenenmut. – Álruhában érkeztünk, de nemcsak az amemeteket akartuk megtéveszteni ezzel, hanem a köreinkben lévő árulót is. Te is tudod, hogy egy tanácsadónk elárult bennünket, igaz, Amerotke?

– Gyanítom, igen. Ügy tűnik, a líbiaiak pontosan tudják, milyen fontos a Rekhet.

– Úgy hiszem, már tudják, hogy a Rekhet annak a memphiszi kereskedőnek adta ki magát – jelentette ki Szenenmut –, aki a legjobb kémeim közé tartozott az egész nyugati sivatagban…

– Beszéltünk erről a Királyi Körben – szakította félbe Hatsepszut –, de az egyetlen hely, ahol még említettük, Ptah temploma volt a három írnok megmérgezése utáni éjszakán, a főpapok hallották, más nem. – Elmosolyodott. – Vagy te vagy az áruló, Amerotke, vagy a főpapok egyike. A helyiséget, melyben ezekről a fontos dolgokról beszéltünk, bezártuk, hallgatózó nem férkőzhetett a közelünkbe. Ez azt jelentheti, hogy vagy az egyik pap a Rekhet – amit kétlek –, vagy egy társuk – ami lehetséges –, vagy az egyik pap Egyiptom árulója. Még az is lehet, hogy mindhárom feltevés igaz. – Hatsepszut felkelt. – Többé nem beszélünk meg fontos ügyeket Ptah templomának papjaival, míg meg nem fejted a rejtélyt, Amerotke.

Miután Hatsepszut és Szenenmut távoztak, Amerotke felkészült. Az első néhány óra úgy telt el, akár az álom: családjával együtt kiült a gyönyörű kertbe, ahol hűs szellő fújt, szórakozottan figyelte a felkelő napot, *szerzete*t játszott fiaival, és hallgatta, ahogy Nofret az új parókájáról beszél. Szhufojt a városba küldte egy levéllel Hinki számára, melyben utasította a papot, hogy várjon a további parancsra és ne áruljon el semmit, amit tud. A bíró ezután visszatért szobájába, hogy összecsomagolja, amire szüksége van, majd azt mondta Nofretnek, hogy Szenenmut nagyúrral kell találkoznia olyan ügyben, ami a Titkok Házára tartozik. Nofretet nem tudta becsapni. Az asszony érezte, hogy valami nincs rendben, és kutató tekintettel figyelte férjét, nagy, barna szemei szomorúan fénylettek.

Késő délután Amerotke fogta a csomagjait, megcsókolta Nofretet, és közölte vele, hogy ideje indulnia. Az asszony elkísérte a kapuig, majd mikor a férje ki akart lépni a kapun, megragadta a csuklóját.

– „Elnehezült a szívem – idézett egy verset –, arra vágyom, hogy veled lehessek mindenkor, mindenben.”

– Velem is vagy mindenkor, mindenben – felelte Amerotke hevesen, és még egyszer megcsókolta, majd kilépett a félig nyílt kapuszárnyak közt.

Valami különös okból úgy érezte, hogy amint kilépett a házából, sebezhetővé vált, és bármikor prédául eshet erőszaknak, megtévesztésnek, hirtelen támadásnak. Az útja a Vörösszemű Hórusz Házáig ennek ellenére csak annyira bizonyult veszélyesnek, mint egy esti séta a kertben. Mikor megérkezett, a házat csendesnek és elhagyatottnak találta. Bekopogott a főbejáraton és körülnézett. Az ösvényen senki nem járt, csak mellette kuporgott egy koldus, aki vadul vakarta a lába közét, és mikor elkapta Amerotke tekintetét, keserves rimánkodással nyújtotta alamizsnáért a kezét. Amerotke elfordult. Látta, hogy a koldus csaló, skorpióember: képes lenne becsületes munkára, csak lusta. Ekkor hallotta, hogy odabent valaki hátrahúzza a reteszt. A következő pillanatban a kapu kitárult, ő pedig beléphetett a titkok világába.

A Vörösszemű Hórusz Háza állítólag üresen állt, most azonban elvadult kertjében harcosok tanyáztak. A katonák kis csoportokban üldögéltek, fűszeres húst ettek és édes sört ittak. Amerotke majdnem megcsípte magát. Álmodik vajon? A katonák mind harchoz öltöztek: bőr ágyékkötőt és mellvértet viseltek, fegyvereiket kezük ügyében tartották, a kertre mégis nyomasztó csend telepedett, nem hallatszott beszélgetés moraja. Amerotke elsietett mellettük és belépett az omladozó ház ajtaján. Benn, a kopottas festésű oszlopok közt a tisztek várakoztak. Ők is csatához készültek. Amerotke felismerte köztük Omendapot, Hatsepszut seregeinek nagydarab főparancsnokát. Omendap simára borotválta arcát, bőre olajtól csillogott. Ő is harcra készült: erős sarut viselt, bőr ágyékkötőt és páncélinget, mely

erős vászoningre varrt bronzlemezkékből készült. Omendap üdvözölte Amerotkét, majd az egyik sarokba hívta.

– Bíró uram, az Isteni Úrnő említette, hogy te is jössz. Mi a véleményed az előkészületeinkről?

Amerotke körbenézett.

– Hol van a fogoly?

Omendap az ajtóhoz lépett, ujját a szájához emelte és füttyentett. Kicsivel később négy állig felfegyverzett mariannu lépett be. Egy borzas, fekete hajú és szakállú férfit kísértek. A bíró ráparancsolt a rabra, hogy üljön le.

– Az Isteni Úrnő választása rád esett – kezdte, miközben tudatában volt, hogy Omendap ott áll mögötte. – Ma éjjel eljönnek az amemetek. Téged keresnek majd. Az ellenség hozzád hasonló veterán katonákból áll majd. Bármi történik is – válla fölött gyorsan hátrapillantott Omendapra –, nem foghatnak el élve. Mindent megteszünk, hogy megvédjünk. – Kinyújtotta kezét. A zsoldos megragadta, szájához emelte és megcsókolta Amerotke csuklóját.

– Bíró úr – szólalt meg halkan –, az Isteni Úrnő megmutatta nekem arcát és rám mosolygott. – Felnézett Omendap tábornokra és elvigyorodott. – Nem hiszem, hogy az amemetek elérnek hozzám.

Amerotke a nap hátralévő részét egy kis szobában töltötte az omladozó épület hátsó részében. Szhufoj igyekezett fenntartani a látszatot, és ebédidőben megérkezett némi étellel, melyet Nofret saját kezűleg csomagolt be gondosan vászonba. A törpe lekuporodott a bíró elé, aki egy párnán ült, hátát a repedezett festésű falnak vetve, és jóízűen falatozott a friss kenyérből és olajbogyóból.

– Kísértetek járta ház ez! – motyogta a törpe. – Odakintről úgy tűnik, mintha egy lélek se lenne itt, de amint belépsz a kapun, a fák közé…

Amerotke felnevetett.

– Omendap fél, hogy az amemetek egy kéme átmászik a falon, és ellenőrzi, hogy nem akar-e rajtuk ütni valaki – jelentette ki. – Minden emberét beljebb parancsolta a fák közé, és utasította őket, hogy maradjanak elrejtőzve. – Megrázta a fejét. – Sajnálom őket. Ott kell könnyíteniük magukon, ahol vannak, azt kell enniük, amit reggel kiosztottak nekik, és el kell viselniük a nap hevét.

– Könyörtelen, de ésszerű parancs. – Szhufoj evett egy szelet gyümölcsöt. – Mikor bejöttem, láttam két koldust…

– Amemeteket?

– Kétségkívül azok. Az egyik úgy néz ki, mint egy majom, a másik folyton az ágyékát vakarja. A koldusokra egy bizonyos tartás és külső jellemző. Ez a kettő csak amemet kém lehet.

– Jó – jelentette ki Amerotke. – Hadd maradjanak ott és figyeljék meg a délibábot, amit látniuk kell: egy rosszul őrzött házat, amelyet könnyű lesz megtámadni a sötétség beállta után.

– Biztonságban leszel, gazdám?

– Szhufoj, Szhufoj… – Amerotke közelebb hajolt hű szolgájához –, mindketten tudjuk, hogy valahányszor rejtélyes, hirtelen haláleset ügyében nyomozunk, vagy a Holtak Városa utcáit járjuk, a halál árnyékként jár a nyomunkban. Most sincsen másképpen. Ahogy azonban láttad, a kertben számtalan katona táborozik. Az amemeteket fogják rajtaütésszerűen lemészárolni ma éjjel, nem engem. Korábban is elbántunk már azokkal az orgyilkosokkal, Szhufoj. Szenenmut nagyúrnak igaza van. Ma éjjel lecsaphatunk rájuk úgy, hogy hosszú, hosszú időbe telik majd összeszedniük magukat.

– És a mérgezések, a rejtélyes halálesetek?

– Bejártam már az összes ösvényt és egy sem vezetett el az igazsághoz. Lennie kell még egynek. – Megfogta Szhufoj kezét. – Tartsd meg a gondolataidat magadnak, ha hazaérsz. Ne nyugtalanítsd Nofretet. Add át üdvözletemet neki és fiaimnak. O, és jut eszembe… – Benyúlt köntöse redői közé és elővett egy kis papirusztekercset. – Mielőtt hazamész, menj el Ptah templomába, keresd meg Hinkit, a papot, és add ezt oda neki. Kérd meg, hogy alaposan olvassa el, és ha választ akar küldeni, egyenesen nekem küldje.

Szhufoj még egyszer megfogta gazdája kezét, majd távozott. Amerotke aludt egy keveset, aztán újra az őt körülvevő rejtélyeken kezdett tűnődni. Gondolatai nyugtalanul cikáztak ide-oda, képtelen volt bármire is jutni. Megkönnyebbült, mikor esteledni kezdett. Omendap parancsot adott rá, hogy ne hagyja el a szobát, mikor azonban besötétedett, csatlakozott a tetőteraszon üldögélő ál-Rekhethez, ahol megvacsoráztak és beszélgettek a lámpások fényében, melyekről tudta, hogy messzire ellátszanak. A sereg szakácsa kemény kenyeret, szárított húst, gyümölcsöt és kesernyés bort szolgált fel. A zsoldos jó társaságnak bizonyult. Megjegyezte, hogy az étel jobb, mint amit a kaszárnyában kapnak, majd Amerotke kérdéseire elmesélte, hogy alsó-egyiptomi családból származik, kis földjük van a Deltában. A tengeri népekről szóló történetekkel szórakoztatta a bírót, mesélt szokásaikról, és arról, milyen mohón vágynak Egyiptom aranyára, ezüstjére és drágaköveire.

– A földünk nem tudott egynél több családot eltartani, ezért csatlakoztam a sereghez, és a Hórusz-út mentén szolgáltam. Egy idő után kiléptem a seregből, letelepedtem és megnősültem, de a feleségem meghalt gyermekágyban. Úgy döntöttem, eladom a földem… – Ezek után elmesélte, hogy még a Nagy Zöldet járó nagy csatahajókon is szolgált, és részt vett egy üldözésben, melynek során egy fosztogató hajót egészen a távoli szigetekig űztek.

– A tengeri népek partra szálltak és a szárazföldön menekültek tovább – idézte fel. – A kapitányunk parancsot adott, hogy kövessük őket. Mintha rémálomba csöppentünk volna! Azt hittem, az alvilágban járok. A tengeri népek veszélyes csapdákat állítottak nekünk a sűrű növényzetben: a kaviccsal felszórt lejtőn megcsúszva egyenesen a hegyes karókkal kirakott árkokba zuhantak az embereink. A legrosszabb csapda a tengerparton várt ránk: számtalan éles tüskét rejtettek el a homok alatt.

– Összeszurkálták a lábatokat? – kérdezte Amerotke.

– Igen, de nem az volt a legrosszabb, hanem hogy a tüskék hegyét emberi ürülékbe mártották. Később egy orvos elmondta, mekkora veszélyt jelent az ilyesmi. Akik tüskébe léptek, először nem törődtek vele többet, mint egy közönséges karcolással, veszélyesebbnek gondolták a kardokat és buzogányokat.

Csak később jelentek meg a fertőzés jelei, akkor azonban már nem tehettek semmit.

Amerotke megértően bólintott. Hallott már hasonló csapdákról, melyeknek épp az egyszerűségükben rejlett a veszélye. A hadsereg egyik orvosa egyszer elmondta neki, hogy az emberi ürülék veszélyesebb a legtöbb méregnél.

– A tüske mélyre hatolt, a seb vérezni kezdett – folytatta a zsoldos. – A sebesült elment az orvoshoz, aki valószínűleg kitisztította és bekötötte a sebet, de a fertőzésen már nem tudott segíteni. Az áldozatnak csak később, néha napokkal később tűnt fel, hogy valami nincs rendben. Néha sikerült felvágnia és kitisztítania a sebet, legtöbbször azonban nem. Gyakran láttam, hogy kínzó lázban pusztulnak el az emberek, akiknek mindössze egy kis szúrás esett a lábán…

Újabb történetbe akart kezdeni, ekkor azonban egy égő nyílvessző süvített végig a sötétlő égen.

– Elkezdődött – mormolta Amerotke. – Menjünk le.

Kékfogú, az amemet figyelte, ahogy a tüzes nyíl az éjszakába hasít. Egy tíz veteránból álló csapatot vezetett, emberei korábban mind a fáraó seregében szolgáltak. Összesen húsz ilyen csapat közelítette meg több irányból a Vörösszemű Hórusz Házát. *Resztunak,* éjszakai őröknek nevezték magukat. Az amemetek vezérei kétszáz emberüket küldték ide, hogy vegyék körbe a villát, másszanak át a falakon, győzzenek le mindenkit, aki ellenáll nekik, majd ejtsék foglyul a Rekhetet és Amerotke bírót. Az orgyilkosok vezérei már előre örültek a zsákmánynak: így nyíltan kimutathatják, mekkora hatalom van a kezükben, bizonyíthatják a Théba alvilágában rejtőző gonosztevőknek, hogy ők, az amemetek az igazi urak, még a fáraó hatalmából is gúnyt mernek űzni. Kékfogú titokban azzal bátorította magát, hogy nem lesz nehéz dolga. Az amemetek felderítői nem sok látogatóról tettek jelentést, az egyetlen, aki aznap délután érkezett, Amerotke szolgája, Szhufoj volt, de már ő is távozott. Kékfogút ez csalódással töltötte el: ha már Amerotkét foglyul ejtik, elfoghatták volna Szhufojt is, és eladhatták volna a Nílust járó kereskedőknek, akik örömmel felvásároltak minden furcsa teremtményt, hogy aztán nagy haszonnal túladjanak rajta a Deltában vagy a negyedik kataraktán túl.

Kékfogú megfordult és a sötétben az embereit kémlelte. Az amemetek felkészültek a harcra, arcuk és testük olcsó olajtól fénylett, mely közelharc esetén megakadályozza, hogy ellenfelük fogást találjon rajtuk; pajzsukat hátukra erősítették, kezükben görbe kardot és tőrt tartottak. Kékfogú felemelkedett ültéből, épp mikor újabb tüzes nyíl hasított a levegőbe.

– Most! – parancsolta. Futva elindultak a fák közt a falak felé, melynek már korábban létrákat támasztottak. Kékfogú látta, hogy tőle jobbra és balra újabb sötét árnyak sietnek elő a fák közül. Gyorsan átmásztak a falon, és leugrottak a kertbe odaát. A távozáshoz már nem lesz szükségük létrákra: addigra elfoglalják az egész házat, és ki tudják nyitni a kapukat.

Kékfogú összegyűjtötte embereit és a többiekkel együtt elindultak a főbejárat oszlopos verandája felé vezető ösvényen. A ház előtt kisebb csapatokra váltak, hogy teljesen körülvegyék az épületet. Ekkor kagylókürt hangja törte meg a csendet. A villa ablaktáblái kivágódtak, és nyílzápor fogadta a közelítő amemeteket. Újra felharsant a kürt. Kékfogú megpördült és elborzadva látta, hogy egész csapat katona zárja el a menekülés útját. Körülötte emberei úgy hullottak, mint a legyek. Az ablakokban fáklyák lobbantak fel, hogy az íjászok jobban lássanak. Csapdába kerültek! Kékfogú azonnal megfeledkezett a ház elfoglalásáról szőtt terveiről. Tudta, a királyi csapatok nem könyörülnek rajtuk; az egyetlen esélyük az életben maradásra, ha felveszik a harcot. Az ellenségre támadt, de nem volt esélye: elválasztották embereitől, majd mindet lemészárolták. Kékfogú épp az egyik katona felé szúrt kardjával, mikor érezte, hogy valaki halántékon vágja, és a földre zuhant.

Amerotke hallotta a harc zaját, a csatakiáltásokat és sikolyokat. A zsoldossal együtt a ház hátsó részében ültek. Az ablakokat bezárták és bereteszelték, az ajtó előtt válogatott tisztek álltak őrt. Amerotke háttal a falnak dőlt és lehunyta a szemét. Az egész ház visszhangzott a csatazajtól. Összerezzent egy, a többinél is hangosabb sikoly hallatán, ami hirtelen abbamaradt, mintha elvágták volna. A csata zaja lassan elcsendesült. A folyosóról léptek és férfihangok hallatszottak be, majd nyílt az ajtó és a bírónak hunyorognia kellett a hirtelen beáradó fáklyafényben. Omendap tábornok belépett a helyiségbe, majd véres *khopeskaját* Amerotke lába elé dobta.

– Vége. Jobb, ha jössz. – A zsoldoshoz fordult, aki épp fel akart tápászkodni ültéből. – Nem, te maradj itt. Nem akarom, hogy tudják, becsaptuk őket, hátha vannak még, akik elmenekültek és a fák közt rejtőznek.

A ház homlokzatát a számtalan fáklya fénye szinte nappali világosságba borította. Némelyik fáklya már a földre esett, de még mindig égett, az újabb, frissen meggyújtottak

pedig földbe szúrt póznákra erősítve vagy az életben maradt amemeteket szemmel tartó izzadó zsoldosok kezében égtek. A foglyokat felsorakoztatták az oszlopos veranda előtt. A kert fái közül néha egy-egy sikoly hallatszott, ahogy a mariannuk *és* nakhtu-aák felkutatták és kivégezték a szökni próbáló túlélőket. Az elesett vagy sebesült egyiptomiakat hordágyakra fektették, és a ház végébe vitték őket a halottak, illetve a sérültek számára kijelölt helyekre. Azokat az amemeteket, akik túl nagy sebeket kaptak ahhoz, hogy vallatni lehessen őket, talpra ráncigálták és a létráikból kialakított karókhoz hurcolták. Amerotke érezte, hogy felkavarodik a gyomra, mikor megkezdődtek a karóba húzások. A meztelenre vetkőztetett amemeteket a núbiai íjászok felemelték és áthúzták testükön a kihegyezett karókat. Fekete alakok rángatóztak a kíntól az éjszakában, fájdalmas sikolyaik messzire hangzottak.

– Erre mindenképpen szükség van? – Amerotke öklendezve elfordult, egy ideig az egyik oszlopnak támaszkodva állt, megpróbálta leküzdeni hányingerét, majd keze fejével megtörölte száját. Újabb sikoly hasított az éjszakába, miközben az egyik rab kilehelte a lelkét.

– Omendap tábornok, kérdeztem valamit! – csattant fel Amerotke.

Az izzadt arcú tábornok, akinek szemében még mindig a csata heve égett, közelebb lépett a bíróhoz. Főtisztjei követték.

– Igen, erre szükség van – jelentette ki, majd a többi rab felé intett, akiket éppen megbéklyóztak. – Felforgatták a fáraó békéjét. Ők sokkal rosszabbul bántak volna el velünk. Azokat a rabokat, akik még fel tudnak állni, ki kell vallatni. – Ujjával mellbe bökte Amerotkét. – Te fogod kivallatni őket.

A bíró dühösen eltolta magától a tábornok kezét.

– Te fogod kivallatni őket – ismételte a tábornok. Amerotke állta a tekintetét. Újabb sikoly harsant fel a karón gyötrődők sorából.

– Elég! – kiáltotta Amerotke. – A fáraó barátja vagyok!

Omendap pislogott és letörölte arcáról az izzadságot.

– Ezenkívül tisztességes tárgyalásra lenne szükség – folytatta a bíró –, még ha csak katonai bíróság előtt is.

– Ezek már túl sok sebet kaptak ahhoz, hogy hasznunkra legyenek – felelte Omendap.

– Akkor, a fény uraira kérlek, öld meg őket gyorsan! – suttogta Amerotke.

Omendap már nyitotta a száját, hogy visszautasítsa, aztán meggondolta magát és bólintott, majd oldalba lökte egyik emberét, hogy siessen teljesíteni a parancsot.

Amerotke közelebb sétált a karóba húzottakhoz, akik elcsendesedtek, csak egy-egy nyögés hallatszott, majd a borzalmas fuldokló hang, amikor Omendap emberei elkezdték átvágni a sebesültek torkát. A bíró a megbéklyózott amemetek sorához lépett. Annak ellenére, hogy mindegyikükön több seb éktelenkedett, karjukat és lábukat pedig megkötözték, még mindig rémisztő látványt nyújtottak. Amerotke, miközben lassan elsétált előttük, szemügyre vette zord, sebhelyes arcukat, izzadságtól, vértől és olcsó olajtól bűzlő testüket. Öltözékük különféle állatok – párduc, farkas, sakál és hiéna – bőréből készült. Kegyetlen arcukból kifejezéstelen szemek viszonozták pillantását.

Ezek mind zsoldosok, gondolta Amerotke. Jól megfizetik őket, de csak végrehajtják a parancsokat, nem kiadják őket. Hirtelen megállt.

– Melyikőtök a vezér? – kiáltotta a nyomornegyedek tájszólásában.

Megállt amellett az amemet mellett, aki vérző halántékát tapogatta. Kimondottan csúfnak találta; orra betört, száján sebhely éktelenkedett, szeme azonban értelemről árulkodott, és mint Amerotke meglepve látta, a tréfa szeretetéről is. Veteránnak gondolta, olyannak, aki bátran elfogadja a balszerencsét is, ha úgy hozza a sors.

– Hogy hívnak? – kérdezte Amerotke.

– Kékfogú – suttogta az amemet.

A bíró látta, hogy a fogoly szemében remény csillan.

– Akarsz kegyelmet? – kérdezte Amerotke gyorsan.

– Mit kérsz érte?

– A vezetőtök nevét.

– Nem én vagyok az.

– Tudom, de te tudod, ki a vezető, és nem akarsz meghalni.

– Senki nem akar meghalni, uram.

– Teljes kegyelmet kapsz – ismételte Amerotke –, visszakapod a fegyvereidet és adok némi ezüstöt is. De el kell hagynod Thébát és sosem térhetsz vissza. – A karók felé intett. – Vagy azonnal karóba húzunk.

– Hallgass! – harsant fel egy hang a távolabbi foglyok közül. – Ne szegd meg az esküdet!

Az amemetek nyugtalanul fészkelődtek, láncaik csörögtek. Omendap és tisztjei sietve közeledtek a felzúdulás láttán. Amerotke, miközben tekintete egy pillanatra sem hagyta el a Kékfogúét, felemelte a kezét.

– Tábornok úr, ez az ember életben marad.

– Nem… – kezdett volna tiltakozni Omendap, de Amerotke félbeszakította.

– De igen! – Megfordult és a tábornokra nézett. – Az Isteni Úrnő kíváncsi lesz pár dologra, Kékfogú pedig válaszolni fog a kérdésekre. Igaz?

– Megtartod a szavad? – kérdezte Kékfogú.

– Maatnak, az igazság istennőjének a mérlegére esküszöm, akit szolgálok.

Kékfogú felemelte megkötözött kezét. Amerotke parancsot adott, hogy oldozzák el. Az amemet, miután megszabadították kötelékeitől, csuklóit dörzsölgetve felállt, majd Omendap és Amerotke kíséretében elindult társai sora előtt. Egy kopaszodó fogoly előtt állt meg, akinek csúf arca ragadozó madárra emlékeztetett. Rámutatott, majd hátralépett, mert a fogoly feléje vetette magát. Két őr odaugrott és lefogták.

Kékfogú újra a madárarcúra mutatott.

– Ő Keselyű, a vezetőnk!

– Hazudik! – kiáltotta a fogoly.

– Hozzátok! – parancsolta Amerotke, majd Kékfogúra mutatott. – Őt is. – Elmosolyodott, mikor látta, hogy az amemet megriad. – Ne aggódj, katona, megtartom a szavam, csak biztos akarok lenni benne, hogy igazat mondtál.

Keselyűről is levágták a kötelékeket, majd mindkét amemetet őrök gyűrűjében kísérték a házba, ott térdre kényszerítették őket az emelvény előtt, ahol Amerotke és Omendap helyet foglalt. A bíró mindkettejüknek engedélyezett egy kupa bort, amit mohón kiittak, miközben nyugtalanul pillantgattak fel Amerotkéra vagy hátra a mögöttük őrködő nakhtu-aákra.

– Te vagy tehát a vezér? – mutatott Amerotke Keselyűre. – Te vagy az amemetek főnöke, igaz?

A Keselyű állta Amerotke tekintetét, és megnyalta az ajkát. Szeméből eltűnt az ellenségesség. Amerotke látta, hogy a fogoly már a jövőjét mérlegeli, és azon tűnődik, mit válaszoljon.

– Nem a vezér vagyok – felelte végül Keselyű csak egy parancsnok. Száz ember parancsnoka – tette hozzá. – Az amemetek tanácsának tagja vagyok.

– Nagyszerű – felelte Amerotke. – Nem húzatunk karóba.

Keselyű hátravetette csuklyáját és letörölte homlokáról az izzadságot. Mélyen ülő szemében riadalom ült.

– De attól még meg fogsz halni – tette hozzá Amerotke közömbösen. – Igaz, tábornok?

– Élve fogunk eltemetni odakinn a Vörös Földön! – jelentette ki Omendap élvezettel. – Méltó halál száz ember parancsnokának.

– Szeretnél életben maradni? – kérdezte Amerotke halkan. – Keselyűnek neveznek; biztosan szeretnéd kitárni a szárnyaid és északra repülni, Memphiszbe, vagy a nyugati sivatagba, hogy csatlakozz líbiai barátaidhoz. – Látta, hogy Keselyű szeme megvillan. – Szeretném, ha válaszolnál néhány kérdésre.

– Akkor életben hagysz? – Keselyű Kékfogú felé intett. – Én is megkapom a fegyvereimet és némi ezüstöt? Elmegyek Thébából, bíró úr, ahová csak akarod. Elmondok mindent, amit akarsz, de két feltétellel.

– Nem vagy abban a helyzetben, hogy feltételeket szabj! – csattant fel Omendap. – Könyörögj a kegyelemért!

– Két feltétellel – ismételte Keselyű nyugodtan. – Az első, hogy életben hagysz, ha elmondok mindent. A második, ami az embereimet illeti…

– A foglyainkat – vetette közbe Omendap.

– A kőfejtőkbe kerüljenek – jelentette ki a Keselyű. – Nem karóba húzás vagy élve eltemetés, hanem a kőfejtők. Ez legyen a büntetésük.

Amerotke gyors pillantást vetett Omendapra, aki bólintott.

– Rendben – jelentette ki a bíró. – De ez azon is múlik, mit énekelsz nekünk, madárka. Kezdhetjük. – Közelebb hajolt. – Tárgyaltál Naratusával, a líbiai hadvezérrel?

Keselyű megrázta a fejét.

– Nem vele, hanem Temeuval, a fiatalabbikkal. Akinek tetoválásai vannak itt, az arca bal oldalán és végig a jobb karján. A karjára vízililiomot tetováltak, az arcára kígyót, világoskékkel és vörössel.

Amerotke bólintott. Emlékezett Temeura: látta a templomi szertartáson is és később is, mikor Minnahttal együtt meglátogatták a líbiaiakat.

– Hogyan lehetnék biztos benne, hogy nem menekült meg pár embered a falakon átmászva? – kérdezte Omendap, és Amerotke karjára tette a kezét, hogy a bíró ne mondjon semmit.

– Nem hiszem, hogy bármelyiküknek is sikerült – felelte Keselyű.

– Én sem – jelentette ki Omendap. – És még ha sikerült is volna, át kellett volna jutniuk embereim egy második vonalán. Igen, még több katonám várt rájuk. Mindent tudunk a terveidről.

Keselyű ingerülten csettintett a nyelvével.

– Te vezettél ide minket – bökte oldalba Kékfogú. Keselyű dühösen meredt rá, talán meg is üti, ha az őrök egyike nem avatkozik közbe.

– Mondd el, mi történt – parancsolta Omendap.

– Körülbelül két teliholddal ezelőtt, uraim, az amemetek tanácsának vezetői üzenetet kaptak a líbiaiaktól – kezdte Keselyű akik azt akarták, segítsük a szökésben a Rekhet néven ismert foglyot, aki a Keserű Kenyér Oázisában raboskodik. Természetesen mi is hallottunk már a kegyvesztett orvospapról, aki annyi thébai haláláért felelős. Valójában – itt elvigyorodott – uraim már alig várták, hogy beszélhessenek azzal, aki ilyen könnyedén el tud bánni bárkivel. Elfogadtuk a fizetséget és a feltételeket is: az arany többi részét akkor kapjuk meg, amikor a Rekhet már megszökött. Felbéreltünk egy csapat nomádot, hogy látogassanak el az oázisba és vigyék el a Rekhetnek a szökéshez szükséges tárgyakat.

– Éspedig? – kérdezett közbe Amerotke.

A Keselyű elhúzta a száját.

– Egy kést, vizestömlőket, sarut, egy köntöst, hogy ne tűzze a nap, némi ezüstöt és egy térképet, amin feltüntették a közeli kutakat és oázisokat.

– Sikerült eljuttatnotok mindezt a Rekhetnek?

– Igen – felelte Keselyű büszkén.

– Miért nem vitték el neki maguk a líbiaiak? – kérdezte Amerotke. – Nekik is vannak járőreik a Vörös Földön.

– Úgy vélem, nem akarták, hogy úgy tűnjön, belekeveredtek az ügybe.

– Ez jellemző rájuk – jegyezte meg Omendap tábornok. – Mi történt ezután?

– A Rekhet tőlünk is megszökött. A líbiaiakat ez nagyon meglepte. Merész módon elkerülte a líbiai őrjáratokat, de egy nomád csapat váltságdíj reményében elfogta. A nomádokat megtámadta egy egyiptomi kocsialakulat. Ekkor hallottunk jó ideig utoljára a Rekhetről.

– Folytasd – utasította Amerotke.

– A líbiaiak megérkeztek Thébába. Miután a templomi írnokokat valaki megmérgezte, újabb ajánlatot kaptunk, hogy fogjuk el a szökött rabot. Busás jutalmat ígértek érte. – Vállat vont. – Ezért aztán megpróbáltuk.

– De nem jártatok sikerrel – szólt közbe Omendap. – Az amemetek tanácsának vezetőit minden bizonnyal érdekelte, miért ígérnek ennyi aranyat, ezüstöt és drágakövet egy szökött rabért.

Keselyű nyugtalanul fészkelődni kezdett. Megnyalta szája szélét, pislogott és riadt pillantást vetett Amerotkéra.

– Életben hagysz, kapok aranyat?

– Ezüstöt – felelte Amerotke –, a jó tábornok úrtól magától. – Izmai megfeszültek. Érezte, most jutott el a fogoly oda, amit ő az igazsághoz és a hazugságokhoz vezető utak kereszteződésének hívott magában. – Ha azonban hazudsz – folytatta nyersen –, a karón végzed!

– Mi… én… – Keselyűn látszott, hogy eldöntötte, melyik utat választja. – A Hajnalcsillagban találkoztunk Temeuval, a Holtak Városa egyik ivójában. Álruhában jött, ahogy mi is, és ragaszkodott hozzá, hogy keressük meg a Rekhetet. Alkudoztunk, ő pedig elmondta, hogy mást is felbérelt ugyanerre a feladatra: a Suratot. – Megvetően ejtette ki a nevet. – Kijelentettük, hogy a feladat nagyon veszélyes, hiszen a Rekhetre vadásznak a medzsaik, a királyi csapatok, a fáraó fülei és szemei a Titkok Házából, ráadásul még a Surat is. A líbiai azt felelte, bárkinek sikerül elfognia, az busás jutalomban részesül. Megkérdeztük, miért van szükségük a Rekhetre, ő pedig azt felelte, a sors változékony, akár a széljárás. Elmondta, hogy egy egyiptomi hatalmasság fizetett nekik, hogy szabadítsák ki a Rekhetet.

– Nem mondta, hogy ki?

– De igen – felelte Keselyű a gazdag kereskedő, akit a medencéjébe fúlva találtak meg.

– Ipui?

– Ő.

– Milyen bizonyítékod van erre? Lehet – tárta szét karjait Amerotke –, hogy a líbiaiak csak bajt akartak keverni.

– A pénzzel együtt Ipui a pecsétjét is elküldte. Temeu megmutatta nekünk.

Omendap szóhoz sem jutott, döbbenten viszonozta Amerotke elképedt pillantását.

– Tudják a líbiaiak, mit akart Ipui a Rekhettel?

– Nem. – Keselyű elvigyorodott. Tetszett neki vallatói döbbent arca. – Ipui azt mondta, hogy ha a Rekhet kiszabadul a börtönoázisból, a líbiaiak nemcsak drágakövet kapnak jutalmul, hanem tanúi lesznek annak, ahogy Egyiptom nyilvánosan megszégyenül.

– Arról beszélsz, hogy meg akarta mérgezni a három írnokot?

– Nemcsak akarta, meg is tette – felelte Keselyű gúnyosan.

– De Ipui ugyanazon a napon halt meg, amikor a három írnok – hajolt közelebb Amerotke. – A ti művetek volt?

– Nem.

– A három írnok és Ipui halála után is találkoztál Temeuval a Hajnalcsillagban, igaz?

– Természetesen. Többször is találkoztunk.

– Csakhogy Ipuinak akkor már nem volt szüksége a Rekhetre – nevetett fel Amerotke.

– Igaz, a líbiaiaknak azonban igen.

– Nem mondták, miért?

– Hogy maguknál tartsák – felelte Keselyű. – Ragaszkodtak hozzá, hogy élve fogjuk el. A holtteste semmit nem ért volna nekik, de azt nem mondták, miért. Bíró úr, ez nem tartozott ránk, miért kellett volna elmondaniuk?

Amerotke közelebb hajolt.

– Nekem úgy tűnik, a líbiaiak sokat tudnak a Rekhetről.

– Talán Ipui beszélt nekik róla.

Amerotke elmosolyodott, mikor látta, hogy a Keselyű elfordítja a tekintetét.

– Ezt te sem hiszed, igaz? Mit tudsz, Keselyű? Gondolj a szabadságra, a memphiszi kurtizánokra, akik rád várnak, borral teli kupákra, friss húsra, a vallatás végére. Mit számíthat neked mindez?

– Temeu tudott róla a legtöbbet. – Keselyű a torkát köszörülte. – Nagyon vonzó férfi… már ha valakinek ebbe az irányba hajlik az ízlése. – Az amemet gunyorosan elmosolyodott. – Talán összebarátkozott Ptah egyik főpapjával. De ez csak az én feltevésem. Esküszöm, többet nem tudok.

Amerotke Kékfogúhoz fordult, aki a fején lévő sebet tapogatta.

– Ez minden?

– Igen, bíró úr, csak még egyvalamit kérdeznék…

– Igen?

– Honnan tudtad, hogy ide fogunk jönni?

Amerotke elvigyorodott.

– Honnan tudni, mikor kitörni készül a vihar? Mikor sötét felhők gyülekeznek – válaszolta meg saját kérdését. – Láttuk a jeleket.

– A tanács vezetői nem fogják ezt elfelejteni – szólalt meg Kékfogú. – Van még elintéznivalójuk veled, bíró úr.

– Ahogy nekem is velük, Maat istennő a tanúm – suttogta Amerotke. – Van még mondanivalótok?

Mindkét fogoly megrázta a fejét. Amerotke pár pillanatig figyelte az arcukat. Az évek során kifinomult ösztöneivel megérezte, hogy mindkét amemet elmondott mindent, amit tudott, még ha nem is jut vele sokra.

– Omendap tábornok, adass mindkettejüknek menlevelet, a fegyvereiket, ruhákat, némi ételt és vizet, fél unu ezüstöt és aranyat. Egy órán belül távozniuk kell a városból. – Amerotke esküre emelte kezét. – És ha bármelyiküket még egyszer meglátod, esküszöm, az én arcom lesz az utolsó dolog, amit látnak életükben.

Hekai: ókori egyiptomi szó, „mágus”

Tizenegyedik fejezet

Amerotke felállt és bement a ház belsejébe. A zsoldos, aki a Rekhetnek adta ki magát, már távozott. Az őrök közölték Amerotkéval, hogy ünnepelni ment, már előre örül a hatalmas jutalomnak, amit a fáraó saját kezéből kap majd. Amerotke bement a szíriai szobájába és leguggolt a sarokban. Fáradtnak és piszkosnak érezte magát, fürdőre és borotválásra lett volna szüksége. Amit az amemetektől hallott, nem hagyta nyugodni. Tudta, semmi haszna nem lenne megpróbálni megbeszélni a hallottakat Omendappal: a tábornok elvégezte munkáját, és alig várta, hogy jelentést tehessen a Nagy Háznak. Amerotke úgy érezte, az ő feladata még csak most kezdődik.

Miért? Öklével dühösen a padlóra csapott. Miért esküdik össze egy olyan kereskedő, mint Ipui a líbiaiakkal, hogy visszahozzák Egyiptomba a Rekhetet és megszégyenítsék a fáraót? Ebben nem látott értelmet. Ipui korábban nemhogy összeesküvést szőtt volna Hatsepszut vagy Szenenmut ellen, de mindkettejüket lelkesen támogatta, és Ptah templomát is. A líbiaiakhoz mégis eljutott a pecsétje.

Amerotke agyában csak úgy zsongtak a kérdések, miközben fél füllel a kintről beszűrődő zajokat hallgatta. A takarókból rögtönzött fekhelyre esett pillantása, ahol a zsoldos aludt. Bár elfognák a Rekhetet, és kivallathatná! Tudta, milyen kérdéseket tenne fel neki Hatsepszut és Szenenmut. Omendap elmondja majd nekik, mit hallott az amemetektől, de ez még nem ad választ a legfontosabb kérdésre: miért olyan fontos Naratusának és társainak, hogy békét kössenek Egyiptommal, ugyanakkor elárulják?

A bíró összerezzent a kopogtatás zajára. Az ajtó pár pillanattal később kivágódott, és a napernyőjével felfegyverkezett

Szhufoj masírozott be, nyomában Nadiffal. A kisember Amerotkéhoz sietett és aggodalommal teli tekintettel kuporodott le elé.

– Biztonságban vagy, gazdám? Omendap tábornok elmondta, mi történt. Olyan a ház udvara, mint egy csatatér! Mindenütt vér, karóba húzottak, foglyok…

Amerotke megfogta a törpe kezét, majd megrázta Nadifét.

– Mennyi az idő?

– Nemsokára hajnalodik, gazdám.

Amerotke nehézkesen felállt.

– Az amemetek valószínűleg a korai órákban támadtak, amikor még hitük szerint mind aludtunk. Miért jöttél, Nadif zászlóvivő?

– Üzenetet kaptam Mabentől, az Arany Szőlőtőke Házából – felelte Nadif. – Szoneb, a kusita, akit múlt éjjel kikérdeztünk, eltűnt. Sehol nem találják. Maben arra kér, látogasd meg.

– Rendben, de nem most – felelte Amerotke. – Fáradt vagyok és éhes. Mosakodni és enni akarok. Menjünk, útközben elmondom, mi történt itt.

Elhagyták a Vörösszemű Hórusz Házát, és a keskeny ösvényen visszamentek a széles útra, ami a Nílus partján Amerotke házáig haladt. A bíró annyira elfáradt, hogy alig volt tudatában a mellettük elhaladó kereskedőknek, a teheneknek, ökröknek és szamaraknak, melyek nagy porfelhőt kavarva a város felé tartottak, hogy beérjenek a kapun, mielőtt megkezdődik a vásár a piacokon. A bíró beszámolt Nadifnak és Szhufojnak a támadásról, de mindkettejüket megeskette, hogy hallgatnak a történtekről, különösen Nofret előtt. Mikor azonban hazatért, alig tudta megmosni a kezét egy tál vízben, mielőtt a felesége kérdezgetni kezdte, mi történt valójában. Amerotke ráébredt, hogy a támadás híre már terjedni kezdett, talán a küldöncök vagy a városba visszatérő csapatok útján. Magához ölelte Nofretet, és gyengéden homlokon csókolta.

– Esküszöm – suttogta, ajkát az asszony halántékához szorítva amint vége, elmondok mindent.

Nofret magához szorította férjét, majd hátralépett és a szemébe nézett.

– Én leszek az első, aki emlékeztet majd erre az ígéretedre, bíró úr – jelentette ki.

Amerotke megfürdött, evett és kipihente magát. Késő délutánra járt már az idő, mikor Nadiffal és Szhufojjal együtt elért az Arany Szőlőtőke Házába. Elnézést kért Mabentől és Merit-től, hogy ily alkalmatlan órán zavarja őket, majd javasolta, hogy bent keressenek menedéket a hőség elől. Merit úrnő, aki nyugodtabbnak tűnt, mint legutóbb, behívta őket a nagy oszlopos csarnokba, majd kinyitotta az ablakokat, hogy befújjon a szellő. Frissen facsart gyümölcslevet és mogyoróból, fügéből és fahéjból készült édes süteményt szolgált fel vendégeinek. Amerotke megkérte, hogy csatlakozzon hozzájuk, majd mikor megtudta az asszonytól, hogy Minnaht is a házban tartózkodik, udvariasan kijelentette, hogy a főírnokról sem illik megfeledkezniük. Egy ideig nagy volt a felfordulás, szolgák sürögtek-forogtak, asztalokat, székeket, zsámolyokat és párnákat hoztak és rendeztek el. Amerotke közelebb sétált egy különlegesen szép falfestményhez, hogy jobban megcsodálja. A kép okkerszín bőrű parasztokat ábrázolt, amint gabonát mérnek egy magtárban. Minnaht megérkezett és kezet fogott a bíróval.

– Bíró úr – suttogta, – az egész városban azt beszélik, hogy támadás esett a…

– Tudom, tudom. – Amerotke karon fogta a barátságos írnokot és visszavezette a többiekhez. – Valóban – folytatta hangosabban –, sok érdekes dologra derült fény. Számomra legalábbis nagyon érdekesek – mosolyodott el halványan, majd a gyümölcslé iszogatása közben beszámolt mindenről, amit megtudott, bár csak azokat a részleteket árulta el, melyeket feltétlenül szükségesnek érzett elmondani. Gyorsan körbepillantva megállapította, hogy a többiek mind nagyon meglepődtek.

– Lehetetlen! – Maben és Merit egyként kiáltott fel.

– Képtelenség! – rázta a fejét Minnaht.

– Gazdám nem volt áruló – tiltakozott Hotep. – Semmi dolga nem lehetett a líbiaiakkal. Kiküldte ugyan a kereskedőit a nyugati sivatagba, de csak kereskedni, semmi másért.

– Mégis a líbiaiakhoz került a pecsétje – felelte Amerotke.

Erre nem tudtak mit válaszolni. Maben azt motyogta, lehetséges, hogy a pecsétet hamisította valaki, vagy tévedés történt. Amerotke ügyet sem vetett ezekre az ellenvetésekre, és folytatta a kérdezősködést, de további kapcsolatot nem talált Ipui és a líbiaiak között.

– Mi történt Szonebbel, a kusita őrrel? – kérdezte végül.

– Tegnapelőtt még itt volt, uram – válaszolta Hotep gyászosan –, aztán nyoma veszett minden holmijával együtt.

– Ő találta meg Ipui holttestét?

– Igen – felelte Merit. Keményen, sokáig állta Amerotke tekintetét. – Bíró úr… – kezdte, gondosan megválogatva szavait –, lehetséges, hogy Szoneb az amemetek közé tartozott? Ipui és a líbiaiak… talán halott sógorom belekeveredett valamibe, amiről egyikünk sem tudott!

Amerotke csak vállat vont.

– Semmi nem derült ki, ami közelebb vihet a rejtély megoldásához? – kérdezte.

– Miféle rejtély? – kérdezte Merit. – Ipui halála az istenek műve. Talán valóban csak baleset volt.

Amerotke tapintatosan véget vetett a beszélgetésnek és azt mondta, még egyszer át kell néznie Ipui feljegyzéseit. Nadiffal és Szhufojjal együtt átvonultak Ipui magánlakrészébe.

Merit és Maben tiltakoztak, de Amerotke kijelentette, hogy az új, tudomására jutott értesülések fényében újra át kell vizsgálnia mindent. Mikor bementek a kereskedő szobájába és magukra zárták az ajtót, újra elkezdték átkutatni a kosarak tartalmát. Az aprólékos munka nem hozta meg gyümölcsét. Amerotke levonta a következtetést, hogy bármilyen elfoglalt ember volt is Ipui, feljegyzéseiben semmi nem utalt arra, hogy kapcsolatban állt volna a líbiaiakkal vagy bármi bűntettet elkövetett volna. Nadif visszadobálta a papirusztekercseket a kosarakba. A zászlóvivő egész nap savanyú képet vágott. Elmondta a bírónak, hogy házikedvencként tartott páviánja, Baka, amelyet titokban több medzsaitársánál értelmesebbnek tartott, megbetegedett, és ez nagyon aggasztja.

– Úgy tűnik azonban, már múlófélben vannak a tünetek – jelentette ki, miközben felnyalábolt egy újabb halom papiruszt. – Bár elmondhatnám ugyanezt arról a rejtélyről is, amivel itt szembenézünk.

– Mire gondolsz? – kérdezte Amerotke.

– Ipui otthonától távol tartotta a Gyönyörök Palotájának nevezett kéjlakját. Lehetséges, hogy a titkos feljegyzéseit sem itt, a házában tárolta?

Amerotke épp válaszolni akart, mikor halkan nyílt az ajtó és egy kusita surrant be. Amint belépett, leguggolt és figyelmeztetőn ajka elé emelte ujját, majd megrázta a fejét, mikor látta, hogy Nadif keze az övébe tűzött tőr felé mozdul. Amerotke tekintete végigfutott a kusita kerek, kövér arcán, göndör, fekete haján, és a felsőtestén, nyakán és arcán látható sebhelyekből harcedzett katonának ítélte. Szó nélkül magához intette a kusitát, aki engedelmesen közelebb osont.

– Mi történt? – kérdezte Amerotke suttogva.

– Nem hagy nyugodni, ami Szonebbel történt – felelte a kusita. – Olyan volt ő nekem, mintha a fiam lett volna. Hogy lehet, hogy minden holmiját összecsomagolva távozott, de nem búcsúzott el tőlem, a barátjától, akit apjának hívott, különösen most, amikor elmondása szerint nagy vagyon várt rá?

– Vagyon? – kérdezte Amerotke. – Miféle vagyon?

– Talán elhagyta a józan esze – suttogta a kusita. Felemelte bal karját, hogy megmutassa karperecét és gyűrűjét, annak a jelét, hogy egykor a medzsaik közt szolgált, majd mindkettőt levette és áttette a jobb kezére. – Szoneb is csinálta ezt néha… Ült egy helyben és a karperecét hol az egyik, hol a másik karjára húzta. Amikor megkérdeztem, miért teszi, azt felelte, tud ő ennél furcsább dolgokat is. Faggatni kezdtem, hogy mit ért ezalatt. – A kusita felállt és megérintette gondosan megkötött ágyékkötőjét. – Ezt csinálta, és azt mondta, *„Su* hoz nekem *sep szeszt.”*

– „Az ágyékkötő vagyont hoz” – mit jelent ez a képtelenség? – Amerotke kérdőn pillantott fel a kusitára, de az csak a fejét rázta. Amit mondott és ahogyan állt, eszébe juttatott a bírónak valamit, amin sokat töprengett.

– Akarsz még mást is mondani? – kérdezte Amerotke.

A kusita megrázta a fejét, majd tiltakozón emelte fel kezét, mikor látta, hogy Amerotke az övére erősített erszény felé nyúl.

– Uram, semmi szükség rá, hogy megjutalmazz. Szoneb a barátom volt. – Ezzel meghajolt és ugyanolyan halkan távozott, ahogy érkezett.

– Nadif, mit gondolsz? – kérdezte Amerotke, amikor bezárult mögötte az ajtó.

A zászlóvivő elfintorodott.

– Nem tudom. – Felemelte bal kezét. – A medzsaik veteránjai néha visszahúzzák a karperecet a másik karjukra, csak hogy felelevenítsék az emlékeiket, Szoneb azonban… –

Leengedte a kezét. – Feltehetően tréfálkozott. Vagyonról beszélt. Nem értem, bíró úr. Mihez kezdünk most?

Amerotke Szhufoj felé fordult, aki az egyik kosárban talált Bész-amulettet forgatta a kezében.

– Segítségért imádkozol a távoli horizonton túliakhoz? – kérdezte a bíró mosolyogva.

– Gereh – jelentette ki Szhufoj.

– Gereh? – Amerotke felismerte az éjszaka egyik démonának nevét, azét, aki az Alvilág ötödik csarnokában élt, és gyakran játszott főszerepet a gyerekek rémítgetésére elmesélt történetekben.

– Gereh – ismételte Szhufoj, és felállt. – Nem, nem rémálmokról beszélek, gazdám, hanem Gereh úrnőről.

– A sötétség úrnője – füttyentett Nadif. – Értem már!

– Mit? – kérdezte Amerotke, és közben felrémlett benne, hogy mintha olvasta volna már ezt a baljóslatú nevet a hivatalos feljegyzésekben.

– Ő a különféle porok és szerek mestere – magyarázta Nadif. – Az Alkony-lakban él, a Holtak Városában, a folyón túl.

– És?

Szhufoj egyik lábáról a másikra ugrált izgatottságában.

– Uram, számos kérdéssel állunk szemben: medencében úszó holttestekkel, írnokokkal, akik különös módon kegyetlen halált halnak a fáraó színe előtt… Mindezt csak méreg okozhatta. Gereh, a sötétség úrnője biztosan tudja a választ. Meglátogathatnánk, a tanácsát kérhetnénk.

– De vajon fogad bennünket?

– Nem lesz más választása – felelte Nadif. – Úgy hiszem, hízeleg majd neki a látogatásunk, és ő is éppolyan kíváncsi, mint mi…

Kicsivel később Amerotke és két társa elbúcsúztak és távoztak az Arany Szőlőtőke Házából, majd elindultak a szikomorfákkal szegélyezett úton a városfalakon kívüli kis kikötők egyike felé. A forró déli hőség már enyhülni kezdett, a folyó felől frissítő szellő fújt, bár érződött rajta az iszap, a hal és a rothadó növényzet szaga. Béreltek egy csónakot. Amerotke letelepedett a csónak farában, Nadif és Szhufoj pedig egymással szemben ültek le, miközben megvitatták Baka, a pávián rejtélyes betegségének lehetséges okait. A folyón veszélyesen telepakolt bárkák egész serege járt-kelt oda-vissza az élők és a holtak városa közt. Sokszínű áruk tömegével – malachittal, timsóval, gyümölccsel, fával, különleges madarakkal, majmokkal, fűszerekkel, ládákkal és kosarakkal – teli kereskedőhajók tartottak egyik kikötőből a másikba. Temetési meneteket szállító gyönyörűen díszített hajók szelték nehézkesen a vizet, orrukban Izisz és Nephthüsz istennőket megszemélyesítő énekesnők álltak, és előredőlve dicshimnuszokat énekeltek Ozirisznak, a nyugati kapuk urának, valamint a halott emlékének. Katonákkal teli hadihajók kerülgették óvatosan a kisebb csónakokat, a fedélzeten fekete bőrű núbiaiak álltak pajzzsal és lándzsával, kusita gyalogosok és szíriai íjászok hatalmas íjaikkal – mind észak felé tartottak, útjukat kürtök és trombiták hangja kísérte.

Amerotke és társai elértek a nyugati partra, elhagyták a kikötőt és elindultak a Holtak Városa nyomorúságos, keskeny utcáin. Óvatosan kerülgették a szemétdombokat, a visongó gyerekeket és a csaholó kutyákat. Amerotke érezte, hogy veszélyes helyen járnak. Az ajtókban és sikátorokban rejtőző árnyak mind eltűntek, amint felismerték Nadif zászlóvivőt, akit mindenki félt a Holtak Városában. Miközben elhaladtak a kanyargó út mentén álló ivók mellett, voltak, akik sértéseket kiáltottak Nadif után, de mindig ügyeltek rá, hogy ne lehessen

kideríteni, ki szólt hozzá a tömegből. Itt nem építettek boltokat a kereskedők: áruikat az út szélére leterített gyékényszőnyegekre halmozták, vagy árnyas benyílókból kiáltozták az elhaladók felé, mit árulnak. Amerotke gyanította, hogy portékájuk nagy részét lopták.

Elértek az Alkonyat-lakba, ami csendesebbnek és tisztábbnak tűnt azokhoz az utcákhoz képest, melyeken eddig áthaladtak, bár az utcák két oldalán álló házak piszkos falairól itt is pergett a vakolat. Végül odaértek a sötétség úrnőjének házához. A házat körülvevő magas falon csak egy keskeny faajtón át lehetett átjutni. Nadif dörömbölni kezdett az ajtón, melynek kisablaka kinyílt és egy szempár tekintett ki rajta.

– Távozzatok!

– Nyisd ki az ajtót, vagy én, Nadif, a medzsaik zászlóvivője, betöröm.

Odabent valaki sietve elhúzta a reteszeket, majd az ajtó kitárult. Egy mocskos vászonköntöst viselő, borotválatlan arcú férfi hunyorgott rájuk, majd félreállt az útból. Amerotke felkiáltott a meglepetéstől, mikor belépett az ajtón, mert a piszkos udvar helyett, amire számított, gyönyörű kis kertben találta magát – bokrok, fák, gyógynövény- és virágágyak vették körül egy kecses szökőkút alabástrommedencéjét, melynek delfinszobra szájából csobogott a víz.

– A Gereh nem az, aminek gondolod – suttogta Szhufoj. – Őszintén beszélek, gazdám.

Szépen kirakott kövezett ösvényen vezetett útjuk a virágágyak között egy kis napfénypavilonig, ahol egy nő ült. Mikor meglátta vendégeit, felkelt és feléjük indult, hogy köszöntse őket, közben nem tette le a virágfüzért, amit éppen font. Nem volt túl magas; hosszú, ősz haja, melyet középen kettéválasztva viselt, a vállára hullott, nyugodt kifejezésű, elefántcsontszín arcában különös kék szemek csillogtak. Amerotke arra gondolt, egykor nagyon szép lehetett. Minden mozdulata kecsesnek tűnt. Hosszú, redőzött köntöst viselt, vállán rojtos kendőt, lábán ezüstözött sarut. A ruháiból áradó illat – ebben Amerotke biztos volt – nagyon hasonlított arra a ritka és rendkívül drága főzetre, melyet összetört mákból készítenek.

– Amerotke uram! – Az asszony a bíró felé nyújtotta kezét. Amerotke megfogta. Hűvösnek érezte az érintését.

– Nadif zászlóvivő, Szhufoj úr. Hallottam, hogy jöttök.

– Kitől? – kérdezte Amerotke.

Az asszony elmosolyodott.

– Itt, az Alkonyat-lakban a szellő hozza a legfrissebb híreket. Neked is megvannak a módszereid arra, hogy megtudd, amit akarsz, és nekünk is. Azért jöttél, hogy a mérgezésekről beszélj velem, igaz?

Betessékelte vendégeit a napfénypavilonba. Odabent a falak mentén puha kárpitú pad nyúlt végig. A Gereh intett, hogy foglaljanak helyet. Amerotke úgy érezte magát, mint kisfiú korában az iskolában. Emlékeztetnie kellett magát, hogy ez a nyugodt arcú hölgy, aki oly visszafogottan öltözködik, miféle hírnévnek örvend.

A Gereh, mintha csak olvasott volna a gondolataiban, felnevetett.

– Mire számítottál, bíró úr? Hogy csúf és lompos vagyok, mint az éjszaka teremtményei? Fekete ruhás boszorkány, aki titokzatos főzeteket kotyvaszt üstjében? Azt teszem, amit teszek. Nem Egyiptomból származom, ezért ilyen színű a bőröm és a szemem. Anyám a Nagy Zöld egyik szigetén született. Orvos vagyok, Amerotke uram, ismerem a különféle porokat és szereket, beszélhetek neked ennek vagy annak a gyógyfűnek a hatásairól.

– És a Thébában történt mérgezésekről? – kérdezte Amerotke.

– Egy időben azt hitték, az én művem – nevetett szája elé emelt keze takarásában az asszony. – De nem én tettem, a mérgekben semmi titokzatosság nincs, bíró úr. Mindnek

megvan a maga működése. Hadd mondjak egy példát. Ha megkeresnéd a sivatag legerősebb mérgű kígyóját, és meginnád a mérgét, semmi bajod nem esne tőle. Tudtad? Ha azonban egy parányi seb lenne az ajkaidon vagy a szádban, akkor az istenek irgalmazzanak neked, mert azonnal meghalsz. Vannak olyan magvak, melyeket lenyelhetsz, és nem lesz bajod tőle, ha nem rágod szét őket, de ha igen, pár szívdobbanásnyi idődd maradt csak az életből. Mesélhetnék akár a mézről is – van mérgező méz is, bíró úr, olyan, amitől borzalmas halált halnál. Hogy miért? Mert a méhek mérgező virágok porát gyűjtötték össze, és beleszőtték a mérget a lépesmézbe. Léteznek mérgek, melyek pár pillanat alatt ölnek, míg mások kis adagban nem ártanak, hanem használnak. Vannak mérgek, melyeket apránként lehet beadni, és hónapokon át fejtik ki hatásukat. Ismerek olyan szereket, melyeket ha délben meginnál, semmit nem éreznél, aztán három órával később kíntól rángatózna a tested. A létező legközönségesebb virág nedvét egy másikéval összekeverve halálos mérget kapsz. – Kis szünetet tartott, hogy megcsodálhassa az időközben elkészült virágfüzért. – A három írnok, akiket a templomudvaron mérgeztek meg, bort ittak?

– Nem volt méreg a borban!

– Nem, de keveredett valamivel a gyomrukban? Az írnokok böjtöltek előző nap, igaz? Üres gyomorra sosem jó bort inni – folytatta. – Mikor az írnokok megízlelték és lenyelték azt a bort, a gyomor nedvei felpezsdültek. Minden méregnek egyedi a hatása: vannak porok, melyek a talpad vastag bőrébe dörzsölve semmit nem okoznak, de ha odakerülnek, ahol vékonyabb a bőr – a szem környékére vagy a csuklóra –, halálosak. A mérgek titka az, hogy ismerni kell az erejüket és a hatásukat. Itt van például a mandula magja: önmagában ártalmatlan, de rettenetes méreg készülhet belőle. A Nagy Zöldön túl számtalan mandulafa nő. Kis adagban jót tesz a gyomornak, és még vágykeltő szerként is használják, nagy mennyiségben azonban ölhet, nem teszi azonban tönkre a testet, hanem megőrzi romlatlanul, mintha viaszbábu lenne.

– Mit tudsz Ptah templomának Rekhetjéről? – kérdezte Amerotke.

– Bárki is az, nagyon ügyes méregkeverő.

– Férfi?

– Igen, valószínűleg. Nagy tudáshoz van hozzáférése, és használja is.

– És mi lakozhat a szívében? – kérdezte Amerotke.

– A szív már más dolog, bíró úr. Mi, emberek, számtalan okból gyilkolunk: szerelemért, vágyból, mohóságból, irigységből, gyűlöletből. Van azonban néhány gyilkos, aki azért öl, mert szereti. Így élik ki a fájdalmukat. Figyelemmel kísértem a Rekhet ténykedését. – Kis szünetet tartott. – Szerette látni, ahogy mások meghalnak. Ettől úgy érezte, korlátlan hatalma van.

– Miért mondod el nekem mindezt? – kérdezte Amerotke.

– Ugyanebből az okból. – A Gereh élesen felnevetett. – Szeretem érezni, hogy hatalmam van. Meg aztán te Amerotke vagy, a Két Igazság Csarnokának főbírája – ki tudja, lehet, hogy egyszer még szükségem lesz a védelmedre vagy segítségedre. Kérdezz hát bármit, amire kíváncsi vagy, bíró úr, bár gyanítom, a legfontosabbat már megválaszoltam. – Újra felnevetett. – Kínálhatnálak étellel vagy itallal, de kétlem, hogy szívesen elfogadnád.

Nem várt választ. Félresöpörte arcából a haját, hátradőlt, majd folytatta.

– Ha mérgekkel foglalkozol, szabadulj meg az illúzióidtól, Amerotke úr. Gondolj a méregre úgy, ahogy a borra gondolnál, gondold végig, milyen állapotba kerülsz, mikor megiszol egy kupa bort: először boldogság tölt el, szívedben vidámság éled, dalolni támad kedved… pár órával később azonban gyomrod kavarog, fejed elnehezül, torkod kiszárad. Így hat a méreg is. Azt kell keresned, akinek meglehetett rá az oka és ügyessége, hogy megmérgezzen valakit; nem az számít, milyen szert használt.

Amerotke elbúcsúzott a sötétség úrnőjétől, és hazament. Igyekezett elfoglalni magát: beszélgetett Nofrettel, majd tekézett a fiaival, akik visítva nevettek, mikor apjuk bevallotta nekik, hogy egész idő alatt csalni próbált. Szhufoj hazakísérte Nadifot, és útközben tájékoztatta a meglepett medzsait, hogy szakértője az állatok betegségeinek. Mindketten úgy viselkedtek, mintha a Gerehnél tett látogatás csak érdekes mozzanat lett volna életükben, Amerotke azonban érezte, hogy nagy hatást tett rájuk, amit a különös külsejű asszony mondott, és mindketten lázasan próbálták a hallottakat összeegyeztetni a sok kérdéssel, melyek olyan vakító sűrűségben kavarogtak körülöttük, mint a sivatagi vihar homokja. Szhufoj távozása előtt megígérte Amerotkénak és Nofretnek, hogy vacsorára hazaér.

Amerotke végül úgy döntött, ideje elgondolkodni azon, amit megtudott. Míg fiai egy, a kertben látott mongúzt vettek üldözőbe, ő visszavonult kedvenc zugába a kertben: a zömök tölgyfák alá, melyek sűrű lombja kellemes árnyékot nyújtott. Szeretett itt üldögélni az egyik fa törzséhez erősített padon. Figyelte, ahogy a fiúk elszaladnak, aztán mély levegőt vett és próbált ellazulni, majd kezdte eszébe idézni mindazt, amit tudott, a „bepillantásokat a befejezetlen képekbe”, ahogy magában nevezte a megszerzett értesüléseket. Nofret vitt neki egy kupa hideg bort és egy kosárban gyümölcsöt. Amerotke szórakozottan megköszönte.

– Majdnem elfelejtettem – fordult vissza a távozni készülő Nofret, és lemosolygott férjére. – Kora délután keresett valaki.

– Kicsoda? – Amerotke izmai azonnal megfeszültek.

– Egy idegen; én legalábbis nem ismerem. Azt mondta, Kennunak hívják, régi ismerősöd még abból az időből, amikor Karnakban, az Élet Házaiban tanultál.

Amerotke megrázta a fejét.

– Nem emlékszem rá. Hogy nézett ki?

– Kellemes arcú, nagyon sötét bőrű, karcsú testalkatú, lágy hangú. Azt hiszem, katona lehetett. Mondtam neki, hogy nem vagy itthon, mire ő azt mondta, „Ó, értem”, és megígérte, hogy később visszatér.

– Nem hagyott itt semmit?

– Nem. – Nofret elmosolyodott. – Miért kellett volna? Jaj, ezek a fiúk! – Elsietett, hogy elhallgattassa a gyümölcsösben felhangzó visítást.

Amerotke kis ideig eltűnődött, ki lehetett a titokzatos látogató, majd gondolataiba újra beférkőztek a kételyek, melyeket számtalan apró tény keltett benne: Hinki betegsége, Hutepa piszkos ágya tiszta kis kamrájában. Hirtelen felkapta a fejét. Rájött, mi hiányzott a halott lány holmija közül. Nagyon kevés ezüstöt, aranyat vagy drágakövet találtak. Hutepa minden bizonnyal nagy vagyonra tett szert, ennek azonban kevés bizonyítékát látta. Lehetséges, hogy ki is rabolták, mikor meggyilkolták?

Gondolatban visszatért Hinkire. Hol tartózkodott a pap, amikor az írnokokat megmérgezték? Amerotke biztos volt benne, de úgy emlékezett, hogy a pap odasietett az egyik haldokló írnokhoz. És vajon mit akart eltüntetni az, aki felgyújtotta a könyvtárat? Bizonyára más könyvtáraknak is megvannak ugyanazok a feljegyzések! Eszébe jutott valami, amit a Gereh mondott, és izgatott lett. Kortyolt a borból, majd Ipuira és Kiatra gondolt, amint ott lebegnek a medence vizében, míg őreik bóbiskolnak. Maben és Merit Ptah templomába mentek. A medencét körülvevő palánkra gondolt, majd a létrákra, amik segítségével az amemetek bejutottak a Vörösszemű Hórusz Házának kertjébe. Mi is történt az Arany Szőlőtőke Házában? Ipui és Kiat későn keltek, majd ettek és ittak, mielőtt kimentek a medencéhez, ahol találkoztak végzetükkel, Patuna betört fejű holtteste pedig egész idő alatt ott hevert a szemétdomb alján. Tudta Ipui, miközben kényelmesen pihent medencéje

partján, hogy tőle nem messze első felesége holtteste ott rothad a szemétdombon? Eszébe jutott a Gyönyörök Palotája, ahol a kereskedő papiruszra jegyezte fel minden egyes hölgyvendégéről, miben a legügyesebb az ágyban. Ipui lehetett ugyan kéjenc, de az írásaiban semmi olyat nem fedezett fel Amerotke, ami gyilkosságra vagy árulásra képes emberről árulkodott volna.

A bíró beleharapott egy gyümölcsbe, és jólesően ízelgette a lédús falatot kiszáradt szájában. Elmosolyodott. Nemcsak figyelt rá, mit eszik és iszik éppen, hanem azzal is tisztában volt, hogy az ételben és italban rejlik a megoldás kulcsa, melynek segítségével fényt deríthet mindenre. A Gereh beszélt neki a mérgek veszélyeiről, ahogy a zsoldos is a Vörösszemű Hórusz házában, mikor a tengeri népek elleni küzdelemről mesélt.

Amerotke figyelte, ahogy a fáról felszáll egy fecske, köröz egy ideig, majd elrepül a messzeségbe. A közös nevezőt kell keresnem, gondolta. Kell lennie valami kapocsnak, ami összeköti mindezt… kivéve a líbiaiakat. Felsóhajtott, és újra ivott a borból. Mindenhol falakba ütközött, ezért újra visszatért az Arany Szőlőtőke Házában történt halálesetekhez. Találgatni kezdett, bár tudta, semmire nem megy vele, az üres elmélet bizonyítékok nélkül semmit nem ér. Az, hogy Ipui és Kiat lábán nem találtak lazúrkőport, fontos, de bizonyítéknak aligha elegendő, még nem – ahogyan Szoneb különös viselkedése az eltűnése előtti napokban sem. Miért tette egyik karjáról át a másikra karperecét, és mi ez a fecsegés az ágyékkötőjéről? Valami szemérmetlen tréfa lett volna? A bíró felkelt, a fák mögé lépett, levette köntösét és kioldotta ágyékkötőjét, majd sietve visszacsomózta. Megismételte a mozdulatokat, és elcsodálkozott azon, mennyire magától jöttek a mozdulatok, különösebben oda sem kellett figyelnie. Szoneb is valószínűleg így volt ezzel, akkor viszont miért tréfálkozott rajta?

Amerotke kiitta a bort és visszatért írószobájába. Teleírt egy ív papiruszt emberek és helyek nevével, majd megírt pár rövid levelet, melyben értesüléseket kért erről vagy arról a személyről. Szhufoj időközben visszatért, és vidáman kijelentette, hogy Baka, a pávián immár olyan jókedvű, mint madár az égen, és így is marad, amennyiben gazdája szigorúan betartja mindazt, amit Szhufoj a lelkére kötött. Amerotke mormogott valamit, Szhufoj pedig Nofrethez sietett, hogy elmondja neki, a férje visszatért *Reszeibe,* az álmok világába.

Találónak bizonyult a kifejezés, mert Amerotke a nap hátralévő részében úgy járt-kelt, mint az alvajáró. Szórakozottan válaszolgatott a kérdésekre, míg vacsoráztak a ház tetőteraszán; látszott rajta, hogy teljesen elmerült saját világában. Végül megcsókolta Nofretet, és közölte, hogy nyugovóra tér. Szhufoj tréfásan megjegyezte, hogy Baka, a pávián azt reméli, egy napon belőle is bíró lehet, és Nofret hangosan kacagott, mikor Amerotke, mielőtt távozott volna a lépcső felé, szórakozottan azt válaszolta, hogy bizonyára megvan hozzá minden képessége. A bíró másnap reggel korán felkelt, még pirkadat előtt. Felment a tetőre, hogy érezze arcán Amon leheletét, majd letérdelt, hogy arcát kezébe temetve imádkozzon. Ezután visszament a szobájába, megmosakodott, megborotválkozott, tiszta köntöst öltött magára és írószobájába ment. Szhufoj követte, Amerotke azonban rögtön elküldte Nadifhoz egy paranccsal, hogy a zászlóvivő és három legjobb embere a medzsaik közül a lehető legkorábban álljon a rendelkezésére.

Mikor Nadif és három embere megérkeztek, Amerotke nem válaszolt a kérdésekre, melyekkel elhalmozták; megkérte őket, hogy vigyék el a leveleket a címzettekhez, amiket előző nap írt, és derítsenek ki egyet s mást. A nap hátralévő részében Szhufoj, Nadif és a medzsaik a város különféle szegleteibe szaladgáltak a rájuk bízott feladatokat intézni; párszor még a Holtak Városába is átkeltek. A következő két nap ugyanígy telt. Nofret kezdett kétségbeesni, de aztán belenyugodott férje különös szeszélyébe, és csak néha ment oda

hozzá, hogy ételt vigyen neki, vagy nézze, ahogy a tölgyfák alatt sétál vagy karba font kézzel üldögél a padon és a földre mered, mintha valamit elvesztett volna.

A negyedik napon királyi küldönc érkezett azzal a paranccsal, hogy Amerotke jelentsen az Örök Nap Palotájának mindent, amit megtudott. Amerotke mogorván visszaüzente, hogy még nincs jelentenivalója, de ha lesz, az Isteni Úrnő lesz az első, aki megtudja. Kiment a kertbe, egy kupa gyümölcslével a kezében üldögélt kedvenc padján, és diót eszegetett, mikor hallotta, hogy Nofret a nevén szólítja. Az asszony egy férfi kíséretében tartott felé a gyepen át; a férfi napernyőt tartott a kezében.

– Amerotke, ő a múltkori látogatód, Kennu. Visszatért, hogy váltson veled pár szót.

Amerotke felpillantott, kezével árnyékot vetve szeme elé, hogy ne vakítsa el a napfény.

– Jobban látnálak, ha leengednéd a napernyőt – jelentette ki.

Látogatója engedelmeskedett. Középmagas, beesett arcú férfi volt, fejét teljesen kopaszra borotválta. Bal fülében fülbevalót viselt, ezzel pap benyomását keltette, izmos teste és gyors mozdulatai azonban katonára emlékeztették Amerotkét. Az idegen hosszú, fehér vászonköntöst viselt, lábán sarut, és a hőség ellenére nem zihált, úgy tűnt, hozzászokott a meleghez.

– A neved Kennu? – Amerotke figyelte, ahogy Nofret visszamegy a házba, majd megveregette a padot maga mellett. – Ülj le. Említetted, hogy velem tanultál Karnakban, az Élet Házaiban, azonban nem emlékszem sem az arcodra, sem a nevedre.

Az idegen leült, napernyőjét letette a földre, majd karba fonta kezét. Egyik keze eltűnt köntöse redői közt. Amerotke gyanakvását azonnal felkeltette az, ahogyan vendége ült, fejét enyhén elfordítva, óvatos tekintettel. A bíró gyanakvása egyre mélyült, ahogy jobban szemügyre vette az arcot.

– Nem ismerlek – mondta végül.

– De igen, bíró úr. Nagyon is jól ismersz, bár még nem találkoztunk.

Amerotke fel akart állni, de az idegen a karjára tette egyik kezét.

– Kérlek. – Közelebb hajolt a bíróhoz. – Nem akarok ártani sem neked, sem a családodnak. A nevem Kennu. Papként szolgáltam Ptah templomában, mielőtt rám nem fogták, hogy én vagyok a Rekhet, és el nem küldtek a börtönoázisba.

Metut en maat: ókori egyiptomi kifejezés, „az igazság szavaiért”

Tizenkettedik fejezet

Amerotke hátán végigfutott a hideg, de megragadta figyelmét az idegen tartása, nyugodt hangja és kutató tekintete. Tudta, hogy Kennu jobb keze, melyet köntöse redői elrejtettek, valószínűleg egy tőr markolatán nyugszik. Amerotke a földön heverő napernyőre pillantott.

– Miért jöttél ide? – kérdezte. – Küzdhetnék ellened, segítségért kiálthatnék.

– Mi haszna lenne, bíró úr? Nem akarok ártani sem neked, sem Nofret úrnőnek vagy a fiaidnak. Hutepa lelkére esküszöm.

– Megölted őt.

– Nem, bíró úr, nem én tettem. Esküszöm, hogy senkinek a vére nem tapad a kezemhez, leszámítva azét a két gazfickóét, akik el akartak fogni.

Amerotke kihallotta Kennu hangjából a szenvedélyt. Ez az ember vagy az egyik legügyesebb hazudozó, akivel valaha találkozott, vagy igazat beszél.

– Te vitted el Hutepa kamrájából az aranyat, ezüstöt és drágaköveket?

– Természetesen, bíró úr. Kellett a pénz – a királyi seregek, a medzsaik, az amemetek, a Surat mind egy borzas hajú és szakállú férfit keresnek, aki rongyokat visel, testét barnára égette a nap, és valószínűleg a Holtak Városa sikátoraiban rejtőzik. Senki nem pazarolna egy pillantásnál többet egy borotvált fejű, jól öltözött orvos-papra. Azonkívül – Kennu vállat vont – nem vettem el semmit, Hutepa adta nekem az aranyat és ezüstöt. – Felnevetett. – Elnézésedet kérem a templomban történt találkozásunkkal kapcsolatban. Megbízom benned; már akkor is megbíztam. Hutepa tanácsolta – ismerte a hírnevedet, ahogy most már én is. Bizalmam benned azóta csak fokozódott. Bárcsak… – Kennu összekulcsolta két kezét – Semmit nem kívánok jobban, bíró úr, mint hogy eléd állhassak a Két Igazság Csarnokában és bebizonyíthassam ártatlanságomat. Két dologra kérlek: először is arra, hogy hallgass végig, másodszor, hogy utána engedj távozni. Ha ezt megteszed, esküszöm mindenre, ami szent, hogy visszatérek és eléd állok a bíróságon, válaszolok a kérdéseidre és elfogadom az ítéletet, amit hozol. Tudok pár dolgot, amire nagyon kíváncsiak a Nagy Házban.

Amerotke a kert túlsó vége felé fordult. Nofret megállt a ház bejáratánál, mintha megriasztotta volna valami, és most feléjük nézett. Amerotke integetett neki.

– Kérsz enni vagy inni? – mutatott Amerotke a tányér felé.

– Nem, bíró úr, talán majd később. Vallomást szeretnék tenni. Legyen ez most itt egy Fül-kápolna, te pedig a fül egyik papja. Hallgasd végig, amit mondok.

– Jól választottad meg az időt – jelentette ki Amerotke. – Nadif és Szhufoj épp átkeltek a folyón, hogy megtudjanak egyet s mást.

– Bíró úr, végighallgatsz?

Amerotke kiegyenesedett.

– Valóban nem áll szándékodban fenyegetni engem vagy az enyémeket?

Kennu esküre emelte kezét.

– Rendben – döntött Amerotke. – Mondd el a történetedet.

– Thébában születtem, egy kereskedő egyetlen gyermekeként. Anyám fiatalon meghalt. Éles eszű diáknak bizonyultam, és apám, akinek a szeme fénye voltam, Ptah templomába adott, hogy orvos-papnak tanuljak. Nyugodt életet éltem. Kitűntem tanulmányaimban és végül bejutottam Ptah templomának Élet Házába. Több pappal is barátságot kötöttem: Ani főpappal, Hinkivel, Mabennel, Minnahtal és Uszerbatival is; mind jó barátaim voltak, és ma is azoknak tekintem őket. Nem házasodtam meg, de összebarátkoztam Hutepával, a heszettel. Milyen gyönyörűen tudott énekelni! – sóhajtott fel Kennu vágyakozva. – Tiszta, csengő hangon dalolt, akár a csalogány. Gyönyörűen tudott táncolni is, és szívesen incselkedett velem. Elégedett, boldog életet éltem, mint a kert madarai, de ez nem tartott sokáig. Körülbelül öt évvel ezelőtt kezdtek rejtélyes halálesetek történni a városban. Mint tudod, számtalan ember borzalmas halált halt. A hatalmasok közül is többen méreg áldozatává váltak. Az áldozatok egy közös vonással rendelkeztek: mind vagy ellátogattak Ptah templomába nem sokkal haláluk előtt, vagy egy rokonuk járt a templomban, és nevük megtalálható volt a templomnak adott áldozati ajándékok listáján. Ptah háza híres gyógyító hatalmáról. Nemcsak papok vagyunk, közülünk sokan orvosok is. Az emberek sereglenek a templomba különféle bajaikkal, nekünk pedig kötelességünk segíteni még a nagyon szegényeken is. Sokat tudunk az orvosságokról. Én a gyomor és a végbél betegségeire szakosodtam. Úgy gondoltam, a mérgezések körüli botrány olyan vihar, melynek a szele nem ér el hozzám. Végül azonban az emberek gyanakodni kezdtek, hogy a Rekhet, bárki is az, Ptah templomában keresendő. Egyik vezető orvosunk, Uszerbati azt állította, sejti, mi történik. Azon a bizonyos éjszakán – épp az áradás évszakának kezdetén – lakomát rendezett

a szobájában, és meghívott engem is három társammal együtt. Meg akarta beszélni velünk, mire jutott, mielőtt elmondja Ani főpapnak.

– Ki tudott még erről?

– Ani, és úgy vélem, két unokaöccse, Hinki és Maben. De lehet, hogy mások is tudták. – Kennu elmosolyodott. – A pletyka csak úgy burjánzik a papok körében.

– Te nem gyanakodtál senkire? – kérdezte Amerotke.

– Sok nevet hallottam emlegetni… Még Ipuira is gyanakodott valaki. Mindig támogatta a templomot, és mint tudod, eltűnt a felesége. – Kennu elhúzta a száját. – Illetve nem is tűnt el igazán, így van? Egész Thébában beszélik, hogy megtalálták a holttestét Ipui kertjében, egy szemétdombban.

– Folytasd – noszogatta Amerotke.

– A lakoma estéjén épp indultam Uszerbatihoz, mikor üzenetet kaptam. Egy kisfiú érkezett futva, és elmondta, hogy az Alkonyat Házában – a templom kórházában – egy idős pap nagyon beteg, és látni kíván. Soha többé nem láttam a kisfiút, és sosem tudtam meg, ki küldhette. Mikor elmentem az Alkonyat Házába, semmiféle beteg idős papot nem találtam ott. Több más dolog is feltartott – megálltam barátokkal beszélgetni, megkerestem Hutepát –, és mikor végül indultam csatlakozni barátaimhoz, láttam, hogy nagy a felbolydulás, őrök sietnek a szoba felé. Néhány riadt szolga elmondta, hogy Uszerbatit és három társát megölték. Borzalmas hibát követtem el: pánikba estem.

– Miért, ha egyszer ártatlan voltál? – kérdezte Amerotke.

– Erre nem tudok felelni, bíró úr; talán mert rossz előérzet töltött el. Nem, több volt rossz előérzetnél… Hutepának is ugyanezt mondtam. Úgy éreztem, mintha figyelt volna valaki, mintha valaki járt volna a szobámban… bár akkor úgy véltem, csak a Rekhet keltette nyugtalanság miatt fészkelődtek ezek a gondolatok az agyamba. Döntöttem. Elmondtam Hutepának, hogy nem megyek vissza a szobámba. A városba menekültem és egy piszkos kis szobában húztam meg magam, amit egy ivó emeletén béreltem. Hutepa szállította a híreket. Elborzadtam, amikor megtudtam, mi történt. Előérzeteim igaznak bizonyultak. Mind a négy társammal halálos méreg végzett. A medzsaik megszállták a szobámat, és különféle porokat és szereket találtak, valamint hatalmas vagyont, amiről nem tudtam. Bíró úr, tudtam egyet s mást a mérgekről, ezért eleve reménytelen helyzetbe kerültem. Találtak egy átokszöveget is, rajta Uszerbati nevével, az ő szobájában pedig olyan írásokat, melyben engem nevez meg gyanúsítottként. Mit tehettem volna, bíró úr? Minden bizonyíték arra mutatott, én vagyok a Rekhet. Hutepa miatt is aggódtam. Elmondtam neki, hogy ha letartóztatnak, őt is elfoghatják, mint bűntársamat. Ismertem a törvényt és ismertem a templomnak a botránytól való rettegését is. Úgy döntöttem, bűnösnek vallom magam, és inkább elfogadom, hogy egy oázisba száműznek, minthogy kivégezzenek, mert amíg élek, remélek. Ha eléd került volna az eset, bíró úr, milyen ítéletet hoztál volna? Hiába próbáltam volna bizonygatni az ártatlanságomat. Az elkövetkezendő napokban felkészültem sorsomra. Kilopóztam rejtekhelyemről, elmentem a könyvtárakba és tanulmányoztam a nyugati sivatagok térképeit, megkerestem rajtuk a börtönoázisokat. Elmondtam Hutepának, hogy amikor szólok neki, el kell árulnia a medzsaiknak, hol vagyok. Így rá senki nem fog gyanakodni. – Vállat vont. – A többit már tudod.

– Nem. Mondd el.

– Nadif zászlóvivő, akit Hutepa a rejtekhelyemre irányított, letartóztatott. A templomi hatóságok elé vittek. Emlékeztettem őket, hogy orvos-pap vagyok, és beismertem bűnömet, de attól a pillanattól fogva, hogy rám rakták a láncokat, eltökélten terveztem a szökésemet.

– Volt… van valami elképzelésed arról, ki lehet a Rekhet? – kérdezte Amerotke.

– Nem, bíró úr, nincsen, de… – Kennu felsóhajtott – …amikor a börtönoázisban raboskodtam, több gyilkossal is találkoztam, és egyszer hallottam, amint egyikük azt mondja, azért ölt, mert szeret ölni. Arra gyanakszom, a Rekhet is ezért tette.

Amerotke bólintott. A Gereh is hasonlót mondott. A bíró alaposan megválogatta a szavait, mielőtt újra megszólalt.

– Ha Uszerbati lakomát rendezett, hogy beszéljen veletek, és Ani főpappal is beszélni akart, ha nyíltan hangot akart adni gyanújának, akkor kellett találnia valami bizonyítékot a Rekhet kilétét illetően.

– Mint mondtam, pletyka, szóbeszéd lehetett. Ismered a papokat. – Kennu vállat vont. – Önteltek, nagy hangúak, és Uszerbati mindükön túltett. Nagyon büszke embernek ismertem meg. A templom vízellátásáért felelős írnokként dolgozott, de szívesen jutott volna magasabb pozícióba. Nagyon törekvő volt. Sokat gondolkodtam rajta! – nevetett fel Kennu élesen. – Lehet, hogy megtudott valamit, de az is lehet, hogy csak igyekezett kihasználni a Rekhet keltette rémületet, hogy fontosnak állítsa be magát, és előrébb jusson. Nekem nem mondott semmit, még azt sem, hogy esetleg rám gyanakszik.

Semmit nem tudtam – fejezte be Kennu. – Ezért küldtek el abba a börtönoázisba meghalni.

– Miért szöktél meg? Hogy tisztázd a neved? – kérdezte Amerotke. – Igazságra vagy bosszúra vágysz?

– Mindkettőre. Mielőtt letartóztattak, megcsókoltam Hutepát búcsúzóul, és azt mondtam neki, tegyen úgy, mintha ő is az ellenségem lenne. Mikor visszatértem Thébába, megtudtam, mennyi mindent megtett értem időközben. Elmondta, hogy átkutatta a templom feljegyzéseit, hogy kiderítse, hol fekszik Huaneka sírja, és hogy ott van-e, vagy ott volt-e valamikor az *ari szapu.*

– Ő maga nem ment ki az Elfeledettek völgyébe.

– Kiment, de a sírt nem tudta megközelíteni. Egyébként is úgy hitte, a végítélet könyveit már elvitték onnan, így mi haszna lett volna? Különben ő is gyanakodott; emlékszem, Mabent nem kedvelte, önteltnek és titokzatoskodónak tartotta, őt leszámítva azonban senkiről nem beszélt.

– Mi történt a börtönoázisban? – kérdezte Amerotke.

– Az a hely valóságos pokol, az Alvilág tüzes kamrája. Ott az ember nem hisz istenekben, csak abban, amit lát, hall, ízlel és érint. Talán ha előre tudtam volna, milyen, küzdöttem volna az ártatlanságomért Théba összes bíróságán, de amire megtudtam, milyen ott az élet, már késő volt. Rabtársaim nem kedveltek. Alig érkeztem meg, mikor vérhasjárvány tört ki, és a börtönparancsnokok örültek a hírnevemnek, mert így volt kit okolniuk. A járványt valójában a mocskos víz és az ehetetlen étel okozta. Ott, az oázisban úgy éreztem magam, mint akit élve eltemettek és elfelejtettek. Néha érkeztek nomádok, vándorkereskedők, és a parancsnokok beengedték őket. Árukat hoztak, néha még egy-egy szajha is jött velük. Az utolsó ott töltött évemben azonban mást is hoztak. Eleinte tévedésnek hittem, amikor a kereskedők titokban kis csomagokat nyomtak a kezembe, mikor a közelükbe mentem – hol egy régi kést, hol egy vizestömlőt, egy pár sarut, hol egy térképet a nyugati Vörös Földről. Előbb-utóbb rájöttem, hogy valaki segíteni próbál rajtam.

– Hutepa? – kérdezte Amerotke.

– Először én is azt hittem, de mikor visszajöttem Thébába, megtudtam tőle, hogy nem nyílt lehetősége arra, hogy segítsen. Thébában el tudott intézni egyet s mást, de a nyugati sivatagig nem ért el a keze.

– Hogy sikerült megszöknöd?

– Amikor összegyűltek a szükséges dolgok, vártam az adódó alkalmat. Egy nap visszahoztak és kivégeztek egy szökött rabot. A parancsnok és a többiek ilyenkor mindig ünnepeltek. Úgy döntöttem, aznap éjjel távozom. Átmásztam a palánkon és elindultam a Vörös Földön át. A parancsnok mindig azt mondta, a nap forrósága, az éjszaka hidege és a vadállatok megakadályozzák, hogy bárki is messze jusson a börtönoázistól, én azonban jól megterveztem az utam, és voltak nálam térképek. Ptah templomában alaposan áttanulmányoztam a csillagok térképeit is; tudtam, merre tartok. Volt nálam vizestömlő, egy kés, a lábamon saru, a fejemen kendő. Tudtam, hogy nappal veszélyes utazni – a forróság megölt volna, ha pedig éjjel lefekszem aludni egy sziklamélyedésben, csak odavonzza a szagom a ragadozókat… A térkép segítségével egyik kúttól a másikig értem. Időnként természetesen eltévedtem.

– Tehát nappal aludtál, és éjszaka gyalogoltál?

– Pontosan. Nappal aludtam, és ettem azt a kevés ehető bogyót vagy gyökeret, amit az oázisokban találtam. Tudtam, ha kelet felé tartok, egy idő után átérek a Thotmesz-vonalon, és elérek a Nílus síkságaiig. A fogságban eltöltött évek ravasszá tettek.

– Mi történt ezután?

– Egyszerű baleset. Elértem egy kis oázisig, ahol az egyiptomi csapatok kutat ástak, mellette egy sztélé hirdette valamelyik rég elfeledett fáraó hőstetteit. Kimerültem, és a sztélé mellett elnyomott az álom. Mikor felébredtem, láttam, hogy nomádok érkeztek a sivatagba. Letáboroztak, és várták, hogy felébredjek, miután természetesen foglyul ejtettek. Nem bántak velem rosszul; kérdezték, honnan jövök, én pedig azt hazudtam, kereskedő vagyok és eltévedtem. Komolyan bólintottak, aztán hallottam, hogy egymás közt arról beszélnek, mennyi pénzt kapnak majd értem, ha eladnak. Magukkal hurcoltak. Hamarosan megtudtam, hogy mást is foglyul ejtettek – eleinte annyira haragudtam balsorsom miatt, hogy nem is figyeltem fel rabtársamra, ő azonban odajött hozzám és bemutatkozott. Kereskedő volt Memphiszből. Láttam, hogy ez nem a teljes igazság; végül bevallotta nagy titkát, hogy nemcsak kereskedni utazott a nyugati sivatagba, hanem azért is, hogy a líbiai törzsek után kémkedjen. Azt állította, megtudott valamit, amit sosem felejt el.

– Mit? – kérdezte Amerotke, és igyekezett palástolni, mennyire izgatott.

– A kereskedő – vagy inkább kém – azt mondta, eljutott egy nagy oázisba messze kinn a nyugati sivatagban, és líbiaiakat látott ott, magas rangú törzsfőket, amint a tengeri népek kapitányait látják vendégül. Felismerte őket tollas fejdíszeikről.

Amerotke döbbenten meredt Kennura, aki felnevetett a bíró arca láttán.

– Tudom, mire gondolsz, bíró úr. Tengeri népek mélyen benn a sivatagban! Nem várnánk tőlük, hogy ott bukkanjanak fel, igaz? A kereskedő azt mondta, a líbiaiak nagy tisztelettel, vendégeikként bántak velük. Ennél többet azonban nem látott, mert gyanúba keveredett és menekülnie kellett az oázisból. Egy nappal később elfogták a nomádok, akik prédára vadászva járták a sivatagot. A kereskedő jó útitársnak bizonyult; annyit beszélt Thébáról, hogy felébredt bennem a honvágy. Keveset beszéltem neki magamról. Két nappal később egy egyiptomi harcikocsi-alakulat és az őket kísérő núbiai íjászok megtámadták a nomádokat. A küzdelem során a kereskedőt véletlenül nyakon lőtték egy nyílvesszővel, és azonnal meghalt. Úgy döntöttem, én fogom kiadni magam a kereskedőnek. Elvettem az amulettjét, a kardhüvelyét, és minden mást, amit a nomádok meghagytak neki. Mikor a csata véget ért, memphiszi kereskedőként mutatkoztam be a katonáknak, és azt mondtam, azért tűnök megviseltnek, mert a nomádok már régóta rabságban tartottak. A tisztek természetesen vendégszeretőn bántak velem, bekötözték a sebeimet, kenyeret és bort adtak, majd visszahoztak Thébába. Azt gondolták, velük megyek majd, hogy jelentést tegyek

a parancsnokuknak, én azonban megszöktem, amint a városba értünk, így végződött ez a kalandom. Eltökéltem, hogy kiderítem, mi történt négy évvel korábban. Visszamentem Ptah templomába és felkerestem Hutepát. Összeölelkeztünk, összecsókolóztunk. Nagyon örültem, hogy látom. Megtudtam tőle, hogy nem ő küldte azokat a tárgyakat, amik a segítségemre voltak a szökésemkor, ő csak a végítélet könyvei után kutatott. Beszélt Huaneka sírjáról kinn az Elfeledettek völgyében. – Kennu felemelte kezét, hogy Amerotke ne tegye fel a kérdést, ami a nyelve hegyén volt. – Hutepa csak ki akarta deríteni az igazságot, el akarta hallgattatni saját kételyeit, és kérvényt akart benyújtani a Nagy Házba abban az esetben, ha megtud valamit. – Sóhajtott. – Csak tíz napot tölthettem vele, mielőtt meggyilkolták. Rejtegetett, tiszta ruhát hozott nekem, megborotvált, megfürdetett és bekent olajjal. – Pislogott, hogy eloszlassa a szemébe szökő könnyeket. – Megkérdeztem, van-e valami sejtése, hogy ki lehet a valódi Rekhet, de nemmel válaszolt. Mikor megtudtam, mi történt a templomudvaron, rájöttem, mennyire ravasz a gyilkos: akkor kezdődtek meg újra a mérgezések, amikor megszöktem. Bíró úr… – Kennu kis szünetet tartott, mintha a gyümölcsöskertben játszó fiúkat hallgatná remélem, hízelgőnek találod, hogy Hutepa azt mondta, benned megbízhatok. Azt mondta, előbb-utóbb fel kell adnom magam a hatóságoknál, ki kell jelentenem, hogy ártatlan vagyok és követelnem kell, hogy folytassák a nyomozást. Szerelmeskedtem vele aznap, amikor találkoztam veled. Minden vagyonát nekem adta: aranyat, ezüstöt, drágaköveket. Nagyon jó szíve volt. Tudta, hogy álruhát kell öltenem, vagyonos embernek kell tűnnöm. Azt is ő mondta el, hogy a templomban tartózkodsz aznap. Követtelek, beszéltem veled, aztán eltűntem. Másnap reggel zarándoknak álcázva visszatértem. Akkor hallottam a hírt, hogy Hutepát megmérgezték.

– Gyanakodott a lány bárkire is? – kérdezte Amerotke.

– Nem, bíró úr.

– És te gyanúsítasz valakit a megmérgezésével?

– Biztos vagyok benne, hogy meggyilkolták, de nem tudom, ki tehette.

– Mit tudsz Ipuiról, a kereskedőről, akit feleségével együtt a lótuszmedencéjükbe fúlva találtak?

– Hallottam a halálhírét. Nem sokat találkoztam Ipuival, bár az első feleségével többször is. Tudod… – Kennu megnyalta szája szélét – az egyik Fül-kápolna papjaként szolgáltam. Meghallgattam a zarándokoknak, a templom látogatóinak vallomásait. Patuna úrnő is ellátogatott a templomba. Elmondta, hogy betegség gyötri, valamiféle megszállottság.

– Hogy érted ezt? – kérdezte Amerotke.

– Gyakran minden ok nélkül elöntötte a rémület – felelte Kennu. – Ha kilépett a házból, úgy érezte, elájul, izzadni kezdett, remegett. Néha kényszerítette magát, hogy eljöjjön Ptah templomába, ahol bevallotta bűneit és azt is elmondta, milyen boldogtalan, mert a férje más nők után koslat.

– Neveket nem mondott, hogy ki után?

Kennu felnevetett.

– Amerotke uram, Ipui annyi szeretőt tartott, mint égen a csillag.

– És Hinki úrról mit tudsz? Tudtad, hogy megbetegedett?

Kennu csak a fejét rázta.

– És a templomban történt tűzesetről?

– Hadd mondjak valamit. Mielőtt letartóztattak, tudtam egyet s mást a mérgekről. Míg én az oázisban senyvedtem, Hutepa – a fény urai fogadják magukhoz *kát* – szintén tanulmányozta a mérgeket. Érdekes dolgokat mesélt: hogy a legkülönfélébb összetevőkből lehet gyilkos mérgeket előállítani, de nagyon pontosan kell összeválogatni őket.

Amerotke bólintott. A sötétség úrnője nagyjából ugyanezt mondta.

Kennu felállt és szorosabbra húzta az övet derekán.

– Te mérgezted meg a Surat embereit? – kérdezte a bíró.

– Megfenyegettek. Hutepától kaptam egy kevés mérget. Nem hagyhattam, hogy elfogjanak; úgy döntöttem, ha nincs reményem a szabadulásra, véget vetek mindennek.

Amerotke látta Kennu acélos tekintetében, hogy minden szavát komolyan gondolja.

– Nem akadályozod meg, hogy távozzam, igaz, Amerotke uram?

A bíró hunyorogva felnézett a szökött rabra, aki bizalommal eljött hozzá és a kezébe helyezte sorsát.

– Ennek véget kell vetni – jelentette ki. – Egy nap fel kell adnod magad, a biztonságod érdekében. Nagy veszélyben forog az életed. Nemcsak a királyi csapatok vagy a medzsaik keresnek, hanem mások is.

– A líbiaiak? Mit terveznek?

– Azt hiszem, tudom – mosolyodott el Amerotke. – Látom már, milyen alantas terveket szőnek. Akarsz még mondani valamit?

Kennu felnézett az égre.

– Kívánsz valamit? – kérdezte Amerotke.

– Az életet – felelte a szökött rab halkan. – Meg akarok szabadulni mindettől. – Amerotkéra mosolygott. – Szabadon érkeztem…

– És szabadon távozol – felelte Amerotke. – Egy kérdésem lenne még. Ptah templomában hányan tudták, hogy Hutepa közel állt hozzád?

Kennu lehunyta a szemét.

– Nagyon kevesen – jelentette ki. – Nem szokásom kimutatni az érzelmeimet, ő sem mutatta ki. Tudod, az efféle kapcsolatokat nem nézik jó szemmel. – Felnézett az égre. – A lámpakészítők utcájában megtalálsz, a lámpás jelénél. – Kinyújtotta kezét. – Amerotke uram, több mondanivalóm nincsen, de esküszöm neked, nem én vagyok a felelős a három írnok haláláért, ahogy máséért sem. Amikor meghallgatást rendelsz el az ügyben, meg fogok jelenni előtted a Két Igazság Csarnokában, és elmondom védőbeszédem.

Amerotke kezet fogott vele, Kennu ezután sarkon fordult és távozott. A bíró nézte a távolodó férfit, és teljes bizonyossággal érezte, hogy rejtélyes látogatója igazat beszélt.

Amerotke a nap hátralévő részét és a másnapot azzal töltötte, hogy gondolkodott mindazon, amit megtudott, és megpróbálta összeilleszteni azokkal az értesülésekkel, melyeket Nadif és Szhufoj hordtak hozzá a város különféle csücskeiből szorgosan, akár a hangyák. A Kennu látogatását követő harmadik napon királyi küldönc érkezett, és híreket követelt. Amerotke elmondta, hogy ha az Isteni Úrnő úgy parancsolja, elmegy a városba, most azonban sürgetőbb tennivalói vannak. Remélte, késleltetheti a percet, amikor be kell számolnia Hatsepszutnak, de tudta, hamarosan cselekednie kell. A fáraónő azonban természetesen nem várt, és másnap nem sokkal hajnal előtt Szenenmut nagyúr egy harcikocsi-alakulat és egy csapat izzadt núbiai lándzsás kíséretében megjelent Amerotke házánál. Hagyta, hogy katonái letelepedjenek a kertben – Amosze *és* Kurfaj nagy örömére –, ő maga pedig csatlakozott Amerotkához a tetőn, hogy imádkozzanak a felkelő naphoz, és együtt énekelték a dicshimnuszt.

– *„Minden hatalom a tiéd, ragyogó úr, kinek igaz fénye messze a távoli horizonton túl tündököl, sugarait mégis elküldi, hogy felmelegítsék a földet és elűzzék a sötétséget…”*

Ezután frissen sült kenyeret ettek, majd egy ideig úgy üldögéltek a tetőteraszon, mint két iskolásfiú, mézes süteményt rágcsáltak és friss gyümölcslevet iszogattak.

– Nos, bíró úr – Szenenmut Amerotkéra kacsintott –, most, hogy az udvarias semmitmondó szavakon túlvagyunk, hallani szeretném, mit derítettél ki.

Amerotke beszámolt neki rejtélyes látogatójáról, Szenenmutnak pedig leesett az álla a csodálkozástól, miközben hallgatta, ahogy a bíró részletesen elmondja, mi történt.

– Tehát úgy gondolod, ártatlan? – kérdezte.

– Igen, ezért jött el ide, hozzám.

– Térjünk át más témára – legyintett Szenenmut. – Úgy érzem magam, mint egy éhes kisgyerek, aki elé ételtel teli tálak egész sorát tették. Valójában különösen a líbiaiak érdekelnek. A gyilkossággal kapcsolatos ügyek rád tartoznak, Amerotke. Minket az árulás és a külügyek érdekelnek. Nehezemre esik elhinni, hogy Ipui, a halott kereskedő elárulta az isteni fáraót, de a bizonyítékok…

– Nem hiszem, hogy elárulta – jelentette ki Amerotke. – Ez is csak egy nagyon szövevényes és átláthatatlan játék része, amibe a líbiaiak alaposan belekeveredtek. – Sietve beszámolt arról, milyen következtetésekre jutott és mi alapján.

– Nagyon okos – vigyorodott el Szenenmut. – Nagyon okos. Szerinted tehát a líbiaiak csak egy okból akartak békét: kereskedelmi útvonalakat akartak kialakítani a Sínai-félsziget bányái felé, hogy aranyat, ezüstöt és drágaköveket halmozzanak fel, majd szövetséget kössenek a tengeri népekkel. A tengeri népek nem többek közönséges kalózoknál – a Nagy Zöld szigetein és Kánaán kikötővárosaiban lakoznak. Ottani ellenségeink, főként a hettiták, engedik nekik, hogy használják a kikötőiket. A tengeri népek olyan földet keresnek, ahol letelepedhetnek, és a Nílus deltavidéke a legtermékenyebb föld a környéken. Mivel nincsenek földjeik, nincs gabonájuk, jószáguk, nem tudnak cserekereskedelmet folytatni, ezért karddal kell megszerezniük, amire szükségük van. Ha azonban szert tesznek aranyra, ezüstre és drágakövekre, vásárolhatnak tartalékot mindenből és megvesztegethetik a kikötők felügyelőit – vagyis erősebbé válnak. A líbiaiak azt tervezik, hogy szövetségre lépnek a tengeri népekkel – a Hórusz-út mentén lévő bányákkal kereskedve értékes fémeket és drágaköveket halmoznak fel, mellyel aztán megvásárolhatják a tengeri népek kapitányainak barátságát. Egy vagy két év múlva hatalmas flotta jelenne meg a Deltában, mi odaküldenénk csapatainkat, hogy visszaverjék őket, Naratusa pedig ugyanebben az időben felbontaná az Egyiptommal kötött békeszerződést, és megtámadná a Nílus menti falvakat és városokat. Két fronton kellene háborúznunk, a Nílus mentén és a Deltában. A líbiaiak most Thébában nem békét kötnek, csak elvetik a magvakat, hogy pár év múlva véres aratásra kerülhessen sor.

– A tervük azonban napvilágra került, igaz?

– Igen, a kereskedő – a kémem – rájött. Eljutott egy távoli oázisba, ahol felismerte a tengeri népekhez tartozó harcosokat a líbiaiak között. Még a kikötőinkben is ritkán látni őket, nemhogy a sivatag mélyén. Azért érkeztek, hogy tárgyaljanak a líbiaiakkal, és leszüreteljék Naratusa tervének első gyümölcseit. A kereskedő mindezt látta és elmenekült. Lehetséges, hogy üldözték, azonban nem a líbiaiak fogták el, hanem egy csapat nomád, ugyanazok, akik később Kennut is. A kereskedő, mikor megtudta, hogy Kennu is egyiptomi, elmondta neki, amit megtudott. Kocsialakulatunk rajtaütött a nomádokon, a kereskedő meghalt, Kennu pedig az ő álcájában tért vissza a városba. Gyanítom, arra akarta használni frissen szerzett tudását, hogy cserébe kegyelmet kapjon az Isteni Úrnőtől, ekkor azonban újra mérgezéses halálesetek történtek, ezért inkább úgy döntött, vár és figyel.

– Mit fog most tenni az Isteni Úrnő?

– Kennut illetően szabad kezet kapsz, bíró úr. Tedd meg, amit tenned kell. Parancsot adok a medzsaiknak, a királyi csapatoknak és a fáraó szemeinek és füleinek, hogy ne keressék tovább. Ami a líbiaiakat illeti, őket az Isteni Úrnő lakomára fogja invitálni. Hízeleg

nekik, azt mondja, a békeszerződést nem pecsételték meg kellőképpen, mert a három írnok halála megszentségtelenítette a szertartást. Bejelenti majd, hogy gondolkodott az ügyön, és új részeket akar íratni a szerződésbe, közülük a legfontosabb pedig az lesz, hogy ha a líbiaiak a fáraó barátai akarnak lenni, akkor Egyiptom ellenségeinek az ő ellenségeiknek is kell lenniük.

– A tengeri népek – mosolyodott el Amerotke. – A fáraónő követelni fogja, hogy a líbiaiak ne kereskedjenek és ne szövetkezzenek velük sem szóban, sem írásban.

– Pontosan – jelentette ki Szenenmut. – Azt is követeli majd, hogy Naratusa mondja el, miért van szükségük annyi aranyra, ezüstre és drágakőre – mire kell nekik?

– Mihez fognak kezdeni a líbiai törzsfők?

– Bizonyára nagyon megdöbbennek, köszönetet mondanak a fényűző lakomáért és gondolkodási időt kérnek. Hatsepszut azt feleli majd, hogy érezzék magukat a vendégeinek, ha negyven nappal tovább akarnak Thébában maradni, nyugodtan megtehetik. Naratusának ebbe a vendéglátója iránti udvariasságból bele kell egyeznie. Ezután visszavonul, dühösen, mert az amemetek nem találták meg a szökött rabot, mi pedig rájöttünk a titkos terveikre. Az idő múlik, Naratusa pedig bejelenti, hogy hazájában baj történt, ami miatt sürgősen vissza kell térnie. Hatsepszut bele fog egyezni, de rámutat, hogy a békeszerződés mindaddig nem lép érvénybe, míg megfelelően meg nem pecsételték, természetesen már az új változatot. Ragaszkodni fog hozzá, hogy Temeut hagyják hátra túszként, míg ki nem derítjük, kivel szőtt összeesküvést, valamint hogy a líbiaiak segítsenek nekünk megkeresni azt a kocsialakulatot, melynek nyoma veszett a nyugati Vörös Földön. Gyanítom, ez az elkövetkezendő két évre lefoglalja Naratusát. Zavartan és szégyenkezve fog visszatérni népéhez. Most térjünk rá a mérgezésekre. Mit tudtál meg?

– Még csak elméleteim vannak, nagyon kevés a bizonyíték – felelte Amerotke. – Úgy hiszem, ravaszsággal és megtévesztéssel kell csapdába csalnom a gyilkosokat. Mindenkit be fogok idézni a bíróságra, a Két Igazság Csarnokába. Ha Maat kedvez nekem, fényt derítek az igazságra és a bűnös elnyeri méltó büntetését.

Heru udzsa metu: ókori egyiptomi kifejezés, „az ítélet napja”

Tizenharmadik fejezet

Három nappal később Amerotke elment a jogar városa, Théba szívébe, Maat templomába, a Két Igazság Csarnokába, hogy összeülhessen a bíróság. A terem végében kíváncsiskodók egész hada gyűlt össze, nem tudván mire vélni ezt a soron kívüli tárgyalást. Míg várakoztak, megcsodálták a csarnok zöldre és világoskékre festett oszlopait, a talapzatukra faragott oszlopfőket és az oszlopfők ezüstszínű akantuszleveleit és bíbor szőlőfürtjeit. A márványpadló, mely úgy csillogott, hogy az embereknek az az érzésük támadt, vízen járnak, visszatükrözte a mennyezetet díszítő faragott virágokat, madarakat és pillangókat. A Két Igazság Csarnokában nemcsak az igazság, hanem a szépség is otthonra talált. A falakat Maat, az igazság istennője képei díszítették, melyek különféle jelenetekben ábrázolták az isteni hercegnőt, egyedül, vagy atyja, Ré előtt térdelve, bíróként a lélek megmérettetésénél, a sakálfejű Anubisz és a zöld bőrű Ozirisz társaságában, amint a többi istennel együtt az elhunyt lelkének végső sorsáról határoz. Ábrázolták harcos királynőként, ahogy lesújt a pusztítókra, az Alvilág teremtményeire, akiket olyan rémisztő nevekkel illettek, mint „az ürülékfaló”, „a húsmarcangoló”, „a vérivó” és „a csonttörő”; ábrázolták kezében az igazság mérlegével vagy jelképével, a madártollak A képeket nemcsak az istennő dicsőítése

céljából festették, hanem azért is, hogy emlékeztessenek mindenkit, aki idejött, hogy ezen a helyen a fáraó ítéletét teljesítik be, az igazság napfényre kerül, és kihirdettetik, hogy mindenki hallja.

A forró *semu* évszaknak ezekben az utolsó napjaiban Amerotke arra készült, hogy kihirdet bizonyos napfényre került igazságokat. Magas hátú, vörös, párnázott bírói székében ült, melynek akáciából készült karfáit ezüsttel és arannyal díszítették, feje fölé rojtos baldachin nyúlt. Az aranyozott háttámlán ágaskodó, zöld kobrák képei sorakoztak a bíró feje fölött, a fáraó és Egyiptom védelmezőinek jelképei. A trónszék karfáinak és lábainak vége a pusztító istennő, Szahmet vicsorgó fejét ábrázolták.

Amerotke alaposan felkészült erre az alkalomra. Fejét és arcát simára borotválta, ragyogó, redőzött köntöst viselt, derekán hímzett övet. Mellkasán egy Maatot ábrázoló, karneolból és más ékkövekből készült melldísz csillogott, karján karperecek, ujjain az istennő szent jelképeivel díszített gyűrűk csillogtak. A trónja mellett álló zsámolyon az ostor és görbe bot hevert, melyeket kezébe vesz majd, amikor ítéletet hirdet. A balján álló asztalkán papirusztekercsek hevertek, melyeket Prenhoe készített oda, bár Amerotke fejből is tudta mindazt, amire szüksége lesz. Felemelte kezét, jelezve, hogy a tárgyalás megkezdődött. Aszural előrelépett és kiemelte a rudat, ami elválasztotta a terem két felét, és odaadta egy várakozó segédnek, aki elsietett vele. Ezután Amerotke elé lépett, letérdelt, meghajolt és felemelkedett, majd a bíró baljára állt, hogy bejelenthesse címeit.

– Amerotke főbíró, az isteni fáraó hangja a Két Igazság Csarnokában. Amit ő tesz, az istenek áldásával cselekszi, a fáraó háza és a Két Ország királysága javáért. – Felemelte jobbját, mire egy harsona hosszan felzúgott. A parancsnok ezután megfordult, meghajolt Amerotke felé, és elfoglalta helyét a terem végében.

Amerotke balján, a nagy, nyitott ablak alatt írnokok sora ült párnákon, előttük a kis írótáblákra kifeszítve üres papiruszok várakoztak, kezükben kihegyezett írófvesszők. Amerotke észrevette Prenhoe nyugtalan pillantását, és elmosolyodott, majd jobb felé fordult, az oszlopos várakozóhelyhez, ahol majdnem mindenki összegyűlt, akit beidézett. Felemelte kezét, Aszural pedig előresietett.

– Mindazok, akiket beidéztem, kint várakozzanak.

Ani, Ptah főpapja, aki magában egész idő alatt dühöngött, hogy ilyen ellentmondást nem tűrően iderendelték, haragos pillantást vetett Amerotkéra.

– Uram – kérlelte a bíró csitítóan –, kérlek, odakinn várakozz.

Aszural és néhány templomi őr már a beidézettek felé tartottak. Ani összefogta köntöse lebegő szárnyait, majd Hinki, Maben és Minnaht kíséretében kiviharzott. Mikor becsukódott mögöttük az ajtó, Amerotke emelt hangon folytatta.

– Csak azok maradhatnak idebenn, akik igazságot követelnek a fáraótól. Van köztetek valaki, aki igazságszolgáltatásra vár?

– Én – lépett elő Kennu, aki eddig az árnyékban húzódott meg. A bíró elé ment és letérdelt a párnára.

– Mi a neved? – kérdezte Amerotke.

– Kennu vagyok – felelte a férfi hangosan –, egykor Ptah templomának orvos-papja, akit hamis vád alapján elítéltek mérgezésért. – Utolsó szavait elnyomta a terem hátuljában kitörő hangzavar.

Amerotkének immár megvolt az oka arra, hogy kiüríttesse a termet. Felemelte kezét.

– Aszural parancsnok, mindenkinek ki kell mennie, kivéve az őröket és az írnokokat. Amint mindenki más kiment, a benn maradtak közül senki nem távozhat az engedélyem nélkül.

Kennu térdelve maradt a párnán. Mikor a terem kiürült, az őrségparancsnok kis faasztalt hozott be, majd két kohllal teli edénykét helyezett rá, és mindkettőt kinyitotta. Az egyikben zöld, a másikban fekete kohl állt. Amerotke Kennura mosolygott. Pár szóban elmondta már az egykori rabnak, mire készül, és figyelmeztette, hogy hagyjon mindent rá. Most megkérte, hogy húzódjon vissza az oszlopsor árnyékába, majd intett Aszuralnak.

– Hívd be Ani urat.

A főpap besietett, köntöse hullámzott körülötte. Dühösen Amerotkéra pillantott, majd letérdelt a trónszék előtti párnára.

– Ani úr – kezdte Amerotke rámosolyogva két tégely áll előtted, benne kohllal, ugyanazzal a fajtával, amilyet a három írnok használt a templomodban lezajlott szertartás előtt. Kérlek, fesd ki vele a szemedet.

Ani tiltakozni akart, de Amerotke megelőzte.

– Kérlek, csak egy kicsit fess belőle magadra.

A főpap vállat vont, majd ujjával belenyúlt az illatos olajjal kevert festékbe, és szeme alá dörzsölte.

– Nagyon jó! – Amerotke a közelben felhalmozott vászonkendőkre mutatott. – Töröld meg a kezed, kérlek.

Behívatta Hinkit és Mabent, és velük is elismételtette ugyanezt. Mindketten meglepődtek ugyan a különös kérésen, de engedelmeskedtek. Amerotke teste megfeszült, mikor következőként Minnaht lépett a terembe, hogy letérdeljen elé. Őt is megkérte a bíró, hogy fesse ki a szemét, de közben ráébredt, hogy az írnok túl éles eszű ahhoz, hogy ne számítson egy esetleges csapdára. A főírnok társaira pillantott, majd a tégelyek felé nyúlt, de aztán leengedte kezét. Inkább tűnt zavartnak, mint nyugtalannak.

– Ezek nem ugyanazok a tégelyek, az képtelenség!

Amerotke lehunyta a szemét. Végre! Egy apró hazugság, egy kis zavartság!

– Miért lenne lehetetlen? – kérdezte csendesen.

Ani is megszólalt.

– Igen, miért? Minnaht főírnok, neked semmi dolgod nem volt a festékes tégelyekkel, legalábbis azzal nem, ahogy előkészítették vagy utána elvitték őket.

– Mert én mostam el őket a szertartás után – esett Minnaht egyik hazugságból a másikba.

– De ez nem a te feladatod lett volna – jelentette ki Maben.

Minnaht nagyot nyelt, igyekezett elrejteni zavarát. Belenyúlt ujjával az egyik tégelybe.

– Emlékszem… – szólalt meg Hinki, még mindig sápadt volt betegségétől, és gyakran megtapogatta gyomrát. Most megfordult ültében, hogy szemben legyen Minnahttal. – A szertartás reggelén mind elmentünk, hogy elhozzuk a három írnokot az isteni gyermek kápolnájából, ahol várakoztak. Emlékszel, Ani uram? Miután távoztunk, Minnaht azt mondta, ottfelejtett valamit, és visszament. – Hinki tétova mozdulatot tett kezével. – Nem emlékeznék erre, ha nem… – Minnaht felé fordult. – Hogy mondhatod, hogy ezek nem ugyanazok a tégelyek? És miért állítod, hogy te mostad el őket – miért végeznél olyan munkát, ami a szolgák dolga lenne?

– Nem én voltam! – Minnaht egyre csak rontott helyzetén. – Nem én tettem! – kiáltotta. – Rosszul mondtam! Nem én mostam el őket!

– Az előbb még ezt mondtad – jegyezte meg Ani főpap.

Amerotke közbevágott.

– Mikor ugyanazon a napon meglátogattam veled a helyiséget, ahol az írnokok várakoztak és felkészültek, a tégelyek még mindig az asztalon álltak. Mit csináltál velük,

Minnaht uram? Elvetted és elmostad őket? Ha igen, miért? Ha egy szolga vitte el őket, akkor miért álltak még este is ott az asztalon, miután a három írnok meghalt? Azt állítottad, egyszer sem léptél be a szobába, ahol a három írnok várakozott a szertartás előtt. Most azt mondod, bementél, ottfelejtettél valamit és visszamentél érte. Emlékszel, milyen tégelyek álltak az asztalon, és azt állítod, te mostad el őket. – Széttárta kezét. – Mi az igazság?

Minnahton most már látszott, mennyire nyugtalan. Érezte magán társai tekintetét. Nagyot nyelt, és felnézett a bíróra; olyannak látta a tekintetét, mint a lecsapni készülő sólyomét.

– Mi ez az egész? – kérdezte Amerotke. – Csak pár kis tégelyről van szó. Hogy emlékezhetsz ennyire pontosan ilyen jelentéktelen dolgokra?

– Miért foglalkoztál a tégelyekkel? Nem a te dolgod volt! – kiáltotta Ani, aki most, hogy érezte, merre fordul a széljárás, nyíltan az írnok ellen fordult.

– Térjünk a lényegre – jelentette ki Amerotke. – Ki volt a felelős azért, hogy ellássa az írnokokat kohllal, amivel kifestették a szemüket a szertartás előtt?

– Minnaht – jelentette ki Ani. – Ő a szertartásmester. Ő felelős a kohlért, de az ilyen apró feladatokat a szolgákra szokta bízni, ahogy később a tégelyek elmosását is.

– Minnaht – szólt Amerotke tiszta, erőteljes hangon – vádlottként állsz előttem. Úgy hiszem, te vagy a Rekhet, ez az ember pedig – intett Kennu felé, aki kilépett az oszlopok közül – igazat mondott.

Kennu feltűnése mindenkit megdöbbentett Ptah papjai körében. Először nem ismerték fel, aztán Ani félig felemelkedett ültéből, majd visszaült és meghajolt a bíró felé.

– Miért jött ez ide? – kiáltott fel Maben.

– Ő a Rekhet! – bömbölte Minnaht. – Bíró úr, hogy mersz beidézni a bíróságra, hogy megvádolj? Ő a bűnös!

– Hogy merem? – dörrent rá Amerotke. – Úgy, hogy van bizonyítékom! Most csend legyen! – Előrehajolt. – Te vagy az összekötő kapocs a halálesetek közt. Mint mindenki tudja, te küldted a kohllal teli tégelyeket a három írnoknak. Saját bevallásod szerint később te vitted el őket, látszólag azért, hogy elmosd, valójában azonban azért, hogy kicseréld őket ártalmatlan tégelyekre. Te mentél a három írnokért a szertartás előtt. Miközben összegyűlt a menet, kijelentetted, hogy valamit ottfelejtettél. Visszamentél a helyiségbe, ahol várakoztak, összeszedted a tégelyeket és kicserélted őket azokra, melyeket később magam is láttam. Ezért tűntél ma ennyire zavartnak, amikor megláttad őket: mert nagyon jól tudod, hogy azokat, amelyekbe mérget kevertél, összetörted.

Ani arcáról eltűnt az önteltség. Kezét arca elé emelte, és gondolataiba merült.

– Bíró úr! – nyögött fel Minnaht.

– Minnaht uram – szólalt meg Amerotke gúnyosan saját bevallásod szerint is te vagy a felelős a szemfestékért, és nagyon nyugtalannak tűnsz…

– Nem vagyok nyugtalan, csak nem értem…

– De igen, nyugtalan vagy. Elérkeztünk a következő gyilkosságig, ami a templomban történt aznap: Hutepáéig. – Amerotke a papok felé fordult. – Maben uram, nálad vannak a titkos feljegyzéseket tartalmazó láda kulcsai. Elkérte tőled őket Minnaht valaha is?

– Igen, igen! – Maben hevesen bólogatott, telt arcára kiült a riadalom. – Többször is.

– Te adtad oda Hutepának a templomi feljegyzések listáit, igaz, Minnaht? Megengedted neki, hogy tartsa magánál és tanulmányozza őket. Felkeltette az érdeklődésedet, amik után kérdezősködött, mert te magad is ugyanezt az utat jártad be, amikor az *ari szapu* szerzőjének életét kutattad.

– Ehhez nem volt jogod! – kiáltott közbe Ani Minnaht felé fordulva. – Egy templomi lány nem tekinthet bele legtitkosabb feljegyzéseinkbe! Miért engedted?

– Azt hiszem, én értem, miért – jelentette ki Amerotke. – Hutepa fiatal volt és gyönyörű. Minnaht uram, te özvegyember vagy.

– Agglegény.

– Erre még visszatérünk kicsivel később – mosolyodott el Amerotke. – Hutepa veled hált, te pedig cserébe odaadtál neki bizonyos feljegyzéseket.

– Mi a bizonyítékod minderre a képtelenségre?

– Ez az igazság – felelte Amerotke. – Odaadtad neki a feljegyzéseket kölcsönbe, majd vártál és figyeltél.

– Mire célzói ezzel? – Minnaht hangja remegett.

– Figyeljetek! – Amerotke a terem végébe pillantott, ahol csak Aszural és emberei álltak, odakintről azonban behallatszott az emberek zsongása, ahogy arról beszéltek, vajon miért küldetett ki a bíró mindenkit. Balján a templomkertre néző nyitott ablakok alatt ülő írnokok döbbenten követték figyelemmel az elhangzottakat, némelyik tátott szájjal figyelt és még írni is elfelejtett. – Mindenki figyeljen!

Az írnokok újra lehajtották fejüket és felkapták íróvesszőiket.

– Minnaht uram, hivatalosan is megvádollak, hogy felelhess a vádakra. Válaszodat alaposan feljegyezzük, de figyelmeztetlek, hogy az életedért beszélsz – ha bűnösnek találtatsz, a legkegyetlenebb halál vár rád. – Kis szünetet tartott, hagyta, hogy a baljós szavak elérjék a kívánt hatást, aztán folytatta.

– Ötven évvel ezelőtt Ptah templomának egy orvos-papja, az *ari szapu* írója alaposan tanulmányozta a legkülönfélébb mérgeket, és borzalmas gyilkosságokat követett el szerte a városban. Elfogták és kivégezték, a családja azonban életben maradt. A felesége valószínűleg kitaszítottként élte le hátralévő életét – volt azonban egy fiuk is, aki gyermek volt még. Minnaht, úgy hiszem, te vagy az a fiú. Édesanyádat tönkretették a történtek, el akart rejtőzni a világ szeme elől, és meg akart védeni téged, ezért örökbe adott egy jó hírben álló gyermektelen házaspárnak. Bizonyos vagyok benne, hogy a templomi feljegyzésekben is megtalálható mindez, hacsak nem pusztítottad el őket.

Amerotke látta, hogy Ani bólint, mintha tudna valamit.

– Édesanyád meghalt és eltemették az Elfeledettek völgyében – folytatta a bíró. – Vele együtt eltemették azt, amit férje ráhagyott és a hatóságok nem találtak meg: az *ari szaput.* – Amerotke szünetet tartott, de Minnaht nem tiltakozott, csak ült és élesen figyelt, ajkai hangtalanul mozogtak. Amerotke eltűnődött rajta, miféle kegyetlen szívet rejthet ez a barátságos külső. – Múltak az évek. A család, mely befogadott, valószínűleg tudta, hogy kapcsolat fűz Ptah templomához, ezért ennek a templomnak a szolgálatába adott be. Megismerted a múltadat, de az ifjúság édessége sok sebre balzsam. Azt állítod, agglegény vagy, de a templomi feljegyzések szerint, melyeket áttanulmányoztam, egyszer halotti áldozatot mutattál be a feleségedért és gyermekedért. Úgy vélem, a feleséged nem sokkal a házasságkötésetek után meghalt, talán gyermekágyban vagy még a szülés előtt. Ez taszította szívedet a sötétségbe? Feleséged és kisgyermeked halála? Úgy gondolom, nem hiszel az istenekben. Eltöltött a fájdalom afelett, ami apáddal, anyáddal, feleségeddel és gyermekeddel történt. Az időskor még jobban elmélyít minden fájdalmat. Elmondtad azt is, hogy egykor a főpap helyetteseként szolgáltál. El tudom képzelni a csalódottságodat, amikor nem te, hanem Ani úr lett a következő főpap, és unokaöccseit nevezte ki a helyettesi pozíciókra. Úgy érezted, kegyvesztetté váltál, megaláztak, mikor alacsonyabb beosztásba kerültél. Törekvő ember vagy, igaz, Minnaht? Ez is égette a lelkedet, nem? Sértett, hogy

elvesztetted magas beosztásodat, de elrejtetted sérelmedet a mosolygásod mögé. Meggyűlölted Ptah templomát, és a nagy gyógyító istent, kinek tiszteletére emelték? Számodra a templom a mély sebek háza volt, nem a gyógyításé. Elkezdted átolvasni a templomi feljegyzéseket; valójában jól ismerted őket, hiszen főpaphelyettesként hozzáfértél a ládákhoz, melyben a titkos iratokat tárolták. Említetted a szóbeszédet, hogy az *ari szapu* szerzőjét élve eltemették Ptah templomában – gondolom, megpróbáltad kideríteni, igaz-e. Nem találtál semmi bizonyítékot rá, ezért alaposan átkutattad a feljegyzéseket, hogy kideríts mindent az anyádról, és megtudtad, hogy a sírja az Elfeledettek völgyében fekszik. Elmentél oda, megtaláltad a végítélet könyveit, és magaddal vitted őket. Mást is találtál: gyermekjátékokat, melyeket a kérésére eltemettek vele, hogy rád emlékeztessék a túlvilágon. Igyekeztél eltüntetni őket, egyet azonban ottfelejtettél. – Amerotke hangja ellágyult. – Egy fából faragott zsiráfot, mozgatható fejjel.

Minnaht a tenyerébe temette arcát, és lassan előre-hátra ringatózott.

– Megtaláltad a végítélet könyveit, magaddal vitted őket Ptah templomába, és kitervelted rémuralmadat. Egy dolog azonban megszerezni a recepteket – jó szakácshoz hasonlóan szükséged volt a hozzávalókra is. Elmentél a piacokra és a skorpióemberektől vásároltál. Óvatosan tetted mindezt, mikor azonban Nadif zászlóvivő leírt téged a kereskedőknek Théba gyógyfüvesek által lakott negyedében, többen felismertek: „a mosolygó férfi”, így neveztek. Nagyon óvatosan jártál el, pedig nem volt félnivalód: semmi nem tiltja, hogy valaki gyógyfüveket vásároljon. Te azonban apád útmutatásait követve halálos mérgeket kotyvasztottál belőlük. Mesterévé váltál a méregkeverésnek. Thébában senki nem tudta elképzelni, hogy vagy képes a város minden sarkába eljuttatni a mérget. – Amerotke megrázta a fejét. – De nem volt szükséged rá, hogy a város minden zugába eljuss, hiszen mindenhonnan érkeznek látogatók Ptah templomába, az isten sztéléihez, ahol szent víz csobog a szökőkutakból. A látogatók, köztük számos jámbor zarándok, ittak a vízből, és haza is vittek belőle magukkal. Te pedig időnként megmérgezted azt a vizet. – Amerotke elhallgatott, mert Ani elborzadva felkiáltott. Odapillantva észrevette, hogy Hinki és Maben kicsivel távolabb húzódtak Minnahttól. A főpap és segédei gyűlölködve néztek paptársukra.

– Élvezted mindezt, igaz? – folytatta Amerotke. – Könnyen ment: csak a víztartályba kellett mérget öntened, ahonnan a sztélék melletti szökőkutakba folyt a víz. Egyik nap ezt a tartályt mérgezted meg, másik nap a másikat, néha kihagytál egy hetet, majd folytattad. Ott álltál és nézted, ahogy látogatóitok isznak a mérgezett vízből. Előfordult, hogy követted némelyiküket hazáig, hogy leméred az időt, amíg a méreg hat? Téged lenyűgöz az idő, Minnaht – mikor ellátogattam hozzád, észrevettem a vízórákat, az időmérő gyertyákat. Nemcsak a mérgezésnek vagy mestere, hanem az időzítésnek is, nagyon jól tudod, melyik szer mikor fejti ki borzalmas hatását az áldozaton. Senki nem gyanakodott Minnahtra, a kedves főírnokra, mindenki barátjára, mindenki szövetségesére, míg Uszerbati gyanakodni nem kezdett. Ő felelt a templom vízellátásáért, és tűnődni kezdett, nem lehet-e a víz a mérgezések forrása. Amilyen titokzatoskodó volt, megtartotta magának kétségeit. Elvégre szerette volna, ha őt tekintik majd annak, aki csapdába csalta és elfogta a Rekhetet. – Látta, hogy Ani ismét bólint. – Természetesen beszámolt sejtéseiről Ani nagyúrnak, de nem mondott el mindent.

A főpap újra csak bólintott. Amerotke felemelte az ostort és Minnaht felé bökött vele.

– Úgy döntöttél, ideje cselekedni. Uszerbati meghívta pár barátját egy lakomára, köztük Kennut. Öt választottad bűnbaknak, és úgy intézted, ne érjen oda a lakomára. Te küldted neki a sürgős üzenetet, hogy látogassa meg az idős, haldokló papot az Alkonyat Házában, ott azonban természetesen semmiféle idős pap nem várt Kennura. Eközben elmentél a templom

konyhájára, és megmérgezted az Uszerbatinak és barátainak készített ételeket. Ezután Kennu szobájába mentél, és különféle szereket, porokat rejtettél el ott, valamint aranyat és ezüstöt. Ezután Uszerbati szobáját látogattad meg, és hagytál ott egy papiruszra írt átokszöveget, úgy intézve, hogy a gyanú ujja Kennura mutasson. Ő volt a következő áldozatod – mesterkedéseidnek köszönhetően nem maradt más választása, a fáraó könyörületére kellett bíznia magát, bevallania a bűnöket, melyeket nem követett el, és elviselnie, hogy egy börtönoázisba száműzik. Most, hogy úgy tűnt, a Rekhetet elfogták és száműzték, a haláleseteknek abba kellett maradniuk, különben még valaki gyanítani kezdte volna, hogy nem az igazi gyilkost ítélték el. Itt tűnik ki azonban igazán, mennyire gonosszá lett a szíved, Minnaht. Megszeretted a gyilkolást. Olyan ügyesen bántál a méreggel, hogy nehezen tudtál ellenállni képességeid gyakorlásának, de nem tehetted, mert ha még több mérgezés történik, Kennut visszahozzák és alaposabb nyomozásra kerül sor. Így aztán mi történt?

Amerotke elhallgatott, és letette az ostort, majd folytatta.

– Először is, rájöttél, hogy Hutepa is érdeklődik azok után a feljegyzések után, amiket magad is tanulmányoztál. Saját kérésére árulta el Kennut, hogy megvédje magát. Biztos volt benne, hogy szerelmese ártatlan. Éles eszű lányként ugyanazt az utat járta be a kutatás közben, mint te, Minnaht. Rájöttél erre, igyekeztél összebarátkozni vele, hogy megtudd, mi mindent derített ki? Megszerezted neki azokat a feljegyzéseket. Mit adott cserébe, az ágyába fogadott? – Amerotke nem vett tudomást Kennu nyugtalan fészkelődéséről. – Természetesen tudtad, hogy semmit nem fog találni, hiszen már jártál kinn előtte az Elfeledettek völgyében, és különben is, mihez kezdhetne egy gyönge templomi lány egyedül odakinn, a sziklás, forró völgyben? Az *ari szaput* már rég elrejtetted valahol. Ezenkívül kiéheztél az újabb gyilkolásra, valamint bosszút is akartál állni Ptah templomán, ahol csak mély sebeket kaptál, ahol annyit szenvedtél te és a családod is. Jobb alkalmat nem is találhattál volna, mint azt a szertartást, amelyen meg akarták pecsételni a líbiaiakkal kötött békeszerződést. Végül pedig elintézetlen ügyed maradt Ipuival, a gazdag kereskedővel, aki vérdíjat tűzött ki a fejedre. Hogy mert ilyet tenni? Vele is éreztetni akartad bosszúd súlyát. Küldtél már neki mérgezett bort, de nem érte el a hatását. Ekkor kifinomultabb eszközökhöz folyamodtál. Újra elkérted a titkos iratokat tartalmazó láda kulcsát. Találtál köztük feljegyzéseket az adományokról, melyeket Ipui adott Ptah templomának, ezek egyikéről levetted a kereskedő pecsétjét és elküldted a líbiaiaknak, akiknek megígérted, hogy tanúi lesznek Egyiptom nyilvános megszégyenülésének. Cserébe azt kérted, segítsenek megszöktetni a Rekhetet az oázisból.

– Miért tennék ilyet? – tört ki Minnaht, aki Amerotke beszéde alatt erőtlenül térdelt, arcát kezébe hajtva, mint aki gondolataiba mélyedt. – Miért akartam volna, hogy kiszabaduljon?

– Amiatt, amit terveztél: szükséged volt arra, hogy visszatérjen, mielőtt újra gyilkolni kezdesz. Természetesen semmi nem úgy történik, ahogy az ember eltervezi, igaz, Minnaht? Kennu megszökött, és nemcsak hogy elért Thébába, de nagyon fontos értesüléseket is szerzett a líbiaiakról. Téged nem érdekelt, él vagy meghalt, az számított csak, hogy a Rekhet megszökött, és folytathatod a mérgezéseket. Eltervezted a három írnok halálát, és könnyűszerrel végre is hajtottad a gyilkosságot. Beszéltem a Gerehhel, a sötétség úrnőjével, aki elmondta, hogy ahol vékonyabb a bőr – például a szem körül, vagy az ajkakon – gyorsabban felszívódik a méreg. Tudtad, hogy a templomi írnokok fontos szertartáson vesznek részt a nyitott templomudvaron, és természetesen kifestik a szemüket, védekezésül a vakító nap, a szél és a por ellen, ezenkívül a megfelelő megjelenéshez is hozzátartozott,

hogy ki legyen festve a szemük. Tudtad, hogy sokat használnak majd a kohlból, alaposan bekenik vele a szemük környékét. Azt is pontosan tudtad, mennyi idő alatt hat a méreg. Elvégre te vagy a szertartásmester, te tervezted meg az egész ceremóniát, igaz?

Ani és Hinki hevesen bólogattak, Maben még mindig döbbenten ült.

– Az ártalmatlan szemfestéket tartalmazó tégelyeket kicserélted olyanokra, amiben halálos méreg állt, olyan, amit te magad kísérleteztél ki. Értesz annyira a szerekhez és az időméréshez, hogy pontosan tudd, mennyi idő alatt szívódik fel a méreg, milyen gyorsan kerül be a véráramba, hogy eljusson a szívig. Sok méreg olyan, akár a bor, ugye, Minnaht? Két-három kupa után érzed meg igazán a hatását, először a kellemeseket, majd a kevésbé jókat, a fejfájást, a kiszáradt torkot. A mérged ugyanígy hatott. Maat tudja csak, miféle szert kotyvasztottál. Az írnokok először semmit nem éreztek, aztán az általad előre kiszámított időben az, aki elsőként festette ki szemét, érezni kezdte a tüneteket, majd a másik kettő is. Nem hiszem, hogy pillanatra pontosan tudtad volna, mikor fog meghalni a három írnok, de azt tudtad, hogy mindhárman a szertartás közepén, a város szeme láttára esnek a méreg áldozatául, és így is történt. – Amerotke elhallgatott, mert Ani felemelte a kezét.

– Úgy tervezte, a borivás szertartása alatt történjen?

– Azt remélte, hogy akkor fog megtörténni – felelte Amerotke. – A Gereh felhívta rá a figyelmemet, hogy az írnokok böjtöltek a szertartás előtt. Ilyenkor egy jó adag bor meggyorsítja a gyomor működését és a vérkeringést. Ki tudja? – vont vállat. – Csak az *ari szapuban* találhatnánk meg, vajon olyan méreg lehetett-e, ami akkor halálos, ha bort isznak rá. Én csak annyit tudok, hogy a bor mintha felgyorsította volna a méreg hatását. Most pedig – fordult a papok felé –, elérkeztünk Hinki esetéhez. A legtöbb pap megmossa a kezét, miután kifestette magát. Gyanítom, aznap reggel egyikük nem tette meg. Te, Hinki, megfogtad annak az írnoknak a kezét, miközben haldokolt. Ezt megerősítetted, mikor elküldtem hozzád Szhufojt, hogy megkérdezze. Az erős méregből egy kevés a kezedre tapadhatott, és később véletlenül valahogyan a szervezetedbe került, akár úgy, hogy megnyaltad az ujjad, akár úgy, hogy ételt fogtál meg vele. Már egy kevés méreg is elegendő volt ahhoz, hogy a betegségedet okozza.

Hinki felkiáltott, majd durva szavakat vagdosott Minnaht fejéhez. Fel is ugrott volna, de Ani a vállára tette a kezét, hogy maradjon a helyén.

– Azzal próbáltad védeni magad – kiáltotta Amerotke túl Hinki ordítozását –, hogy azt állítottad, a Rekhet téged is megpróbált megmérgezni…

– Nem igaz! – kiáltotta vissza Minnaht.

– De igaz! – jelentette ki Maben, magához térve a döbbenetből. – Ez mind színigaz! Mikor elmentünk a három írnokért, te visszamentél valamiért, erre emlékszem. Amikor kijöttél, valamit a kezedben hoztál egy kendőbe csomagolva. Akkor nem foglalkoztam ezzel… Igazad van, bíró úr! Aznap este, mikor Ani úr eljött, hogy beszámoljon neked Ipui haláláról, a tégelyek még az asztalon álltak, de miért? – Maben megrázta a fejét. – Miért foglalkozna Ptah templomának főírnoka festékestégelyekkel? És miért mondasz ellent magadnak, Minnaht, amikor arról kérdeznek, elmostad-e őket?

– Elérkeztünk Hutepa esetéhez – jelentette ki Amerotke. – Szegény templomi lány örült, hogy szerelmese megszabadult az oázisból. Kennu meglátogatta piszkosan, lerongyolódva. Együtt háltak, szerelmeskedtek. Hutepa ellátta ezüsttel, arannyal és drágakövekkel, hogy megmosakodhasson, átöltözhessen és megfelelően álcázhassa magát. Beszélt neki arról is, amit a feljegyzésekkel kapcsolatban kiderített, természetesen azt nem mondta el, milyen árat fizetett érte. Az éles eszű Hutepa valószínűleg már gyanakodott Minnahtra, a főírnok talán túl készségesen, túl barátságosan viselkedett vele szemben, de az is lehet, hogy a lány

meglátott valamit, ami felkeltette a gyanúját. – Amerotke hangja nyersebbé vált. – Elhatároztad, hogy Hutepának meg kell halnia. Túl sokat tudott, ezenkívül Kennu kedvese volt, és úgy gondoltad, a halála megmagyarázhatja, hogy jutott be a Rekhet a templomba, hogy megmérgezze az írnokokat. Figyelted Hutepát, még az is lehet, hogy együtt láttad Kennuval. Beosontál a szobájába és megmérgezted a borát. Ő nyugtalan volt aznap este, és ahogy más is tenné, ha veszélyes helyzetbe keveredett, fogta a bort és egy hajtásra kiitta.

Mikor ráébredt, hogy hibát követett el, jelét akarta adni, kire gyanakszik. Ki surranhatott be a szobájába? Ha nem a szeretője tette, akkor csak Minnaht lehetett! Haláltusájában felkapta azt a fából készült csattogtatót, melyet még mindig szorosan fogott, mikor rátaláltunk, alig lehetett lefejteni róla kihűlt ujjait. A csattogtatóra egy táncost faragtak, ha alaposabban megnézzük, látjuk, hogy Min az, a tánc istene. Hutepa rád akart utalni, Minnaht, a te neved első tagjára.

– Mi történt a könyvtárossal? – szólalt meg Ani. Hangja nyersen zengett a baljós csendben. Amerotke szomorúan megrázta a fejét.

– Először azt hittem, hogy aki megölte a könyvtárost, azért gyújtotta fel az épületet, hogy eltüntesse a templom feljegyzéseit, de tévedtem. Ha nem ütött volna ki az a tűz és nem hal meg a könyvtáros, megtudhattuk volna, hogy téged, Minnaht, mennyire érdekelt minden olyan mű, ami az ásványokról és növényekről szólt. Elküldtem Szhufojt és Nadif zászlóvivőt a város más könyvtáraiba is. Minnaht uram, nagyon jól ismernek téged mindegyikben. Természetesen senki nem gyanakodott rád, csak bizonyos könyveket olvasgattál, de mindig ugyanazokat: különféle ásványok és növények fellelhetőségéről szóltak, illetve különféle kígyókról és rovarokról. Mikor megkérdeztelek, mégis azt mondtad, keveset tudsz a mérgekről. Nem, a könyvtárosnak azért kellett meghalnia, mert kezdett kíváncsiskodni, lehet, hogy túlságosan is elgondolkodott rajtad. Megmérgezted, és mikor már tehetetlenül feküdt, felgyújtottad a könyvtárat. Bárhová eljuthattál a templomban. Mikor az Isteni Úrnő a templombéli palotájában szállt meg, könnyedén besurranhattál a konyhába, hogy mérget szórhass az egyik tál ételre. A fáraó ételeit mindig megkóstolják ugyan, mielőtt a színe elé viszik, de mekkora botrány tört volna ki így is! Ezekben az esetekben te vagy az, Minnaht, amit állandó tényezőnek hívok. Szabadon járhatsz-kelhetsz Ptah templomában, hozzáférsz a feljegyzésekhez, összebarátkoztál Hutepával… És természetesen elkövetted azt a hibát, hogy túl sokat foglalkoztál a festékestégelyekkel. Biztos vagyok benne, eleinte titokban nevettél azon, ahogy mindenki arra gyanakodott, a borba kevert mérget valaki. A méreg már sokkal korábban bejutott szegény írnokok testébe, jóval azelőtt, hogy egyáltalán hozzáértek volna a szent borostálhoz. – Amerotke szünetet tartott, majd újra beszélni kezdett.

– Ez a vád ellened, Minnaht, vagy legalábbis annak egy része. Valu úr, a fáraó füle és szeme, a legfőbb ügyész majd felsorolja az ellened felhozott vádak teljes sorát. Azért mondtam, hogy ez csak egy része, mert Szhufoj és Nadif zászlóvivő éppen most kutatja át a szobádat Ptah templomában. Bizonyos vagyok benne, hogy ők még több bizonyítékot találnak majd.

Minnaht úgy ült, mint aki mozdulni sem bír a rémülettől. Időnként gyors pillantásokat vetett jobbra és balra, suttogott valamit magában, és felnézett a mennyezetre. Amerotke fejében megfordult, hogy talán megzavarodott az elméje. A bíró most fogta csak fel igazán, mennyire ügyesen leplezte valódi természetét a főírnok.

– Elmondhatod majd a védőbeszédedet – folytatta –, addig azonban őrizetben maradsz. Két választás áll előtted, főírnok uram: vagy védekezel – bár biztos vagyok benne, hogy bűnösnek fogunk találni, mely esetben karóba húzás vagy élve eltemetés vár rád –, vagy

alaposan átgondolod, amit mondtam, és vallomást teszel, akkor pedig gyorsabb halál vár rád, mint legtöbb áldozatodra. – Intett Aszuralnak. – Kísérd ki, őrségparancsnok.

Egy ideig zűrzavar uralkodott. Minnaht felugrott, Amerotkéra ordított, majd Anihoz fordult.

– Te elhiszed mindezt? Elhiszed? – Elfordult, és magában kezdett beszélni, kezeivel tehetetlenül csapkodott, akár a kalitkába zárt madár. Mikor Aszural és az őrök odaértek, Minnaht küzdött ellenük egy darabig, végül azonban hagyta, hogy kivezessék. Ani, Hinki és Maben, akiket megrémítettek a látottak és hallottak, indultak volna utána, Amerotke azonban visszahívta őket.

– Lenne még valami. Uraim – hajolt előre mosolyogva –, mind hallottátok, amikor Szenenmut nagyvezír a memphiszi kereskedőről beszélt, aki neki kémkedett, és akinek később a Rekhet kiadta magát. Emlékeztek rá? Tudni akarom, melyikőtök mondta el ezt később a Temeu néven ismert líbiai törzsfőnek. – Látta Hinki arcán a megrökönyödést. – Temeu maga is itt lesz nemsokára, hogy elmondja – folytatta a bíró halkan. – Túszként Thébában marad, míg nem hajlandó engedelmeskedni az Isteni Úrnőnek ebben. Legjobb, ha az a pap, aki elmondta neki, most azonnal bevallja tettét és a fáraó könyörületére bízza magát.

Hinki zokogásban tört ki, arcát kezébe temette, előre-hátra ringatózott, miközben sírt. Zokogása vészjóslóan visszhangzott az üres teremben.

– Miért tetted? – kérdezte döbbenten Ani.

– Olyan jóképű volt… – suttogta Hinki felnézve. – Ostobaságot követtem el. Csapdába estem. Megfenyegetett, én pedig megrémültem és elmondtam neki, amit tudok…

Amerotke közelebb intette őreit, akik megragadták a még mindig zokogó Hinkit, és kivonszolták a teremből. Ani és Maben megtörten tápászkodtak fel, tartásukból minden büszkeség eltűnt.

– Uraim – szólította meg őket Amerotke –, legjobb, ha most odakinn vártok, míg Nadif zászlóvivő vissza nem tér. Maben, veled és a családoddal még van lezáratlan ügyem.

– Tudok róla, bíró úr – lépett közelebb Maben, mintha nem szeretné, hogy bárki más meghallja a bíróhoz intézett szavait. – Ma reggel Nadif zászlóvivő és medzsaijai eljöttek a házunkba, és letartóztatták Merit úrnőt. Nem engedték, hogy beszéljek vele.

– A nővéred biztonságban van – felelte Amerotke. – Most arra kérlek benneteket, uraim, várakozzatok odakinn. – A még mindig párnáján térdelő Kennuhoz fordult, és közelebb intette, majd a kezébe nyomott egy kis papirusztekercset. – Ezt vidd el házamba. Nofret úrnő majd gondoskodik rólad.

Kennu újra letérdelt.

– Bíró uram, hálám…

– Még nincs vége – szakította félbe Amerotke. – Addig a házamban kell maradnod, amíg le nem zárul az ügy. Minnaht most elgondolkodik azon, mit tegyen, Valu úr emberei pedig kivallatják és megmutatják neki mindazt a bizonyítékot, amit Szhufoj és Nadif találtak. Most menj, rám még sok tennivaló vár.

Kennu távozott, Aszural pedig előrébb lépett.

– A kint várakozó emberek szeretnének bejönni.

– A nép csak tárgyalásoknak lehet a tanúja – jelentette ki Amerotke –, ez pedig nem tárgyalás. Aszural, itt vannak az íjászaid?

A parancsnok a fejével a terem vége felé intett.

– Álljanak készen – parancsolta Amerotke. – Hotep kusita harcos, a medzsaik veteránja. Veszélyes lehet, ami most vár ránk. Hozasd be.

Amerotke Prenhoéhoz és a sorban ülő többi írnokhoz fordult. Némelyikük még írt, a többiekéről másolva a feljegyzéseket – a történtek annyira meglepték őket, hogy többen is elfelejtettek jegyzetelni, és most társaiktól kértek segítséget.

– Lehet, hogy erőszakra is sor kerül – jelentette ki Amerotke. – Ne próbáljatok közbeavatkozni és ne álljatok fel a helyetekről. Felfegyverkeztetek, ahogy parancsoltam?

Prenhoe és a többiek a párnák alá nyúltak, és elővették vékony tőreiket, melyeket veszély esetére tartottak ott – előfordult, hogy az elítéltek menekülni próbáltak, vagy tehetetlen haragjukban rátámadtak a közelben tartózkodók valamelyikére. Amerotke elégedetten bólintott. A terem oldalán nyíló ajtók kitárultak, és Hotep lépett be. Ágyékkötőt viselt, vállaira fehér vászonköpeny borult. Letérdelt a párnára és felnézett Amerotkéra. Annak ellenére, hogy hetykén sétált be, mint egy katona, látszott rajta, hogy megijedt és óvatos. Várt, míg az ajtók be nem zárultak, elvágva a kint tolongok zaját.

– Bíró úr, miért hoztak ide?

– Csendet! – kiáltott rá Prenhoe. – Nem neked kell először megszólalnod.

– Kérdeztél – jelentette ki Amerotke, miközben felemelte kezét, elhallgattatva az írnokot –, és választ fogsz kapni. Hotep, te voltál a halott kereskedő, Ipui testőrségének a parancsnoka, igaz?

– Tudod, hogy igen – vágta rá Hotep gúnyosan.

– Ne gúnyolódj! – parancsolta Amerotke. – Ez esetben két vádpontban vagy bűnös: először is gyilkosságban, másodszor pedig abban, hogy elárultad a gazdád bizalmát.

Hotep talpra ugrott volna, de Aszural három emberével előrelépett, és mind a négyen megálltak a kusita mögött. Egyikük lejjebb engedte lándzsáját, hogy a penge Hotep vállán nyugodjon.

– Merit úrnő… – Amerotke hatásszünetet tartott. Megtévesztést készült alkalmazni, hogy megtörje a vádlott önbizalmát. Pár pillanat, és megtudja, igaz-e, amit feltételez, vagy nem. – Merit úrnő mindent bevallott. El fogom mondani, Hotep, szerintem hogy ölted meg uradat. Aznap, amikor Ipui meghalt, Merit úrnő és fivére, Maben elhagyták az Arany Szőlőtőke Házát, hogy részt vegyenek a szertartáson Ptah templomában. Tudjuk, mi történt a templomban. Ami azonban Ipui halálát illeti, ahhoz nincs köze a Rekhetnek: te vagy a gyilkos, Hotep. Merit úrnő, mielőtt távozott, adott neked egy tégely álomport. Ipui és Kiat úrnő későn keltek. Kimentek a ház előcsarnokába, ahol egyvalaki várt rájuk: az őrség parancsnoka, Hotep. Mielőtt kimentek volna a lótuszmedencéhez, mindketten ittak valamit – vizet, bort vagy gyümölcslevet –, amibe belekeverted az álomport, nem sokat, de eleget ahhoz, hogy később, amikor már bort is ittak rá, mély álomba merüljenek tőle. A méreggel ellentétben az álompor nem hagy nyomot. Alaposan elmostad a kelyheket, majd kisiettél gazdád után a lótuszmedencéhez. Ellenőrizted az embereidet, akik elfoglalták őrhelyüket, de vittél ki nekik frissítőket is, pár korsó sört és némi kenyeret. Természetesen a sörbe is álomport szórtál. Egyre hevesebben sütött a nap. Embereid, akik a palánk árnyékába húzódtak, megitták a sört, majd elszundítottak. Ki vádolhatná őket? Gyönyörű délután volt, körülöttük szépséges kert terült el, jó sört ittak, melynek hatását csak erősítette az álompor. Eközben odabenn, a medencénél Ipui és Kiat bort iszogattak. A bor, a belekevert álompor és a forró napsütés meghozta a várt hatást: elaludtak bent a napfénypavilonban. Mikor meggyőződtél róla, hogy mindenki alszik, végrehajtottad terved következő lépését. Te és Merit úrnő elrejtettetek egy kötéllétrát a bokrok közt.

– Ez nem igaz, uram! – Hotep alsó ajka reszketett, miközben kiejtette a szavakat. Amerotke látta rajta, hogy telibe talált a feltételezésével, a kusität meglepetésként érte, mennyi mindent tud a bíró.

– A bokrok közt elrejtettetek egy tiszta ágyékkötőt is. Levetkőztél, levetted a nyakadból a láncot, a karodról és ujjadról a karperecet és gyűrűt, és mindet gondosan elrejtetted. Ezután a kötéllétra segítségével felmásztál a palánkra, és benéztél az elkerített részre. Jó helyet választottál: beláttál a pavilonba, de az embereid a sűrű lombú fáktól és más növényektől nem láthattak téged. Leugrottál a palánk túloldalán, bementél a napfénypavilonba, öledbe kaptad Kiat úrnőt, kivitted a medencéhez és belefojtottad. Lehet, hogy ellenállt, de nem tehetett ellened semmit. Lenyomtad a fejét a víz alá, és nem sokkal később elszállt belőle a lélek. Otthagytad, és visszamentél a pavilonba. Ipui nehezebbnek bizonyult, de erős ember vagy, Hotep. Felemelted és őt is bevitted a medencébe, majd a víz alá nyomtad a fejét. Lehet, hogy magához tért és próbált ellenállni, de legyengült a bortól és az álomportól. A víz elöntötte orrát-száját, és gyorsan elveszítette az eszméletét.

– Sem Ipui, sem Kiat talpán nem találtak lazúrkőport – folytatta Amerotke és most már tudom, miért: nem a saját lábukon mentek be a medencébe. Miután meggyőződtél róla, hogy mindketten halottak, kiúsztál a medencéből és visszafutottál a palánkhoz. Ezen az oldalán keresztbe voltak a gerendák, így könnyebben át tudtál mászni. Felmásztál, leugrottál a túloldalon, és visszatértél búvóhelyedre. Itt követted el az egyetlen hibát. A talpadra ragadt lazúrkőport egy korsó víz segítségével könnyedén lemoshattad, régi ágyékkötőddel pedig megtörölted magad, majd felvetted a tisztát. Talán máshogyan kötötted meg, de erre még visszatérünk. Izgatottságodban nem vetted észre, hogy rosszul vetted fel a karperecedet és a gyűrűdet. A régi szokásoktól nehéz megszabadulni, igaz, Hotep? Ahelyett, hogy a bal kezedre vetted volna fel, a jobbra húztad, mintha még mindig a medzsaik közt szolgálnál.

– Lassan múlt az idő – folytatta a bíró –, közben kihasználtad azt, hogy embereid alszanak, és visszamentél a házba, hogy minden gyanús nyomot eltüntess, majd vártál. Alkonyodni kezdett. Szoneb felébredt és bement a lótuszmedencéhez, ahol felfedezte, hogy ura és úrnője halottak. Sietett, hogy riadóztassa a többieket. Tudjuk, mi történt ezután. Az éles szemű Szonebnek azonban feltűnt valami. Mikor veled beszélt, észrevette, hogy új, tiszta ágyékkötőt viselsz. Talán másképp rendezted el a redőit, talán másképp kötötted meg… Az is feltűnt neki, hogy a másik karodon van a karperec, és gyanakodni kezdett. Látod – mosolyodott el Amerotke –, Szoneb is a medzsaiknál szolgált, és tudta, félálomban előfordulhat, hogy a szokás rabjaként a másik karjára veszi fel a karperecet. – Kis szünetet tartott, sarus lábával dobolt a padlón. – Szoneb gyanúja könnyen fellobbant. Elvégre ő is eltűnődhetett rajta, hogy ha kívülálló nem juthatott be a lótuszmedencéhez, hogy meggyilkolja Ipuit és Kiatot, akkor valaki a háznépből a gyilkos – talán épp a testőrség egyik tagja. Szonebet azonban nem az igazságszolgáltatás érdekelte, hanem a vagyonszerzés. Megzsarolt téged, célozgatott arra, amit tud, ezért megölted. Nem szökött el; arra gyanakszom, a holtteste valahol a Nílus menti mocsarakban fekszik, mellette egy zsákban a holmija. – Amerotke elhallgatott. Látta, Hotep mennyire nyugtalan, kapkodva veszi a levegőt, szeme idegesen rebben ide-oda, időnként jobbra vagy balra fordul.

– Merit úrnő azt állítja, te vagy a felelős Szoneb, Ipui és Kiat haláláért – folytatta Amerotke. – Azt állítja, a szíved mélyén mindig vágy égetett iránta, de Ipui sosem engedte volna, hogy a testőrparancsnoka feleségül vegye volt sógornőjét. – Nyelt egyet. Nem hazudott, mikor ezt mondta Hotepnek: úgy hitte, ez az igazság, és hogy ez az apró részlet meggyőzi majd Hotepet arról, hogy Merit valóban mindent bevallott. – Természetesen Merit úrnő sem ártatlan – folytatta. – Ő is Ipui halálát akarta, nem igaz, Hotep? Megígérte neked, hogy feleségül megy hozzád, amint Ipui halott. Az igazság azonban az, hogy Merit azt remélte, ő lesz Ipui második felesége. A szeretője lett, és meglátogatta abban a szobában, amit a kereskedő a Gyönyörök Palotájának nevezett el. Ipui élvezte az általa nyújtott

örömöket, és megígérte neki, hogy feleségül veszi, ha Patunával bármi történik. És történt is. Ipui azt mondta otthon, hogy üzleti dolgait intézi, majd elment a Gyönyörök Palotájába. Nem sokkal később, mikor esteledni kezdett, Merit úrnő és a testvére, Patuna sétálni mentek a kertnek abba az elhanyagolt részébe, ahol a szemétdomb áll. Talán vitatkoztak, talán Patuna tudta, mit tett a testvére, nem tudom, mi lehetett az ok, de Merit úgy döntött, Patunának meg kell halnia. Betörte a fejét azzal a kalapáccsal, és eltemette a testet a szemétdombba. Mikor visszatért a házba, elégette Patuna esküvői ékszereit és mellettük hagyta azt a verset, hogy elterjedjen a szóbeszéd, hogy Patuna elhagyta a férjét. – Amerotke elhallgatott. Hotep feszült izmokkal ült, fekete bőre izzadságtól csillogott.

– Nem hiszem, hogy Ipui tiszta szívű ember volt – jelentette ki Amerotke –, lehet, hogy gyanította, mit tett Merit, de nem tudta megvádolni. Rosszabbat tett vele: ügyet sem vetett rá és korábbi ígéreteire, és feleségül vette Kiatot. Tudta, hogy Patuna nem szökött meg, hogy a holtteste ott hever valahol a kertjében, de hagyta, hogy Merit terjessze a hazugságait arról, hogy ő tehet a felesége haláláról. – Amerotke a terem végébe mutatott. – Beszéltem a fül egy papjával Ptah templomának egyik Fül-kápolnájából. Ő hallgatta meg Patuna vallomását. Az asszonyt különös betegség gyötörte: nem szívesen hagyta el otthonát. Kevesen tudtak erről, bár Ipui bizonyára tudta, csak nem törődött vele. Mikor Patuna eltűnt, a férje örült, hogy van valami, amivel zsarolhatja Meritet, akinek nem volt más választása, mint hogy a szeretője maradjon. Milyen dühös lehetett! – Amerotke meglepetést tettetve elhallgatott, mikor látta Hotep arckifejezését. – Nem tudtad? Továbbra is találkozgatott Ipuival. Láttam a feljegyzéseket a Gyönyörök Palotájában. Gyakran szerepel bennük Nebet-per, „a ház úrnője”. Merit úrnő azonban csapdába került. Szerette volna megölni Ipuit, de az szóba sem jöhetett, hogy megmérgezi: Ipui gondoskodott róla, hogy mindenki tudja, kizárólag olyan ételt eszik, amit Merit főzött. Az asszony ezért Ipui testőrségének parancsnokához fordult, egy harcoshoz, volt tiszthez. Ipui feljegyzései szerint Merit mesteri módon kitanulta a szerelem művészetét. Elcsábított, te pedig hittél neki, igaz? Kitervelt mindent, odaadta neked az álomport, a többiről te gondoskodtál. Ügyes terv – tűnődött el Amerotke. – Merit még csak nem is tartózkodott otthon, amikor Ipui meghalt.

Hotep fel akart állni, de látszott, ő maga sem tudja, hogy tiltakozzon vagy kiáltson.

– Igazat beszélek, Hotep? Bízd magad a fáraó könyörületére! Ki tudja, talán megkegyelmez. Ha hazudsz? A medzsaiknál szolgáltál; láttál már karóba húzott gonosztevőket Nyugat-Théba sziklái közt. Így akarsz meghalni? Merit már vallomást tett, remélve, hogy mentheti az életét. Te miért nem teszed?

– Igaz – nyalta meg kiszáradt ajkát Hotep. – Igaz, bíró úr, ez volt a terv. Holtan akarta látni Ipuit és Kiatot. Ő parancsolta meg azt is, hogy öljem meg Szonebet. Ipui úr már a kezdetektől nem bízott Merit úrnőben, ezért bérelt fel engem. Úgy hitte, nem a Rekhet küldte a mérgezett bort, hanem Merit, aki megharagudott rá. Uram, vétkeztem…

Amerotke jobb felé fordult, és átpillantott a nagy faajtó fölötti rácson. Odakinn Nadif emberei fogva tartották a megkötözött, kipeckelt szájú Meritet, aki mindent látott és hallott, de nem tudott tiltakozni.

– Aszural parancsnok – kiáltott a testőr felé Amerotke. – Engedd be Merit úrnőt – intett az ajtó felé.

Aszural az ajtóhoz lépett, félrehúzta a reteszt és kinyitotta az ajtót. Az őrök bevonszolták a zilált külsejű Meritet. Az asszonynak az arcába hullott csapzott haja.

– Vegyétek ki a pecket a szájából – parancsolta Amerotke. Amint az őrök engedelmeskedtek, Merit előreszaladt és térdre esett Hotep mellett.

– Te bolond! – sikoltotta. – Te ostoba! Nem mondtam neki semmit! Csak kitalálta az egészet, amit elmondott neked! Nem tettem vallomást!

Hotep rémült pillantást vetett rá, aztán a bíró felé fordult. Lekuporodott, négykézláb csúszott előre a padlón, mint valami állat, majd felnézett. Még az őt figyelő Amerotkét is meglepte, ahogy Hotep hirtelen felordított és előrevetette magát. Épp az Amerotke trónszékéhez vezető első lépcsőfokra lépett, mikor az első nyílvessző eltalálta. Amerotke előreszegezett tőrrel állt, miközben a kusita megfordult, hogy szembenézzen támadóival. A második nyíl a nyakába fúródott, a harmadik a mellkasába. Hotep megtántorodott, köhögni kezdett, torkából vér fröcskölt, miközben a padlóra rogyott. Aszural odasietett és megfordította a holttestet, majd megérintette a torkát, hogy érzi-e az érverést, és felnézett Amerotkéra.

– Meghalt. Vigyétek el a testet! – parancsolta a bíró halkan, és megpróbált nyugodtnak látszani. Egész teste izzadságban úszott, szinte hallani vélte heves szívverését.

– Tudtad, hogy megteszi, nem igaz? – kiáltotta Merit. – Csellel vetted rá, hogy valljon!

– Az igazat mondtam neki – felelte Amerotke, és lement az asszonyhoz a lépcsőn. – Pontosan azt mondtam el neki, ami történt, és azt is, miért történt. Arról beszéltem neki, amit ő tett és amit te. Hol a hazugság abban, amit mondtam, Merit úrnő? – Az írnokokra mutatott. – Leírták Hotep vallomását. Neked is felajánlom, amit neki. Hallottad a vádakat. Bíróság elé kell állnod, és a tét az életed. Tudod, mi lesz az ítélet. Vigyétek el – szólt az őröknek.

Heru mit: óegyiptomi kifejezés, „az ítélet napja”

Epilógus

– Múlt éjjel álmot láttam… – suttogta az Amerotke mögött álló Prenhoe. – Ibiszszárnyakon lebegtem a Nílus felett, odalenn királyi bárka úszott. Mit gondolsz, mit jelent ez, bíró uram?

– Azt, hogy íbisszé akarsz változni – ugratta Szhufoj.

Amerotke felemelte a kezét.

– Ne itt – suttogta. Végignézett a sötét folyosón a Maat temploma alatti Holtak Házában. A két nyitott cellaajtó mindkét oldalán őrök álltak, arcukat álarc fedte. Amerotke, aki hivatala díszöltözékét viselte, elindult feléjük. Az első cella sarkában Minnaht kuporgott, kezében a méregpohárral. Mikor Amerotke belépett, az egykori főírnok lesütötte a szemét és a padlóra meredt, miközben egyik kezéből a másikba rakosgatta a poharat. A falak mentén körben Anubisz-álarcos őrök álltak, mind bőr ágyékkötőt viseltek, lándzsát és pajzsot tartottak. Amerotke bólintott és átment a másik cellába. Itt Merit üldögélt, hátát a falnak vetve. Ő is méregpoharat tartott a kezében. Felpillantott, mikor Amerotke belépett, megrázta a fejét, felemelte a poharat, mintha inni készülne, majd letette. Amerotke kiment és újra elfoglalta előbbi helyét a folyosón.

– Bíró úr! – A főhóhér előrelépett, levette álarcát és letörölte arcáról az izzadságot. – Uram, meddig kell még várnunk?

– Ismered a szertartást – felelte Amerotke. – Egy órájuk van.

– Egy óra – visszhangozta Nadif zászlóvivő. – Egy órájuk van, hogy kiigyák.

A főhóhér, a Halálhozó bólintott és távozott. Amerotke felnézett a fénysugárra, ami beszivárgott a fenti rácson, és azt kívánta, bárcsak vége lenne már. Nadif és Szhufoj visszatértek Ptah templomából. Megtalálták Minnaht rejtekhelyét: az egyik vízórában

alakította ki, itt őrizte a végítélet könyveit és méreggel teli tégelyek egész gyűjteményét, mindegyikre gondosan felírta, milyen szert tartalmaz. Más bizonyítékot is találtak a szobájában, épp eleget ahhoz, hogy meggyőzzék a főírnokot, valljon be mindent és bízza magát a fáraó könyörületére. Minnaht Valu főügyész jelenlétében elismerte, hogy az Amerotke által ellene felhozott vádak mind igazak, megerősítette, hogy az *ari szapu* szerzőjének a fia, és beszámolt a Ptah templomában töltött éveiről, köztük csalódottságáról, amit afelett érzett, hogy nem ő lett az új főpap. Végül keserű tirádákban tört ki, de ezt már nem hallgatták végig: vallott, és elvezették.

Merit, mikor szembesítették azzal a borzalmas lehetőséggel, hogy karóba húzzák vagy élve eltemetik a sivatag forró homokjába, szintén gyorsan beismerte bűnét. Bevallotta, mennyire gyűlölte Ipuit, és elismerte, hogy igaz Amerotke vádja. Mindketten részesültek a fáraó kegyelmében, és a kínhalál helyett mindketten méregpoharat kaptak, mely könnyen átsegíti őket a halálba. Most, öt nappal az ítélet kihirdetése után Amerotke a folyosón állt és hallgatta a templom távoli zajait, miközben várt az ítélet végrehajtására. Thébában minden olyan gyorsan történik, tűnődött. A líbiaiak nyílt elégedetlenséggel távoztak. Hinkit egy messzi déli falucskába száműzték. A Minnaht és Merit letartóztatásáról és bűnösségéről szóló hír szélviharként söpört végig a városon. Mások is előkerültek, olyan bizonyítékokkal, amelyeket Valu úr minden bizonnyal felhasznált volna, ha a bűnösök bármelyike nem vall, hanem a tárgyalás mellett dönt, végül azonban erre nem került sor.

Amerotke zokogást hallott az egyik cellából, és újra elindult a folyosón a nyitott ajtók felé. Minnaht kiitta a méregpoharat és most a padlón feküdt, akár egy gyermek, arccal az ajtó felé fordulva. Merit úrnő éppen kiitta a pohár tartalmát. Amerotke visszalépett a folyosóra, lehunyta szemét és gyors imát mormolt. Ismerte a méreg hatását: először a végtagok kezdenek zsibbadni, majd a zsibbadtság egyre terjed, és az áldozat álomból jut át a halálba.

Kis idő múlva az egyik őr megszólalt. – Bevégeztetett…

A szerző utószava

A mérgek az ókorban pusztítóbb hatással bírtak, mert a hatóságoknak nem volt meg a lehetőségük, hogy kimutassák őket és elemezzék hatásukat. Csak a XIX. században találták meg a módját annak, hogy kimutassák a szervezetben az arzént. A. W. Blythe *Poisons: their effects and detection* (Mérgek: hatásuk és észlelésük; London, 1920) című műve, bár idejét múlta, a létező egyik legérdekesebb tanulmány. Az ókorban a mérgeket hasonló borzadály övezte, mint ma a biológiai és vegyi fegyvereket. Regényemben számos leírás megtörtént ókori eseteken alapszik. A Kr. e. V. században Xenophón beszámol arról, milyen pusztítást végzett a Fekete-tenger környékéről származó mérgezett méz. Idősebb Plinius szintén beszámol erről a „bolond mézről”. A mesteri méregkeverő leghíresebb példája a pontoszi Mithriadész, aki a Kr. e. I. században élt. Hozzáfért bizonyos titkos, Indiából és máshonnan származó kéziratokhoz, és úgy kitanulta a méregkeverés csínját-bínját, hogy még azt is megpróbálta, hogy elkészítse a theriákum nevű főzetet, melyet minden méreg ellenszerének hittek.

A lazúrkövet (lapis lazuli) nemcsak dísznek használták, hanem – porrá törve – arra is, hogy az emberek lába jobban megtapadjon a csúszós felületen. A kénszármazék kék kő porát aranyporral keverték, hogy csillogjon.

A mérgek készítését nagy érdeklődés övezte Egyiptomban, ahogy Kínában és az Indus-völgyi kultúrákban is. A méregkeverő terrorista sem modern jelenség: Cassius Dio római

történész beszámol méreg okozta „járványokról”, arról, hogy embereket mérgezett tűvel szúrtak meg az utcán. Az ókori Egyiptomot növény- és állatvilága, valamint az, hogy összekötötte a mediterráneumot a tőle délre elterülő, őserdei vidékkel, ideális központtá tette olyan szerek előállításához és terjesztéséhez, melyek éppolyan halálosak lehettek, mint mindaz, amitől napjainkban retteg az emberiség.

Paul C. Doherty 2006. július
Honlap: www.paulcdoherty.com